

Dạt Dào

Contents

Dạt Dào	2
1. Chương 1: Hoàng Đế Bệ Hạ Phát Tào	2
2. Chương 2: Liêm Huyết Trầm... Ngựa!	4
3. Chương 3: Trầm Muốn Chơi Đại Jj Của Người	6
4. Chương 4: Bệ Hạ Ăn Côn Thịt Nô Tài, Nô Tài Giúp Bệ Hạ Liêm Huyết Có Được Không?	8
5. Chương 5: Trầm Nơi Đó Ngựa, Phải Làm Sao?	10
6. Chương 6: Không Cho Phép Cắm Vào...	12
7. Chương 7: Dem Nhục Bổng Cắm Vào Trong Tào Huyết Của Bệ Hạ Được Không?	14
8. Chương 8: A... Cầu Nô Tài... Thao Chết Trầm Rồi...	16
9. Chương 9: Phá Màng Trinh Của Bệ Hạ	18
10. Chương 10: Hoàng Đế Bệ Hạ Bị Thao Nghiện	20
11. Chương 11: Vật Của Nô Tài Còn Lưu Lại Trong Bệ Hạ Đây	21
12. Chương 12: Hai Miệng Nhỏ Của Bệ Hạ Đều Bị Thao Sưng Lên	23
13. Chương 13: Lúc Trầm Ngồi Đây Liên Muốn Nhục Bổng Của Người Thao	25
14. Chương 14: Có Chết Cũng Chết Trong Tào Huyết Của Bệ Hạ	27
15. Chương 15: Tiểu Ra Rồi!	28
16. Chương 16: Không Biết Bệ Hạ Có Thể Có Thai Không Đây	31
17. Chương 17: Bắn Đây Tào Huyết Của Bệ Hạ	32
18. Chương 18: Bãi Săn Hoàng Gia	34
19. Chương 19: Chuyện Ở Bãi Săn	36
20. Chương 20: Mang Thai?	38
21. Chương 21: Sinh Hay Không Sinh, Đây Cũng Là Một Vấn Đề!	40
22. Chương 22: Hoàng Hậu	41
23. Chương 23: Không Tin Bệ Hạ Sờ Thử Vật Này Của Nô Tài	43
24. Chương 24: Đổi Vai, Hoàng Thượng Đến Hầu Hạ Nô Tài!	45
25. Chương 25: Bệ Hạ Tới Ném Thử Chút Tào Thủy Của Mình Đi	47
26. Chương 26: Hai Cái Đầu Vú Của Bệ Hạ Hình Như Lớn Hơn	48
27. Chương 27: Xuất Cung Vi Hành	50
28. Chương 28: Bảo Bối Nương Tử	51
29. Chương 29: Hồi Cung Lại Cho Người Thao	53
30. Chương 30: Tướng Công... Tào Huyết Bị Cắm Đây Rồi	55
31. Chương 31: Hoàng Đế Bệ Hạ Bị Làm Đến Mềm Nhũn	57
32. Chương 32: Ngoài Dự Liệu	59
33. Chương 33: Trầm Cường Gian Côn Thịt Của Người	61
34. Chương 34: Thất Nhật Tình	63
35. Chương 35: Cầm Kéo...	65
36. Chương 36: Cách Dập Lửa	66
37. Chương 37: Tranh Đoạt Ngôi Vị Hoàng Đế	68
38. Chương 38: Giải Được	70
39. Chương 39: Kết Thúc	72

Dạt Đào

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, song tính, hoàng đế thụ x thái giám công, h văn Độ dài: 39 chương. Edit: Hắc TrưBeta: CáoCó một bí m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dat-dao>

1. Chương 1: Hoàng Đế Bệ Hạ Phát Tào

“Một đám rác rưởi!” Bên trong ngự thư phòng truyền đến tiếng thiên tử gào thét cùng đồ sứ vỡ vụn, mấy tiểu thái giám giữ ngoài cửa cúi đầu thấp hơn, chỉ lo hỉ nộ không ngừng của thiên tử sẽ đem lửa giận đốt tới trên người bọn họ. Bên trong ngự thư phòng có mấy vị đại thần càng lo tới sợ tái mét quỳ rạp dưới đất, không ngừng xin lỗi dập đầu lạy.

“Thần tội đáng muôn chết!”

Hai con mắt đầy tàn nhẫn của hoàng đế bắn thẳng tới người đang khom lưng, hừ, một đám rác rưởi, chẳng có tác dụng gì chỉ biết nhận tội, thực sự tức chết hẳn: “Trẫm cho các người thêm một ngày, không nghĩ ra biện pháp, các người cho dù chết một vạn lần cũng không đủ bồi mệnh cho nạn đói của mấy vạn bách tính! Cút ra ngoài cho trẫm!”

Mấy vị đại thần quyền cao chức trọng đầu thấp tới trên đất, chỉnh tề bước lui về sau, thận trọng rút ra ngự thư phòng. Hoàng đế thở phì phò ngồi vào long ỷ, nâng chung trà lên làm giảm nhiệt, phát hiện cốc trà rỗng tuếch, lửa giận liền nổi giận, phanh một tiếng đập cốc trà xuống đất, đồ sứ giá trị bằng người bình thường ăn một năm liền cứ như vậy bị vỡ nát. Bên ngoài tổng quản chờ gọi nghe hoàng đế kêu, vội vàng mang theo vài thái giám tiến vào ai dọn dẹp thì dọn dẹp, châm trà thì châm trà, được huấn luyện nghiêm chỉnh, hiển nhiên loại trận này cũng không phải lần đầu tiên trải qua.

Nhấp ngụm trà, nhìn chung quanh chính là cảm thấy không đúng, liền ‘Ba’ đặt chén trà xuống, mấy tên thái giám cùng tổng quản đều ‘Phù phù’ quỳ xuống tại chỗ, đầu buông xuống không dám chiêm ngưỡng thánh nhan. Lý công công quỳ gối bên chân hoàng thượng, gã tâm tư sắc bén, ở ngự tiền hầu hạ nhiều năm, đối với tâm tư của điện hạ cũng có thể phỏng đoán năm, sáu phần, “Hoàng thượng bớt giận, tiểu Lạc công công đi ngự thiện phòng, lập tức sẽ tới đây!”

Tâm tư bị đoán trúng, hoàng thượng khó chịu trừng mắt nhìn tổng quản thái giám, hừ mạnh một tiếng, đem người đều cho lui ra ngoài, bản thân ngồi trên long ỷ hạ hỏa, không lâu sau bên ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ, hoàng đế cuống quýt cầm tấu chương trên bàn làm bộ phê duyệt, hàng giọng cho người tiến vào.

Tiểu Lạc công công trong miệng Lý công công tiến vào, tiểu thái giám phía ngoài liền đóng cửa lại. Tiểu Lạc công công tướng mạo trắng nõn, cho dù cũng mặc cung phục của thái giám, cũng có thể lộ ra khác những người còn lại. Cử chỉ cung kính ằm trên tay bưng chung đặt trên ngự án (*bàn dài của vua*), “Bệ hạ, đây là bát canh mát lạnh, đặt bên trong khối băng một canh giờ, khí trời nóng khiến hỏa khí của bệ hạ nổi lớn, uống chút để giảm bớt thời tiết nóng đi!”

Vẫn luôn dùng dư quang liếc trộm hoàng đế của y, bệ hạ thả xuống sổ xếp, đứng đưng như không lật nắp, một luồng khí lạnh phả vào mặt, hỏa khí vừa rồi cũng lui đi vài lần. Cũng không biết bát canh kia có tác gì, hoàng thượng đón lấy lại có thêm kiên nhẫn, không bởi vì chuyện vặt trong tấu chương mà nổi giận, chỉ là ánh mắt không khống chế được nhìn một chút người đang quỳ gối bên chân đang xoa bóp cho hắn, đôi tay thon dài trắng nõn đề lên cái đùi lớn cùng tỏa ra từng trận nhiệt, hỏa khí giảm đi lại từ nơi thống hận dưới đáy kia truyền khắp toàn thân.

Hô hấp bỗng nhiên tăng thêm, hoàng đế phát hiện y chỉ đem lực chú ý chuyển tới đó, chỗ ấy thì càng thêm dâm dăng, mở ra đóng lại bắt đầu chảy nước, hoàng đế bệ hạ không kiềm chế được cảm giác ngứa ngáy dưới đáy, cầm lấy bàn tay của tiểu thái giám trên đùi ấn vào hoa huyết không ngừng chảy nước kia, âm thanh ồ ồ: “Giúp ta xoa bóp nơi này!”

Tiểu thái giám đầu tiên là bỏ một đống tay, sau đó bắt đầu đưa ngón tay càn quấy đùa giỡn bên ngoài vải vóc, thỏa mãn dục vọng của bệ hạ.

Hoàng đế nhắm mắt lại, thỏa mãn một tiếng ưm, mở ra hai chân để ngón tay tiểu thái giám càng thêm đùa bỡn hoa huyết của hắn, tay đem tay đang trống rỗng của tiểu thái giám cầm lấy: “Ân a... Thật thoải mái... A... Dùng lực một chút...”

Dần dần, vải vóc kia đều ướt đầm, nước trong hoa huyết chảy ra càng nhiều, quần dính dính dán chặt hoa huyết, cực kỳ khó chịu, hoàng đế dùng tiếng kiêu mị của mình dẫn dụ tiểu thái giám của hắn cởi đi trói buộc, hắn càng muốn khoái cảm sâu thêm: “A... Cậu nô tài... Cởi quần của trẫm ra... Cố gắng liếm huyết của trẫm... Ân a...”

Tiểu thái giám đối với việc hoàng đế dâm loạn đã tập mãi thành quen, di chuyển đến giữa hai đùi của hoàng đế, tay cởi thắt lưng buông long bào của hoàng đế ra, một tay vòng ra phía sau ôm lấy eo, một tay khác nhận cơ hội lột quần tinh phẩm xuống, đem thánh mông đặt trên long ỷ lạnh lẽo, sau đó từ từ cởi quần xuống lộ ra cặp chân thon dài của hắn cùng long căn phần nộn tinh xảo dưới bụng, ẩn giấu dưới đó là hoa huyết đỏ bừng đang chảy ra dâm thủy.

Đem long mông của thiên tử dời về sau, tách hai chân thon dài để hai bên long ỷ, thành một tư thế cánh cửa rộng mở, hôn thịt trắng nõn trong bắp đùi kia một lần nữa, ở nơi đó mút mấy cái ẩn tử màu hồng, tiểu thái giám ngẩng đầu nhìn thẳng long nhan hoàng đế, “Bệ hạ, nô tài muốn hôn ngài!”

Nếu như bình thường, tiểu thái giám dám lớn mật đưa ra yêu cầu cột nhũ thể này, hoàng đế nhất định sẽ mắng to cậu nô tài một trận, nói không chừng còn có thể phạt y đi quét sân, cũng không thể nói là phạt, ai cũng biết tiểu Lạc công công được thánh sủng, hoàng thượng phạt y cũng chỉ là ra vẻ một chút, nếu thật muốn nhìn thấy tiểu Lạc công công đi quét sân trước đại điện, nói không chừng bọn thái giám trong nội cung đều bị phạt một lần, cho nên cũng không ai dám thật sự để tay ngọc của tiểu Lạc công công chạm chổi.

Mà đây cũng không phải tình huống bình thường, lúc hoàng đế bệ hạ phát ta, đối với hành vi biểu thị muốn thân cận của tiểu Lạc công công cực kỳ hưởng thụ, cho nên bệ hạ khe khẽ nói một tiếng chuẩn, khe mở môi mỏng đợi miệng lưỡi của y chực tới xông vào miệng hắn làm hắn thần hồn điên đảo chảy ra dâm thủy.

Tiểu Lạc công công đứng dậy hơi khom chân, một tay lưu luyến trên chỗ bắp đùi bệ hạ, đùa long căn thân khí tràn đầy một chút, một tay để trên đầu bệ hạ, đôi môi như cánh hoa kia, bờ môi cùng cái lưỡi bị nghiền ép còn mang theo hương vị. Trên môi bệ hạ lưu luyến một hồi, tiểu Lạc công công liền dời trận địa, bắt đầu bắt nạt điểm nhỏ bất ngờ nổi lên dưới áo lót vàng óng. Bởi vì duyên cớ bệ hạ là loài lưỡng tính, hai viên núm vú trên ngực hoàng đế cũng lớn hơn gấp đôi so với nam nhân bình thường, áo ngoài cởi ra, hai viên nhỏ kia liền in ra.

“Bệ hạ, nô tài muốn đem cái vú ăn vào!”

2. Chương 2: Liếm Huyết Trầm... Ngựa!

Bởi vì bên trong lời nói của tiểu thái giám nói trắng ra, hoàng đế đột nhiên cảm thấy hai đầu vú trước ngực hần cũng bắt đầu ngứa một chút, muốn bị người đùa bỡn chà đạp, tay mở ra dây lưng áo lót hiện ra hai viên ngực to đầu trên lồng ngực lồ lộ, ôm đầu tiểu thái giám không kịp chờ đợi đã đem núm vú đưa vào trong miệng tiểu thái giám, “Ăn a... Đồ hỗn trưởng... Dám cợt nhả trầm... A... Hàm răng cắn một chút... Thật là to gan... A...”

Tiểu Lạc công công xem nhẹ việc đau nhột, hàm răng theo thánh chỉ bắt đầu gặm cắn lôi kéo núm vú ngạnh cứng kia, dưới sự yêu cầu của bệ hạ giơ bàn tay lên bóp lấy một bên đầu nhũ khác không ai an ủi, ngón tay cùng lưỡi linh hoạt cùng nhau chuyển động trên lồng ngực kia, kẹp ở giữa ngón tay lôi kéo.

Trước ngực truyền tới cảm giác tê dại khiến hoàng đế ưỡn ngực, phía dưới hoa huyết cũng chảy ra một luồng nước ấm áp, theo khe hở chảy tới thịt huyết phía sau, hậu huyết bị hút ăn vào, tẩm bổ cho bảo địa xinh xắn căng mịn, “A a... Thật thoải mái... Ân... Đừng... Muốn cắn rơi mất... Cầu nô tài... A... Không muốn chỉ ăn núm vú của trầm... Vui đùa một chút phía dưới huyết... Ân a... Bên trong ngựa...”

Bệ hạ đã lên tiếng, nào dám không theo, ngón tay dưới hạ thân hần tuần tra tới lui ngậy lập tức sờ lên hoa huyết không chịu nổi cô đơn kia, mò một tay ra đâm thủy, ngón tay kẹp lấy âm vật dịu dàng dùng sức đè ép lôi kéo, nghe thấy hoàng đế bỗng nhiên cất cao tiếng rên rỉ, ngón tay tiểu Lạc công công linh hoạt đùa giỡn hoa huyết tao lãng kia.

“A... Đau... A... Nơi đó lại dùng lực... A ha... Thật là thoải mái...” Đầu vú nhạy cảm cùng hoa huyết cùng lúc bị đùa bỡn, nước chảy phía dưới càng mạnh mẽ, bệ hạ hai tay ôm đầu đang mạo phạm thánh thể, ngón tay cắm vào trong tóc y hướng lồng ngực của mình ấn vào, vội vàng muốn càng nhiều yêu thương hơn.

Long căn lẻ loi đứng thẳng, cho dù không ai an ủi nó cũng sừng sững không ngã, thậm chí cái miệng nhỏ cũng bởi vì khoái cảm trong cơ thể mà phun ra long tinh, đây là ước mơ tha thiết của bao nhiêu thiếu nữ thế gian a, thậm chí là hậu cung hoàng đế các nữ nhân có thân phận tôn quý mỗi ngày đều hy vọng, chỉ cần có thể mang thai long tử cho thánh thượng, đó chính là một bước lên trời a. Đáng tiếc vật này lại đối với tiểu Lạc công công không có trứng dùng, mặc nó cạo ở trên y phục của y hoặc là nhỏ xuống long y. Hiểu rất rõ thân thể bệ hạ, cho nên biết làm sao mới có thể khiến bệ hạ sáng khoái, một ngón tay cắm ngược, làm cho âm thầm kẹp lấy, ngón tay nhanh chóng trên dưới xoa động, ở miệng huyết run run ma sát.

Động tác mạnh như vậy khiến cái mông nhỏ của bệ hạ căng cứng, ngón chân co quắp, tay lôi kéo tóc tiểu

Lạc công công bỗng dừng nắm chặt, khoái cảm quá mức mãnh liệt làm cho hắn rít gào thành tiếng: “Ha... Thật nhanh... Ân a... Vô liêm sỉ... Không được... Không chịu nổi... A a... Nóng quá... Tiểu huyết nóng quá... Ân a... Cậu nô tài... Ta không được...”

Ngón tay nơi hoa huyết còn run lên bần bật, bệ hạ rốt cuộc không chịu nổi đùa bỡn như vậy, long căn phun ra tinh dịch, hoa huyết cũng co giật dường như đột nhiên co rút lại, lượng lớn chất lỏng trong suốt vọt ra đọng tới trên tay xanh thẫm của công công, ẩm ướt tách tách rơi xuống.

“A ha... Bắn... A... Ân...” Bệ hạ cao trào thoát lực ngã xuống long y, may là phía sau có gối dựa, không phải cứ như thế ngã vào long y hoàng kim được chế tạo cứng rắn, bệ hạ bị đau liền muốn nổi nóng giận dữ.

Tiểu Lạc công công sau khi bệ hạ bắn tinh liền không đùa điểm nhạy cảm của hắn nữa, khiến bệ hạ nhàn nhã hưởng thụ dư vị cao trào, hai tay nhẹ nhàng xoa qua lại bên hông khẽ run.

Hoa huyết cao trào qua đi, bệ hạ được thỏa mãn liền dần trở nên không vừa lòng, hoa huyết bây giờ càng trở nên thêm khát khao, mị thịt bên trong đang kêu gào muốn được an ủi, bệ hạ luôn hưởng thụ đương nhiên không thích chuyện chịu đựng này, đem hai chân mở ra, hai cái tiểu huyết đều bị bại lộ trong không khí, thúc giục tiểu Lạc công công nhanh an ủi hắn: “Liếm huyết trầm... Ngửa... Ân...”

Một lần nữa quỳ xuống giữa hai chân bệ hạ, hai tay từ dưới đáy vòng quanh cái đùi lớn, tiểu Lạc Lạc thổi nhiệt khí với hạ thể không chịu nổi của bệ hạ, nhẹ nhàng đáp lời: “Nô tài tuân chỉ, bệ hạ!” Nói xong, không quản thân thể bệ hạ đang rung rung, ở cái đùi lớn nhẹ nhàng liếm cắn, hôn lên dấu răng nhọt nhọt, lại giống như làm ký hiệu, sau đó không chờ bệ hạ thúc giục, tự giác hoa thịt đang đỏ bừng nở rộ giữa hai chân.

Môi ẩm áp chạm tới hoa huyết, bệ hạ liền phát ra tiếng rên rỉ thoải mái, mở ra hai chân vòng trên bả vai của tiểu công công, đem người áp tới huyết của mình, hoa huyết chảy ra đầm dịch, vội vàng muốn lưỡi kia giúp hắn đầm loạn, bên trong huyết dừng dừng ngửa khó nhin: “Ân a... Cậu nô tài... Nhanh liếm... A ha... Liếm tao huyết trầm... Ân a...”

Dùng sức hóp hoa huyết, đem đàm thủy chảy ra ăn vào trong miệng, không biết có phải liên quan tới thể chất, hoa huyết chảy ra tao thủy mang theo một loại ngọt ngào, tiểu Lạc công công cũng không hưởng qua chỗ khác của người này, cho nên cũng không thể nào chứng minh, y chỉ biết làm sao mới có thể làm cho bệ hạ của mình càng thêm tao lãng bất kham. Cố ý chép miệng tạo ra âm thanh hưởng thủ, sau đó đầy tình dục nói: “Chỗ huyết này của bệ hạ tao thủy chảy ra thật ngọt!”

Quả nhiên, nghe câu nói như tán thưởng của y, hoàng đế kiên trì đem hoa huyết cọ trên mặt y, trong miệng không nhin được phóng túng kêu: “Ân a... Liếm... Nhanh liếm bên trong... A a... Tao thủy bên trong càng ngọt... Ha... Cậu nô tài... Đầu lưỡi nhanh luồn vào liếm bên trong trầm đi... Tao huyết rất ngứa... A...”

Cái cổ bị cặp chân dài kia ôm kéo về trước, môi tiểu Lạc công công bị ép dán lên miệng huyết ướt nhẹp kia, lần này liền nghiêm túc bắt đầu hầu hạ động nhỏ tao lãng không thôi của bệ hạ, nếu đem người bức nóng nẩy, hoàng thượng nhất định có biện pháp giày vò y. Đuôi lưỡi tách mị thịt mềm mại trong hoa huyết ra tiến vào, lưỡi thô ráp xẹt qua miệng huyết liền khơi dậy một trận run rẩy của bệ hạ, cái đùi được thư giãn lớn tiếng phóng túng kêu.

“Ha... Mạnh thật... Ân a... Vào được... Tao huyết thật thoải mái... Nơi đó... Ân a... Nóng quá...”

Đầu lưỡi liếm quá trong vách mềm mại, đầu lưỡi từng chút từng chút quét bên trong, liếm qua mị thịt ẩm ướt ấm áp kia, đôi môi còn thỉnh thoảng uống một chút, môi hút hoa. Hoa huyết bị liếm láp cảm giác khiến bệ hạ không khỏi nắm chặt móng, miệng huyết cùng co rút lại, lưỡi mềm mại kẹp lấy nơi tư mật được khai thác, mị thịt bên trong khát khao rốt cuộc thỏa mãn, nhiệt tình hoan nghênh đầu lưỡi kia quấy lăm, chảy nước.

“A... Lại dùng lực chút... A ha... Thật thích... Tao huyết bị liếm thật thoải mái... Cầu nô tài... Ân... Người thật sẽ liếm... A... Trẫm còn muốn... Sâu một chút...”

Bệ hạ bị đầu lưỡi kia linh hoạt làm cực kỳ thoải mái, cái móng uốn éo phối hợp cùng đầu lưỡi lộng, long căn liền lặng lẽ đứng thẳng lên, hoa huyết đã quen bị chơi đến bất tỉnh, cho dù nơi đó căng đến khó chịu, tay cũng sẽ không chạm thử, huyết từ khi bị tiểu thái giám này chơi đùa một hồi, bệ hạ liền yêu thích cảm giác hai cái tao động bị đùa bỡn nhanh hơn, long căn đằng trước rất ít khi dùng đến, nữ nhân hậu cung cũng đều thành vật trang trí.

3. Chương 3: Trẫm Muốn Chơi Đại Jj Của Người

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ra sức sai khiến đầu lưỡi bên trong long huyết của hoàng đế liếm láp một hồi, mãi đến khi đem hoa huyết của hắn liếm đến vô cùng mềm mại, tiểu Lạc công công thay đổi phương thức, đầu lưỡi mô phỏng động tác tính giao ma sát miệng huyết, ngón tay lặng lẽ đến phía sau, cắm vào trong hậu huyết của bệ hạ, nơi đó sớm đã bị hoa huyết chảy ra dâm dịch làm thoải mái, miệng huyết trở nên thả lỏng ra, rất dễ dàng đưa một ngón tay tiến vào.

Hoa huyết mềm mại bị tưa lưỡi(1) thô ráp nhanh chóng ma sát, bên trong từng trận tỏa nhiệt, nơi sâu trong huyết như đại hồng thủy cuộn cuộn không ngừng chảy ra dâm dịch thơm ngọt, trong miệng tiểu Lạc công công tràn đầy nước, gian nan rút đầu lưỡi ra đem nước trong miệng nuốt xuống, tiểu Lạc công công gan to bằng trời giễu cợt hoàng đế bệ hạ: “Tao huyết của bệ hạ chảy thật nhiều nước, nô tài cảm thấy nạn hạn hán kia cũng không cần quan tâm, chỉ cần bệ hạ đem chân mở ra, tao thủy trong hoa huyết liền có thể đem nạn hạn hán giải quyết!”

“Ha... Sao, nói vậy... Ân a... Nóng quá... Cầu nô tài... Tiếp tục liếm huyết trẫm... A ân... Phía sau... Phía sau tao huyết cũng muốn...” Ngón ngữ đầy hạ lưu kia khiến bệ hạ càng hưng phấn hơn, long căn liền phun ra bạch trọc, tiểu Lạc công công biết bệ hạ sắp đến rồi, bệ hạ hắn chỉ cần tao huyết bị chơi đùa đến sáng khoái, liền không kiên trì được bao lâu liền tới cao trào.

Liền chuyển đến nhục thịt phía trước dâm dâm, ngón tay ở huyết phía sau cũng mò tới điểm nhỏ quen thuộc, ngón tay hướng về điểm này phát động tấn công, khiến cái móng của hoàng thượng loạn lắc, rít gào phun ra một cỗ dịch lớn.

Hoàng thượng thở hổn hển hồi phục lại khoái cảm mãnh liệt trong cơ thể, đôi mắt liếc nhìn vật cực lớn nổi lên giữa áo bào của công công, xúc cảm cực nóng kia lại thoáng hiện trong đầu hắn, giờ chan lên toàn tâm toàn ý đặt bên bụng dưới của tiểu Lạc công công, ngón chân trắng mịn khả ái tách ra kẹp lấy vật khổng lồ kia lại di chuyển, bá đạo lại mang theo chút nũng nịu: “Đem trẫm ôm lên giường nhỏ đi, trẫm muốn chơi đại JJ của người!”

Từ thân hình mà nói, tuy rằng hoàng đế so với tiểu Lạc công công mảnh hơn tí, nhưng hắn từ nhỏ cơ

ngon áo đẹp, vừa thích tập võ, thời niên thiếu lên chiến trường, coi như hiện tại làm hoàng đế, mỗi ngày đều có nhóm lớn người hầu hạ, nhưng võ công của hắn lại không một chút sa sút, mỗi ngày gió mặc gió, mưa mặc mưa luyện võ một canh giờ, tuy rằng thân thể người lưỡng tính làm cho hắn không vạm vỡ như đại hán, nhưng trên người vẫn rất rắn chắc. Hoàng đế cũng không quản tiểu thái giám có thể ôm lấy hắn hay không, thân thể hắn bị chơi đùa đến bủn rủn, không muốn động tí nào.

Nhận mệnh ôm lấy cái mông tròn của hoàng đế bệ hạ, may là nhuyển tháp bên trong điện không phải rất xa, tiểu thái giám cất lực ôm lấy bệ hạ yêu kiều phóng tới trên nhuyển tháp, tình dục mới vừa dâng lên không cảm thấy nóng lên, ôm hoàng thượng một hồi liền nóng rực, chủ yếu bởi vì hoàng đế bệ hạ trong lòng ngực không an phận đuổi cánh tay cầm nhục bồng lớn kia không ngừng xoa nắn, làm hại tiểu Lạc công công suýt chút nữa đem long thể quý giá của hoàng đế ngã xuống mất đấy.

Sau khi đem hoàng đế đặt lên trên giường nhỏ, tiểu Lạc công công như buông ra được một quả bom hẹn giờ mà thở phào nhẹ nhõm. Trên người bệ hạ mặc áo choàng, cơ hồ trần truồng nằm trên nhuyển tháp hạ mệnh lệnh: “Đem tất cả quần áo cởi ra!”

Động tác nhanh chóng đem quần áo cởi ra, để thân thể trần nằm bên cạnh bệ hạ, vật hùng vĩ dưới bụng kinh người găng gượng, bởi vì khoảng thời gian này thường dùng đến, màu sắc đã trở nên sậm hơn. Bệ hạ như thường ngạc nhiên nhìn vật kia, so với mình lớn hơn nhiều, bởi vì thân thể đặc thù, hoàng thượng đối với thân thể nam tính của những người khác rất hiếu kỳ, trước đây vẫn không dám dễ dàng nhìn thân thể của nam nhân, nhưng khi hắn phát hiện tiểu Lạc tử thân cận mình nhất cũng có vật kia của nam nhân, liền thích thưởng thức còn thịt lớn hơn mình rất nhiều kia.

Cái mông tròn ngồi trên một chân của tiểu thái giám, cũng không quản tiểu huyết mình chảy ra dịch cọ trên đùi Tiểu Lạc Tử, hai tay liền như vậy nắm chặt vật cứng kia, thuần thực xoa nắn, tận lực tách hai chân ra, hoa huyết để lên đầu gối tiểu thái giám, hai tay tuốt động còn thịt kia theo tần suất cái mông lắc lư, khiến xương bánh chè đụng vào miệng huyết hắn, cho hắn khoái cảm: “A... Còn thịt lớn nóng quá... Ân a... Tao huyết, tao huyết thật ngứa... Ân a... Thật muốn... A ha... Cầu nô tài... Giúp ta một chút... Giúp ta một chút... A a...”

Lời nói vàng ngọc của hoàng thượng đã mở, Tiểu Lạc Tử nào dám không theo, đứng dậy giúp bệ hạ điều chỉnh tư thế một chút, để hắn ngồi lên còn thịt của mình, hi tay đẩy hai bên mông của hắn kẹp giữa tính khí thô to. Hoa huyết của hoàng thượng chạm tới nhiệt độ không giống bình thường vui sướng rụt lại, không kiềm hãm được trước sau đung đưa, ngoài miệng lại hoảng sợ kêu thảm thiết: “Không... A... Không muốn... Cầu nô tài... A ha... Nóng quá... Không chuẩn chen vào... Ân a... Không chuẩn xuyên vào huyết của ta... Thật thoải mái... Ha...”

Biết hoàng thượng sợ hãi, Tiểu Lạc Tử hai tay vịn eo hắn, môi dán lên lòng ngực bóng loáng của hắn, thuận tiện đem ngoại bào lỏng lẻo kia kéo xuống vớt qua một bên, nhẹ giọng an ủi bệ hạ: “Yên tâm, không xuyên qua tao huyết của bệ hạ, liền như vậy để ngươi thoải mái, đừng lo lắng!”

Nghe thấy tiểu thái giám bảo đảm hoàng thượng mới yên lòng, cự vật kia lớn như vậy, nếu cắm vào hoa huyết nhỏ nhỏ của hắn, sẽ đem hắn xuyên chết, hơn nữa thân là vua của một nước, sao có thể để còn thịt của người khác cắm vào trong thân thể của hắn chứ! Bệ hạ yên lòng cái mông vận vẹo càng mạnh mẽ hơn, miệng huyết đỏ tươi bị chơi cấp tốc ở trên còn thịt trắng kiên như lửa nóng ma sát, loại kích thích này mang tới cho hắn khoái cảm cực lớn.

Dịch của hoa huyết chảy ra ngày càng nhiều, còn thịt của Tiểu Lạc Tử dính đầy dịch thủy của hắn trở nên bóng loáng, khiến hắn di chuyển càng thêm thông trôi chảy. Mà đại nhục bồng bị dịch thủy bôi trơn, khi hắn di chuyển dính còn thịt xoẹt qua, quy đầu có lúc sẽ không cẩn thận trượt vào trong hoa huyết, đâm vào gần phân nửa quy đầu, hắn hoảng sợ vội vàng lùi về sau, hoa huyết bị vật cự đại kia tiến vào càng ngày càng khát vọng, muốn ăn vật kia vào lấp kín cảm giác trống rỗng bên trong.

“Ừm... Khó chịu... A ha... Cầu nô tài... Tiểu huyết trĩu trĩu rỗng... Ân a... Không muốn đâm vào... Ha... Mau nghĩ biện pháp... Thật khó chịu... A...”

=====

(1): Là vị trí này của lưỡi

4. Chương 4: Bệ Hạ Ăn Côn Thịt Nô Tài, Nô Tài Giúp Bệ Hạ Liếm Huyết Có Được Không?

Tiểu Lạc tử đối với bệ hạ ngày càng tao lãng cũng không còn biện pháp nào, không cho phép mình đâm vào tảo huyết của hắn, cũng không vừa lòng mình hoan ái như vậy, ai, bây giờ thái giám cũng không dễ làm, không chỉ hằng ngày chăm sóc sinh hoạt của chủ tử, còn phải vắt hết óc thỏa mãn khẩu vị ngày càng lớn của chủ tử. Tiểu Lạc tử luôn trong thâm cung sau khi bị hoàng thượng kéo lên long sàng, vì thỏa mãn dục vọng ngày càng mạnh của hoàng thượng, đã sai rất nhiều người ngoài cung mang về rất nhiều đồng cung đồ để học tập.

Bệ hạ từng tiếng mị hoặc gọi truyền tới trong tai tiểu Lạc tử, y thở hổn hển muốn đâm thẳng vào tiểu huyết tảo lãng kia của hắn, sau đó ngay lập tức bỏ qua ý niệm này, này đã làm cho hoàng thượng khó khăn không nhả ra, tự ý cắm vào trong huyết của hắn còn không biết bị dẫn dắt sao đây! Nghĩ đến một chiêu mình thấy trong sách, tiểu thái giám ôm hoàng đế bệ hạ điều chỉnh tư thế một chút, chính mình nằm ở trên giường, cái mông trắng mịn của bệ hạ hướng về đầu mình, để mặt hắn đối mặt với côn thịt căng đến

khó chịu, nhẹ nhàng vuốt cái mông của hoàng thượng đang chìm đắm trong dục vọng: “Bệ hạ, người dùng miệng giúp nô tài ngâm côn thịt, nô tài dùng miệng hầu hạ tào huyết của người có được không?”

Dám nhắc tới phương thức như thế, bất quá hoàng đế bởi vì bị chơi đến sáng khoái, mơ màng không biết phải phản ứng thế nào, sau khi tỉnh lại cũng bởi vì sáng khoái cũng sẽ không nổi giận với y, nhiều lắm là thẹn quá hóa giận lời đánh một chút, tiểu Lạc tử quá biết hấn, thời điểm phát tào chơi gì cũng được, miễn làm hấn sáng khoái là được rồi!

Hoàng đế nhìn gậy dài nóng hổi dựng thẳng trước mặt, khoảng cách gần đến nỗi chóp mũi còn ngửi được mùi vị tanh tươi của thứ kia, hai con mắt hấn ngấn nước, không thể hiểu được tiểu thái giám nói gì, mơ hồ hỏi: “Làm... Làm cái gì!”

Môi đối với cổ họng lan tràn trước hoa huyết hút mạnh một cái, một luồng nước liền tiến vào trong miệng y, bên tai truyền đến tiếng kêu dâm mỹ của bệ hạ, tiểu thái giám hai tay xoa nắn mông thịt đầy đặn kia, hạ thân cũng không nhịn được động mấy lần: “Bệ hạ đem miệng nhỏ ăn đồ vật này của nô tài đi, nô tài liếm hai cái tào động này của bệ hạ, chúng ta cùng nhau thoải mái, có được không?”

“Không muốn... A... Thật lớn... Ăn không ngon... Ừm a... Liếm huyết của ta... Ngứa... A a...” Nghe thấy phải ngâm vật thô to kia vào, hoàng đế theo bản năng lắc đầu, hoa huyết lại tràn ra, mơ hồ có chút mong đợi.

Đẩy ra hai bên mông liếm láp nơi kia, đùa giỡn hoàng đế không ngừng lắc mông, tiểu thái giám nhẹ giọng dụ dỗ hấn: “Ăn ngon lắm, bệ hạ liếm một chút, đem nam tinh bệ hạ thích nhất liếm ra, nô tài cũng liếm hoa huyết đến phun nước!”

Hoàng đế không chống đỡ được mê hoặc cuối cùng nắm lấy tính khí thô to kia, trên côn thịt dính đầy dâm thủy của hấn, lúc này trên đỉnh vì kích thích vừa nảy mà chảy ra chất lỏng trắng sền sệt, chộp miệng, lưỡi đỏ duỗi ra liếm đỉnh, trong miệng nhất thời tràn đầy mùi hương nam tính, lại chộp miệng, bệ hạ vì chất lỏng kia mà càng thêm hưng phấn, mở miệng ngâm lấy quy đầu lớn như trứng gà ngâm vào trong miệng, vô tư thè lưỡi liếm quanh lỗ nhỏ, hai tay nắm chặt côn thịt xoay tròn.

Tiểu Lạc tử được hoàng đế hầu hạ thoải mái, thiên tử chí cao vô thượng giúp y khẩu giao kích thích còn chưa hưởng thụ đủ, liền bị bệ hạ bắt mãi vận vẹo mông cắt đứt, nhanh chóng đưa lên miệng dùng lưỡi an ủi tào huyết. Lúc này tiểu thái giám chạm vào miệng huyết phía sau của bệ hạ, nơi kia bị ngón tay xâm lấn, rất dễ để đầu lưỡi chui vào, liếm qua dùng đạo mềm mại, tìm tới điểm nhỏ quen thuộc, đầu lưỡi duỗi tới đụng điểm kia. Hai tay cũng không rảnh rỗi, một tay vờn về mông bệ hạ, tay kia không ngừng an ủi hoa huyết, ngón tay đùa giỡn âm vật tào lãng.

“Ồ ô... Ừm a...” Hai tiểu huyết đồng thời bị đùa giỡn, bệ hạ kích động lắc mông, trong huyết truyền tới khoái cảm khiến hấn càng dùng thêm lực liếm láp côn thịt trong miệng, vật kia cũng kích động chảy ra chất lỏng sền sệt, bị bệ hạ liếm láp nuốt vào, sau đó càng thêm ra sức phun ra nuốt vào cự vật kia, bờ môi bị làm đến đỏ tươi. Hấn có chút say đắm mùi vị tinh dịch, vật kia bị hấn nuốt vào, chảy tới toàn thân, cả người đều cảm thấy thoải mái. Mơ hồ nghĩ tiểu Lạc tử đem hấn hầu hạ thoải mái, tha cho hấn tội danh mạo phạm thánh thượng.

Côn thịt được người thân mật hút, tiểu Lạc tử còn chưa bắt tinh cảm thấy muốn tới, lớn mật động eo, côn

thịt trong miệng bệ hạ trều sấp, lực đạo ngón tay cùng miệng lưỡi đùa giỡn tiểu huyết bệ hạ càng tăng thêm, tốc độ nhanh như vậy một hồi, theo tiếng nghẹn ngào của bệ hạ mà phun trào trong miệng hắn.

Lượng lớn tinh dịch bị bắn thẳng vào miệng, hai cái tiểu huyết của bệ hạ co giật, cùng cơn thịt đứng thẳng phun ra chất lỏng đậm đặc, tinh nguyên trong miệng "ừng ực" nuốt vào tất cả, thở hổn hển nhìn thấy chất lỏng màu trắng trên bụng tiểu Lạc tử, bệ hạ cúi đầu đem chúng thu vào trong miệng, mơ màng thu về mùi tanh kia.

Tiểu Lạc tử đem bệ hạ điều chỉnh ôm vào trong ngực, thân thể bệ hạ bị y chơi đến mềm nhũn, mặc y làm việc, ở dưới đôi môi đỏ như cánh hoa của hoàng đế hôn một cái, long lanh hỏi người đang bị giật mình: "Bệ hạ, nô tài không có lừa người đi, cơn thịt cùng dương tinh của nê tài có phải ăn ngon không, lần sau còn muốn ăn đại bổ không?"

Bệ hạ còn chưa bình tĩnh lại ngoan ngoãn vùi đầu trong lồng ngực tiểu Lạc tử gật đầu, "Ân, cơn thịt ăn ngon, mùi vị tinh dịch cũng tốt, còn muốn ăn đại bổ!"

"Thật ngoan!" Khen ngợi bệ hạ, tiểu Lạc tử hôn lên đôi môi mọng đỏ kia, cùng bệ hạ trao đổi mật dịch.

Hai người sau khi tách ra, bệ hạ còn chưa thanh tỉnh, lòng bàn tay mềm nhũn đánh vào trên mặt tiểu thái giám, một chút lực đạo cũng không có: "Hỗn đản, cầu nô tài, dám khiến trẫm ăn thứ bẩn thỉu của người, còn... Ở trong miệng trẫm, lá gan ngươi thực sự ngày càng lớn, cầu nô tài!"

Tiểu Lạc tử công công nắm tay vô lực của bệ hạ hôn một cái, sau đó liền an ủi hoàng đế hay thẹn thùng còn khó tính, "Là lỗi của nô tài, khiến bệ hạ tiết nhiều như vậy, mệt không, trước ngủ một hồi!"

Hoàng đế thật sự mệt đến nỗi trờng cầu nô tài, không chịu được cơn buồn ngủ, nhắm mắt lại, an tâm ngủ trong lồng ngực tiểu Lạc tử, cũng không quản người đẩy mùi tình dục.

5. Chương 5: Trẫm Nơi Đó Ngựa, Phải Làm Sao?

Nói tới Bắc Thiệu đương kim hoàng thượng Thiệu Duẫn Kỳ, không ai không bảo một tiếng hiếm gặp, thuở thiếu niên nhiều bệnh, người người đều nói tiểu hoàng tử sẽ chết trẻ, nhưng hắn kỳ tích sống tiếp, mười mấy tuổi liền theo cừu cừu xuất chinh, ở trên chiến trường đánh đâu thắng đó dụng binh như thần không ai cản nổi, khiến đám binh lính coi thường đều nhìn với cặp mắt khác xưa, hắn nghiêm khắc kiểm chế bản thân, binh dưới tay cũng bị hắn trị đến biết vâng lời.

Bởi vì ra tay không chút lưu tình, biến ảo không ngừng, được người đời gọi với cái tên thiết huyết Chiến Thần. Tướng mạo tuấn kiệt, thân hình trắng kiêu nhưng không cường tráng, trở thành tình nhân trong mộng của rất nhiều nữ tử. Đại thắng trở về, được tiên hoàng phong nhất phẩm thân vương, ban năm viên long châu, với thái tử quang vinh không khác gì nhau. Chiến sự biên quan còn chưa kết thúc, bên trong hoàng thành thái tử lại tạo phản bức vua thoái vị, bức tiên hoàng truyền ngôi cho gã, Thiệu Duẫn Kỳ ở biên quan xa xôi mang binh vội chạy về, nhưng không có cách nào ngăn thái tử giết cha, cuối cùng chém chết thái tử, được ủng hộ lên ngôi vua!

Sau khi lên ngôi hoàng đế, Thiệu Duẫn Kỳ nhanh chóng diệt trừ dư đảng trong triều của thái tử, đem những hoàng tử có tâm tư với ngôi hoàng đế trao quyền cho cấp dưới, xử tử thì xử tử, ai không an phận toàn bộ đưa đi chôn cùng với hoàng hậu phi tần. Trên triều người người cảm thấy bất an, chỉ sợ mục tiêu của hoàng đế tàn nhẫn này là mình. Sau một trận thanh tẩy, Thiệu Duẫn Kỳ bắt đầu phong thưởng, những đại thần bị dọa đến kinh hồn táng đảm cảm thấy chỉ mà cảm động rơi nước mắt, ngay thẳng nói vì hoàng thượng cúc cung tận tụy.

Một hồi phân tranh dưới thủ đoạn cường ngạnh của hắn mà kết thúc, Thiệu Duẫn Kỳ ngồi trên ngôi hoàng đế cũng an ổn.

Tiểu Lạc tử là bạn lúc nhỏ của Thiệu Duẫn Kỳ, tên là Lạc Ảnh, khi còn bé lúc tuyển người theo hầu bên người Thiệu Duẫn Kỳ liếc mắt nhìn trúng tiểu Lạc tử da thịt trắng trẻo mũm mĩm, đem y từ thủ hạ của Thái tử phủ vào cung của mình. Khi đó hắn thể yếu nhiều bệnh, tiên hoàng sủng ái hắn, tất nhiên chuyện kia sẽ đáp ứng. Làm hoàng đế Thiệu Duẫn Kỳ không hèn mà nhớ tới người bạn nhỏ của mình, liền đem người điều đến bên cạnh hầu hạ, nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn kia của Lạc Ảnh, hoàng đế cảm thấy tim mình đột nhiên bị đâm vào một chút.

Bởi vì thân thể thiếu hụt, cho nên Thiệu Duẫn Kỳ đối với tính dục cũng không ham thích, trong quân danh thấy những binh sĩ trên người tù binh cùng kỹ nữ quân binh tiết dục, bất kể là thân thể của nam nhân hay nữ nhân đều khiến hắn buồn nôn, sau khi làm hoàng đế, hậu cung cũng đầy phi tử, dưới sự yêu cầu của mẫu hậu đưa những nữ cung kia đi tắm cung nghỉ ngơi, Thiệu Duẫn Kỳ phát hiện mình với những nữ nhân kia không đứng lên nổi, cuối cùng là ăn xuân được, tắt đèn trối tay các nàng làm việc qua loa, sau đó hắn liền không muốn về hậu cung.

Ngày đó hắn bị khuyên bảo phải tới hậu cung, khó chịu bỏ rơi một đám người đi phía sau đi dạo trong cung, cũng không biết mình đi tới nơi nào, tùy tiện đá văng một cánh cửa, liền nhìn thấy cầu nô tài của hắn đang tắm rửa thân thể, dưới thân thái giám kia lại có một cái cự vật, không biết vì sao hắn nhìn trong lòng lại nóng lên.

Hừ lạnh một tiếng, để Lạc Ảnh đang quỳ thỉnh tội mặc y phục vào cùng hắn đi tới tắm cung, bắt người cởi hết nằm trên long sàng của hắn, hắn lên làm hoàng đế lâu như vậy, Lạc Ảnh có thể xem là người duy nhất may mắn nằm trên người.

Trong lòng Lạc Ảnh thấp thỏm bất an, y che giấu việc chưa thiến này nhiều năm, không nghĩ tới lúc này lại bị phát hiện, lo sợ bất an nằm trên giường, Lạc Ảnh tuyệt đối không nghĩ tới bản thân sau này là khách quen ở nơi này.

“Hừ, cầu nô tài, dám lừa gạt trăm nhiều năm, ngươi cũng biết tội khi quân diệt cửu tộc chứ!” Nhìn thấy người kia theo phản xạ thỉnh tội, Thiệu Duẫn Kỳ trừng mắt lên: “Trăm còn chưa nói ngươi đã dám động rồi!”

Ngay lập tức dừng động tác lại, Lạc Ảnh hiện tại cũng không rõ tâm tư của Thiệu Duẫn Kỳ, “Bệ hạ tha tội!”

“Muốn trăm tha tội thì ngoan ngoãn nằm không được nhúc nhích, để trăm ngắm vật kia của ngươi!” Không

chút khách khí duỗi tay nắm chặt vật mềm oặt xoa xoa, tò mò quan sát vật kia, thân thể nam tính mạnh mẽ khơi dậy dục vọng trong thân thể hắn.

Tiểu thái giám bị sợ hết hồn, không dám trái ý Thiệu Duẫn Kỳ, chỉ có thể nằm cứng nhắc để thiên tử xoa chỗ riêng tư kia, nơi kia bị ngón tay tò mò thăm dò mà găng gượng, cơn thịt biến thành màu đỏ sẫm, dục vọng căng phồng phát sinh. Thiệu Duẫn Kỳ nhìn vật dần cứng lên không kiềm hãm được nuốt ngậm nước miếng, thân thể từ từ nóng lên, hoa huyết ẩn giấu dưới long bào bắt đầu rục rịch.

Hắn có chút không biết làm sao, nơi kia ngoại trừ lần xuân mộng mà chảy chút nước ra bên ngoài, xưa này đều khô cằn cần an ủi, hắn vẫn luôn nghĩ thân thể dị dạng cùng bản thân bận rộn không có tinh thần quan tâm những chuyện này, hiện tại chỉ nhìn thấy thân thể của nam nhân, không, có thể nói là của Lạc Ảnh mà trở nên kỳ quái, cái cảm giác này trước đây chưa từng có. Rơi vào tâm tư này khiến bệ hạ mơ hồ mang theo tiếng khóc, hắn cảm thấy không thể tự mình giải quyết chỉ có thể cầu viện người khác: “A... Phía dưới của trẫm thật ngứa, phải làm sao... Ừm... Trẫm nơi đó thật khó chịu, giúp trẫm một chút...”

Ở trong cung nhiều năm, Lạc Ảnh gặp chuyện này vô số đối với nó cũng rõ ràng một chút, bản thân phía dưới có lúc khó chịu cũng sẽ thủ dâm một chút, tuy rằng không biết bệ hạ nói ngứa là việc gì, chỉ thế chỗ đó của hắn sưng đến khó chịu, thân thể trần trụi quỳ xuống, tay run run từ từ cởi long bào vàng óng kia, bàn tay tiến vào trong tiết khố của hoàng đế nắm chặt long căn, giúp hắn giải phóng dục vọng.

Nghiệt căn bị người nắm chặt, Thiệu Duẫn Kỳ trên mặt đỏ ửng, đây không phải nơi hắn khó chịu, nắm chặt cổ tay Lạc Ảnh dời xuống dưới, để đầu ngón tay của y chạm đến hoa huyết mềm mại không ai thấy qua của mình: “A a... Không phải nơi đó, là nơi này ngứa... A... Giúp trẫm sờ sờ nơi đó...”

Mò tới cái miệng nhỏ nam nhân không nên có, tiểu thái giám kinh hãi, tay liền rút về, “Bệ, bệ hạ... Đây là...”

Hoa huyết nhạy cảm kia bị đụng tới, toàn thân Thiệu Duẫn Kỳ mềm nhũn, nằm ngã trên giường, đôi mắt bị bịt kín bởi một tầng sương, mi nhãn như tơ nhìn Lạc Ảnh: “Ừm a... Nhanh giúp trẫm làm nơi đó...”

6. Chương 6: Không Cho Phép Cắm Vào...

Thừa Càn Cung hoa lệ xa xỉ là tẩm cung của các đời hoàng đế Bắc Thiệu, mỗi tân đế trước khi vào điện, đều sẽ rút ra một số tiền của nội vụ phủ để sửa chữa Thừa Càn Cung, từ từ đem tòa cung điện này trở nên càng hoa mỹ. Long sàng được vài đại sư thủ công cùng nhau thiết kế, đông ấm hè mát, chỉ có một trên đời. Chân long phía trên sàng đan đều là các cô nương tay nghề thêu tốt nhất cả nước dùng thời gian nửa tháng từng mũi may mới làm xong, mang theo khí thể phun ra nuốt vào sơn hà, khí chất tương xứng với tân đế.

Mà lúc này, Thiên tử được vạn ngàn bá tính kính ngưỡng, đang trần truồng nằm trên long sàng, hai chân mở ra kẹp tiểu thái giám ở giữa, để y cưỡng hiếp nơi tư mật của mình. Tiểu thái giám hai tay mạnh mẽ giang hai chân, ngạc nhiên nhìn đóa hoa diễm lệ giữa hai chân Thiệu Duẫn Kỳ, nữ nhân lửa thể không phải y chưa từng nhìn thấy, Lạc Ảnh lúc Thiệu Duẫn Kỳ rời khỏi cung đã hầu hạ hoàng đế trước, tiên hoàng là một quý hão sắc, mỗi ba năm đều mở hội tuyển tú nữ giữ lại rất nhiều nữ nhân xinh đẹp ở trong cung, sóng gió trong cung mỗi ngày đều thay đổi, nữ tử tương mạo xuất chúng đều có thể ở khắc tiếp theo được

sủng ái.

Lạc Ảnh đã nhìn qua nhiều thân thể ngây ngô của thiếu nữ, có lúc tiên hoàng còn có thể lưu bọn họ lại trong tầm cung quan sát hiện trường, cho nên đối với thân thể nữ nhân cũng có hiểu biết. Mà đóa hoa trên người Thiệu Duẫn Kỳ cùng nữ nhân lại có chỗ bất đồng, càng hẹp hơn càng nhỏ hơn, bởi vì có thêm một vật nhỏ thế này, hai túi ngọc kia so với nam nhân bình thường cũng nhỏ hơn rất nhiều, lông nơi đó cũng chỉ thưa vài cọng.

“Bệ hạ ngứa nơi này sao?” Tay đụng vào nơi kia, ngón tay nhẹ nhàng lôi kéo âm đạo mềm mại.

Hạ thân của Thiệu Duẫn Kỳ truyền tới khoái cảm kỳ lạ tập kích tới sống lưng, đem tay của Lạc Ảnh về hạ thân, nơi đó bị đùa bỡn khiến cảm giác bên trong đầy trống rỗng, hoa huyết run rẩy phun ra nước trong suốt, “A ân... Đúng... Ở bên trong... A... Cầu nô tài... Mau mau...”

Hoàng đế kiên trì hồi, lấy ngón tay đẩy ra âm đạo nhiễm đầy nước, Lạc Ảnh duỗi một ngón tay ra từ từ cắm vào trong hoa huyết mềm mại ẩm áp kia, mới cắm vào một đốt tay, đã bị hoàng đế lệnh cưỡng chế rút ra.

“Lấy ra... Ừm... Không cho phép cắm vào... Ngón tay cũng không được... A ha... Bên trong khó chịu... Ha... Cầu nô tài... Nhanh giúp trẫm... A...”

Hết cách rồi, Lạc Ảnh liền đem ngón tay rút ra, khó khăn nắm chặt mắt cá chân của bệ hạ đang làm phiền trên người mình, khổ sở nghĩ phải làm sao để bệ hạ thỏa mãn. Nhớ tới cảnh tượng giao hoan của nam nữ trước đây, hai tay Lạc Ảnh đặt hai bên của Thiệu Duẫn Kỳ: “Không dùng ngón tay, vậy nô tài giúp bệ hạ liếm liếm một chút!”

Hoàng đế liên tục gật đầu, chỉ có cảm giác muốn được như nữ nhân đâm vào huyết mình, thế nào đều được. Lạc Ảnh chọn tư thế bắt đầu đè sát vào miệng huyết đang tản ra hương thơm ngọt ngào kia, môi dán lên nhẹ nhàng cắn một cái, hoa huyết liền giữ không nổi chảy nước ra như dòng suối, khiến tiểu thái giám cảm thấy kinh ngạc, lập tức thở ra nhiệt khí với miệng huyết đang co lại kia, hung hăng làm nơi đang mím lại kia, bệ hạ kích động thân thể co giật một trận, hoa huyết chảy ra từng dòng chất lỏng, dường như muốn đem dâm thủy tích lũy hơn hai mươi năm toàn bộ đều tiết ra.

“A... Thật thoải mái... Ừm a... Lại dùng lực... Hưởng vào trong chút... A ha...”

Thiệu Duẫn Kỳ bị chơi đùa hoa huyết dâng cao trào, hần thắt thần nhìn nóc giường, hai chân kẹp lấy đầu Lạc Ảnh, hai tay nắm chặt sàng đan hưởng thụ khoái cảm lần đầu trên đời. Sau đó tay hắn bị Lạc Ảnh đưa tới nơi còn đang cương cứng của y, giọng tiểu thái giám trở nên khàn khàn, cùng giọng nữ nhân giả vờ thanh thủy khác nhau, có chút gợi cảm: “Bệ hạ cũng giúp nô tài một chút, vật nơi đó của nô tài tưởng đến phát đau rồi!”

Y đã không còn hốt hoảng như lúc đầu, lại trở về hình thức ở chung với Thiệu Duẫn Kỳ trước kia, còn có chút hư hỏng. Thiệu Duẫn Kỳ theo bản năng nghe lời của y nắm chặt côn thịt tuốt động, nam nhân đối với vật kia của nam nhân vẫn là biết rõ hơn một chút, ngón tay thuần thục đảo quanh phía trên, xoa xoa

cán cùng túi, dưới sự hầu hạ của bộ hạ, Lạc Ảnh rất nhanh liền bắn ra.

Cứ như vậy, tiểu Lạc công công trở thành khách quen trên long sàng, chưa tới buổi tối, hoàng đế thời khắc cô quạnh khó nhin, tiểu thái giám phải bò lên long sàng làm hành động nhiệt tình an ủi hai cái tao động kia của bộ hạ, hơn nữa Thiệu Duẫn Kỳ đối với nam căn của y rất có hứng thú, sau khi được tiểu Lạc công công hầu hạ thư thái, thường xuyên yêu thích nắm thưởng thức không buông tay, khiến tiểu thái giám cũng khoái hoạt một chút.

Hoa huyết bị miệng lưỡi Lạc Ảnh thời gian dài khai phá, hiện tại đã chín mùi, chỉ cần bộ hạ nổi lên dục vọng với tiểu Lạc công công, hoa huyết kia liền mở ra khép lại khát vọng y an ủi, hậu huyết cũng bắt đầu khao khát. Hai cái tiểu huyết khẩu vị cũng càng lúc càng lớn, Thiệu Duẫn Kỳ cũng càng ngày càng đam mê, trước kia mỗi buổi tối đều để Lạc Ảnh ở trên long sàng hầu hạ hắn, hiện tại không quản ban ngày ban mặt, chỉ cần hắn muốn liền để thái giám cung nữ lui ra chỉ lưu lại Lạc Ảnh hầu hạ hoa huyết của hắn.

Tiểu Lạc công công ngày càng không chịu nổi, hoa huyết Thiệu Duẫn Kỳ ngày càng khát khao, lại không cho y làm, xem ra chỉ có thể trước hết cho huyết của bộ hạ trở nên tốt hơn, người kia mới có thể nhả ra, hai người mới đều có thể thoải mái. Lạc Ảnh vừa nghĩ tới tính khí của mình cắm vào trong hạ thể của bộ hạ liền kích động không ngừng, một điệu kể bắt đầu hình thành trong đầu tiểu thái giám.

7. Chương 7: Đem Nhục Bổng Cắm Vào Trong Tao Huyết Của Bộ Hạ Được Không?

Đến giờ đi ngủ, hoàng đế đang muốn gọi Lạc Ảnh tới giường lại bị Lạc Ảnh hầu hạ thay đổi trang phục thái giám, thần bí kéo đến hậu cung của hắn, bởi vì không thường xuyên đến, cho nên Thiệu Duẫn Kỳ cũng không biết mình bị người đem tới nơi nào.

“Cầu nô tài, bí mật đưa trẫm tới đây làm gì!” Thiệu Duẫn Kỳ nghiêm mặt, bắt hắn đi theo Lạc Ảnh chui tới chui lui, lén lút như kẻ trộm, hừ, hắn thân là vua của một nước, sao phải cần che giấu uy nghiêm của mình. Tuy nghĩ như vậy nhưng vẫn nhẹ nhàng đi theo chỉ dẫn của Lạc Ảnh.

Tiến vào một căn phòng, trốn ở một nơi tối tăm, có thể thấy cái giường lớn trong phòng kia, Lạc Ảnh đưa tay lên miệng ý bảo hoàng đế đừng lên tiếng, tay còn lại ôm lấy vòng eo mỏng manh của hắn: “Bộ hạ nhỏ giọng một chút, sau sẽ có thứ hay ho để xem!”

Thân thể giãy dụa tìm tư thế thoải mái dựa vào Lạc Ảnh, bộ hạ đối với những nơi nhỏ hẹp luôn cảm thấy khó chịu, ngón tay lặng lẽ néo hông tiểu thái giám, phát tiết tâm tình bất mãn. Tiểu thái giám thở không thông, nắm lấy ngón tay thon dài nhỏ nhắn của bộ hạ: “Bộ hạ tha mạng, nô tài biết sai rồi!”

“Hừ!” Hoàng đế bộ hạ hừ mạnh, ngón tay giao lại một chỗ với Lạc Ảnh: “Cầu nô tài, trẫm không giáo huấn người, người lại muốn tạo phản, dám đem trẫm tới nơi này làm chuyện hạ lưu, thực sự gan to bằng trời!”

“Xuyt...” Nghe tiếng mở cửa, tiểu thái giám vội che đôi môi đang lải nhải của Thiệu Duẫn Kỳ, nói nhỏ bên tai hắn: “Có người đến, bộ hạ, nhìn vật này bảo đảm khiến bộ hạ dục hỏa đốt người, sau khi trở về nô tài

sẽ phục vụ ngài dục tiên dục tử!”

Mặt hiem khi đỏ lên, Thiệu Duẫn Kỳ chú ý tới người vừa tiến vào, nhìn thấy người phụ nữ kia, hoàng đế suy nghĩ một hồi mới nhớ tới đây là phi tử bên trong hậu cung của mình, cấp bậc hình như rất cao, nhưng hẳn cũng không nhớ đây là người nào. Lúc nhìn ra lại, nô tỳ trong phòng tất cả đều lui ra, chỉ còn một cung nữ thân cận giúp nàng lấy trang sức xuống, sau đó trần như nhộng nằm trên giường.

Cung nữ lại lấy một cái hộp trong tủ gỗ ra để trên giường, từ bên trong lấy những vật hình dạng thô to khác nhau, Thiệu Duẫn Kỳ nhìn vậy kia, cùng dương vật nam nhân không khác lắm, lần này hẳn biết cầu nô tài dẫn hẳn tới đây nhìn phi tử của hắn tự an ủi.

“Bệ hạ không sung hạnh các nàng, nương nương ở hậu cung mỗi đêm cô quạnh khó nhịn, không khỏi tìm chút niềm vui nhỏ!” Giọng Lạc Ảnh đè thấp, ở bên tai hoàng đế giải thích: “Thái giám trong cung không thể làm việc của nam nhân, trong lòng trống rỗng, thích nhất là nhìn chuyện tư mật của các phi tần, giải quyết dục vọng không thể nào biến đi trong lòng.”

Thiệu Duẫn Kỳ nhìn cung nữ sau khi bày đồng dương cụ giả ra trên giường, sau đó cởi hết y phục bò lên giường tiến đến giữa hai đùi phi tử, rồi chui đầu vào hạ thể của nàng, sau đó phi tử kia liền phát ra tiếng yêu kiều, Thiệu Duẫn Kỳ mặc dù không thấy rõ động tác của cung nữ kia, cũng biết chuyện nàng đang làm làm chuyện Tiểu Lạc Tử hay làm với mình, nghĩ tới đây, hoa huyết run rẩy một hồi, kích động phun ra một chút chất lỏng, làm ướt đáy quần.

Nghe rõ hô hấp của hoàng đế nặng thêm, Lạc Ảnh không lên tiếng, chỉ đem người tiến vào trong lòng một chút, chuyên tâm nhìn hai nữ nhân đang biểu diễn trên giường.

Phi tử phóng túng kêu, hai tay ôm lấy chân lộ ra hạ thể, để cung nữ kia dễ chọc ghẹo hơn, sau đó bất mãn đẩy cung nữ ra, nũng nịu dặn dò nàng cầm lấy dương cụ nhỏ nhắn, cung nữ nghe lời cầm lấy dương cụ giả, đầu tiên liếm láp một hồi, đem dương cụ liếm ướt sau đó đem toàn bộ cắm vào phía dưới của phi tử. Tiếng thét chói tai vang lên chứa đầy đau đớn cùng sung sướng, cung nữ cầm dương cụ rút ra cắm vào, hạ thể bị đâm nhanh đến nơi sâu nhất khiến tiếng kêu của phi tử từ từ biến thành âm đặng gọi mời.

Hai người núp trong bóng tối bị giọng kêu kia làm thân thể nóng lên, hạ thể Thiệu Duẫn Kỳ phun nước, kinh ngạc nhìn động tác không ngừng nghỉ của cung nữ mà tưởng tượng cảnh dương cụ kia đâm vào trong hoa huyết của mình làm nó ngày càng nóng lên.

Sau đó phi tử kia bảo cung nữ đổi dương cụ to dài nhất, cung nữ lặp lại động tác trước, đem dương cụ liếm ướt, sau đó rút dương cụ cắm trong hạ thể phi tử ra, đem vật kia từ từ cắm vào, lần này không trôi chảy như lần đầu, tiếng của phi tử cũng biến thành thống khổ nghẹn ngào, cung nữ từ từ mạnh tay mang tới cảm giác sung sướng, phi tử âm đặng kêu mau lên, thật lớn đủ chuyện, quả thật so với kỹ nữ thanh lâu cùng âm đặng hơn.

Hoàng đế bị tiếng kêu của nàng làm mặt đỏ tới mang tai, nhìn bộ dạng sáng khoái của nàng mà kinh ngạc, hẳn có thể thấy rõ, dương cụ kia thô to thế kia, tuy rằng vật kia của Tiểu Lạc Tử lớn hơn một chút, nữ nhân lại thoải mái ăn vào, còn rất sáng khoái, không thể không nghĩ tới dương cụ đâm vào nơi đó thật sự có thể sáng khoái sao?

Hạ thể dần bị thấm ướt, cảm giác mông mình dán vào vật cứng đứng thẳng, Thiệu Duẫn Kỳ lắc mông mà sát nơi đó mấy lần.

Lạc Ảnh hít vào, kéo bệ hạ đang nhìn đến mê mẩn lặng lẽ lui ra, một đường chạy thẳng về tấm cung mà không làm kinh động đến ai. Tiểu huyết Thiệu Duẫn Kỳ bắt đầu tràn ra, nơi nào đó không kịp đợi người tới an ủi, hai người cởi quần áo đối phương xuống, Thiệu Duẫn Kỳ nằm ngửa để Tiểu Lạc Tử an ủi hoa huyết của hắn.

“A... Vào trong chút... A... Mạnh thật...” Hoa huyết trống rỗng bị miệng lưỡi ẩm áp đùa giỡn làm dâng trào cảm giác ngứa ngáy. Lúc này Lạc Ảnh đem lưỡi trong hoa huyết của bệ hạ rút ra, ngẩng đầu đôi mắt sáng ngời nhìn hắn.

“Bệ hạ, đem nhục bồng cắm vào trong tao huyết của bệ hạ được không?”

8. Chương 8: A... Cầu Nô Tài... Thao Chết Trầm Rồi...

Nghe nói như thế, hoàng đế lắc đầu theo bản năng, hắn sẽ bị vật kia đâm chết mất: “Không được, không thể cắm vào, cái kia quá lớn, không thể cắm, sẽ hỏng!”

Lạc Ảnh kích thích thân thể hoàng đế, còn thít đảo quanh hoa huyết của hắn: “Không hỏng đâu, đừng sợ, bệ hạ cũng nhìn thấy, Lệ phi kia dùng dương cụ lớn như thế cắm vào còn sáng khoái như vậy, bệ hạ không muốn thử xem tư vị hoa huyết bị làm sao?”

Nghe thấy Lạc Ảnh nhắc tới nữ nhân kia, trong lòng Thiệu Duẫn Kỳ có chút dao động, nhưng việc này còn chưa đủ làm cho hắn hết sợ hãi cảm giác thân thể sẽ bị xé rách, tuy vẫn cự tuyệt nhưng không còn kiên quyết như trước: “Không muốn, sẽ hỏng mất, cầu nô tài, trầm không được!”

Xem ra chỉ có thể từ từ để bệ hạ cảm thấy sự sáng khoái khi bị cắm vào, đôi mắt tiểu thái giám nhìn cái huyết nhỏ phía sau của bệ hạ, ngón tay rất nhanh chen vào, nơi kia đã trải qua dạy dỗ rất biết cách hưởng thụ tình dục: “Vậy chúng ta không cắm vào huyết phía trước, dùng phía sau này có được không? Bệ hạ luôn nói bên trong rất ngứa, đầu lưỡi của nô tài không thể duỗi thẳng vào trong, dùng vật này của nô tài thử xem, nhìn xem có thể để bệ hạ thoải mái không?”

Phía sau kia... Thiệu Duẫn Kỳ nghiêm túc nghĩ một hồi, hậu huyết xác thực không mềm mại như phía trước, bên trong cũng ngày càng ngứa ngáy, để cầu nô tài thử một chút cũng không sao, đau thì đem y đá ra là được rồi, vì vậy liền quay đầu: “Vậy cứ để người thử một chút, làm đau trầm liền tru vi cửu tộc nhà ngươi!”

“Tuân mệnh bệ hạ!” Uy hiếp của Thiệu Duẫn Kỳ với y không hề có chút đáng sợ nào, câu này y nghe rất nhiều lần rồi, cũng không thấy Thiệu Duẫn Kỳ thật sự làm ra. Đè thấp thân thể tiến tới giữa hai chân của hắn, đem hai chân của hắn mở lớn, hai cái huyết dưới hạ thân đều bại lộ trước mặt thái giám. Bỏ qua cái miệng nhỏ khê nhếch phía trước, nơi này lúc này đang khép lại mở ra nhưng đang hô hấp. Đóa hoa kia của bệ hạ như đang phát tình, cho nên đằng trước cũng phải an ủi nhiều như phía sau, Lạc Ảnh lấy ngón tay

đưa giỡn bên trong một chút, nơi kia kẹp lấy ngón tay khiến hạ thân tiểu thái giám run lên, suýt chút nữa vọt vào trong nó.

Lau đi nước phun ra ở sau hậu huyết, thân thể này của Thiệu Duẫn Kỳ trời sinh là muốn để người làm, hậu huyết đầy dâm thủy, co rút kịch liệt, Lạc Ảnh duỗi ba ngón tay cũng dễ dàng nuốt vào, bên trong giống như được ác lang vây lấy khiến nó cực kỳ hài lòng, y rút ngón tay ra, đổi lại là dương vật đã sưng lên từ lâu: “Bệ hạ, côn thịt của nô tài muốn tới phá huyết của bệ hạ rồi!”

Nói xong, liền đâm cả cây vào trong dâm huyết kia, côn thịt từng tắc tiến vào, miệng huyết vốn nhăn nheo cũng bị kéo đến cực hạn. Mãi đến khi đi vào toàn bộ, cũng không thấy Thiệu Duẫn Kỳ kêu dừng cùng gào lên đau đớn, toàn bộ dương vật tiến vào tiểu huyết mềm mại kia, Lạc Ảnh lúc này mới thở ra một hơi, mềm lòng nhìn bệ hạ của mình.

Thiệu Duẫn Kỳ biểu tình quái dị, miệng huyết nhỏ hẹp bị vật thô to chen vào, lại không cảm thấy chút đau đớn nào, bên trong chỉ ngày càng trưởng, cảm giác quái dị, sâu bên trong tràng ruột bị côn thịt chạm được mà vô cùng hưng phấn, giẫy dụa cố gắng giữ lấy nó.

“Bệ hạ, sao vậy, đau sao?” Lạc Ảnh ở bên trong không dám di chuyển, chỉ sợ bệ hạ kêu đau bắt mình rút ra, nghĩ đến dục vọng của mình rút cuộc tiến vào trong thân thể bệ hạ lại bị rút ra, tiểu thái giám liền thấy khó chịu.

Co rút kỳ lạ bên trong huyết cản chặt côn thịt lớn, vật kia không nhúc nhích trong huyết của mình, hậu huyết bị kéo căng lại không thỏa mãn, muốn vật kia dùng sức quấy động, đem cảm giác bên trong đào ra: “A ưm... Không, không đau... Người, người di chuyển... A...”

Nghe lời mời như thế, Lạc Ảnh kích động từ lâu không thể tin nâng hai chân thon dài trắng nõn kia lên, phần eo dùng sức đỉnh về trước: “Nô tài sẽ thỏa mãn bệ hạ!” Tiếp lời là đỉnh eo, kkkhoong ngừng trườn sấp trong hậu huyết Thiệu Duẫn Kỳ, nơi kia mới bắt đầu có chút khô khốc, bị thao mấy lần tự động tiết ra tràng dịch làm chịu chỗ kia, ra vào cũng dễ dàng hơn nhiều, dần dần, trong tầm cung vang lên tiếng nước dâm mỹ cùng tiếng thân thể chạm vào nhau.

“A... Lớn quá thô quá... Ừm... Dừng... Nơi đó... Ừm a... Sâu quá... Cậu nô tài... Trầm chịu không nổi... A... Lại dùng lực... Kỳ quái quá... A...” Thiệu Duẫn Kỳ mê loạn đung đưa đầu, hẳn chưa bao giờ nghĩ tới bị côn thịt làm lại sảng khoái như thế, huyết của hắn đều bị thứ kia làm cho hăng say như thế: “Ừm a... Thật là nóng... Muốn hỏng... Tao huyết nóng quá... A a...”

Đem hai chân để lên trên vai, làm động tác ngồi trên giường, để cái mông nâng lên thuận tiện cho động tác của mình, côn thịt của Lạc Ảnh ra vào trong miệng huyết càng mãnh liệt hơn, tiếng hai cái túi đánh lên trên mông vang lên ‘Ba ba’: “Bệ hạ, nô tài không có lừa gạt người phải không? Bị côn thịt thao giúp bệ hạ thoải mái lắm đi? A... Bên trong bệ hạ chặt quá, côn thịt của nô tài cũng rất thoải mái!”

Thiệu Duẫn Kỳ bị làm không nói thành lời, hai tay nắm chặt sàng đan lớn tiếng dâm đang kêu, hậu huyết bị tính khí thô nóng dùng lực xâm phạm, mỗi lần ma sát đè lên điểm nhỏ trong tràng ruột kia đều khiến hắn điên cuồng, tạo ra hàng loạt làn sóng khoái cảm, đầu óc đã mơ hồ không rõ, côn thịt phần nộn phía trước cũng phun ra tinh dịch, hoa huyết bị khoái cảm ở hậu huyết kéo theo, nhanh chóng muốn người xoa

lấy: “A... Thoải mái... Thoải mái lắm... Ừm a... Huyệt bị côn thịt thao rất tuyệt... Sâu quá... Ừm a... Phía trước... Phía trước cũng muốn... A...”

“Đừng nói vội, chờ nô tài thỏa mãn tao huyệt phía sau của bệ sẽ phá thân cái tao huyệt phía trước!” Động tác trườn sát tăng nhanh, nơi nhạy cảm trong hậu huyệt bị đụng tới bởi lực đạo lớn, khiến người khác không khỏi hoài nghi thân thể đơn bạc này của y sao có thể có khí lực lớn thế này.

9. Chương 9: Phá Màng Trình Của Bệ Hạ

“A a... Thoải mái quá... Sao lạ như vậy... A... Cầu nô tài... Trăm muốn tới... Ừm... Lại dùng lực... Côn thịt thao tao huyệt của trăm thật thoải mái... Ừm a... Muốn bắn... Muốn ra...” Phía sau bị va chạm mãnh liệt khiến Thiệu Duẫn Kỳ kêu lớn thành tiếng, côn thịt trong cơ thể va chạm vào điểm nhạy cảm, khiến bệ hạ rất nhanh không chống đỡ được.

Cảm giác được bên trong co giật, Lạc Ảnh tăng nhanh tốc độ, hôn nhẹ lên cái trán đầy mồ hôi của hắn: “Bệ hạ, chúng ta cùng nhau!” Nói xong, một tay nắm chặt ngọc hành sợ hắn ra trước, càng cố gắng làm với long huyệt của bệ hạ, uốn thẳng eo bắn thẳng tinh dịch vào trong cục huyệt mềm mại của bệ hạ.

Nhục huyệt bị tổn thương, Thiệu Duẫn Kỳ sợ đến bắn ra, ngọc hành được buông ra cũng bắn ra long tinh, hoa huyệt như thủy triều dâng trào phun ra từng luồng dâm thủy: “A... Bắn... Nóng quá... Nóng chết ta rồi...”

Lạc Ảnh dựa lên ngực bệ hạ thở dốc, nghe hắn thất thần nỉ non, trong lòng càng thêm triu mến, tính khí mềm xuống còn cảm trong hậu huyệt ẩm ướt của bệ hạ đối tư thể vươn mình ôm lấy hắn, đặt bệ hạ lên trên người mình, cúi người hỏi hắn: “Cảm thấy thế nào, thoải mái không?”

Thiệu Duẫn Kỳ vẻ mặt còn mang theo tình dục bởi vì câu hỏi này mà mặt đỏ lên không ít, nhưng y từ trước đến nay luôn là người thành thật, cho nên nghiêm túc trả lời câu hỏi của tiểu Lạc tử: “Ừm, sao với liếm huyệt còn thoải mái hơn, bên trong huyệt đều bị thao, xưa này chưa từng thoải mái như vậy!”

Ôm bờ lưng trần trụi của bệ hạ, một tay mò xuống hạ thân sờ xuống hoa huyệt bị lạnh nhạt, không ngoài dự đoán cả tay mò ra toàn dâm thủy, cảm nhận được tay y liền nổi lên tình ý, Lạc Ảnh thử dụ dỗ hắn: “Phía sau bị thao sướng khoái như vậy, đóa hoa nhỏ phía trước của bệ hạ bị vắng vẻ, thao nơi này cũng rất thoải mái, so với dùng miệng còn thoải mái hơn, còn thịt sẽ đem ngứa ngứa bên trong thao đi, bệ hạ có muốn thử một chút không?”

Bị côn thịt thao cho sướng khóa, cảm giác phong phú chưa từng có khiến hắn càng thêm dao động, cuối cùng không ngăn nổi khát vọng trong lòng cùng hoa huyệt tao lãng, mạnh mẽ gật đầu. Lạc Ảnh mừng rỡ như điên, đẩy hai chân của hắn ra đem tay nhét vào nơi đang chảy ra nhiều nước khiến bệ hạ sướng khoái thét lên, hưng phấn lên hoa huyệt kia một cái, nhắc thân lên nhìn Thiệu Duẫn Kỳ lộ vẻ bất mãn: “Nơi này của bệ hạ dâm ô, tao thủy làm ướt hết sàng đan, không biết bên trong hoa huyệt của bệ hạ có phải giống xử nữ có màng trinh hay không đây?”

“Ừm a... Không, không có... A... Trầm không phải nữ nhân... Ừm a... Ngựa, bên trong ngựa... Mau thao ta...” Tuy rằng ngoài miệng nói không có, trong lòng Thiệu Duẫn Kỳ vẫn không ngừng lo lắng, nếu như mình giống như nữ nhân thật sự có cái kia thì sao, nghiệt căn của tiểu Lạc tử cắm vào trong thân thể của hắn còn không phải khiến hắn đau chết rồi, trong lúc nhất thời sợ hãi cùng khát vọng luân phiên xuất hiện, sợ hãi bị phá thân đau đớn lại khát vọng côn thịt tiến vào trong thân thể của hắn làm cho tảo huyết đâm đảng kia dừng ngựa.

Lạc Ảnh tư thế công kích, đại quy đầu dán lên miệng huyết mềm mại, “Bệ hạ nhẫn nại một chút, lúc đầu quả thật sẽ có chút đau xót, sau đó liền sáng khoái, nô tài nhất định đem bệ hạ làm cho thư thái!”

Nói xong, giữ chặt cặp chân dài kia, cự cấn hung hăng đỉnh vào trong hoa huyết Thiệu Duẫn Kỳ, phá tan lớp mỏng ngăn trở, dừng ở bên trong nơi sâu kín trong huyết mềm mại. Nhận thấy bệ hạ co giật, long căn cũng mềm xuống, sắc mặt trắng bệch, Lạc Ảnh nhanh chóng ôm hắn vào trong lòng, bàn tay vỗ lưng run rẩy của hắn, tay khác đảo quanh bụng dưới, sờ long căn cùng hoa môi đang bị côn thịt kéo căng.

Hoàng đế bệ hạ đau đớn run rẩy, hai tay ôm chặt lấy eo thái giám, hắn cảm giác như bị xé rách, cảm giác trướng đầy, đau muốn chết, không khỏi mắng cái tên cầu nô tài lá gan to bằng trời tinh trùng thượng não: “A... Cầu nô tài... Cút ra ngoài... A a... Đau quá... Đau chết rồi... Cầu nô tài... Trầm muốn giết người... Nhất định tru vi cửu tộc nhà người... A a...” Hoàn toàn quên đi mỗi lần mình ngựa ngáy đều sẽ mở rộng hai chân để thái giám an ủi tảo huyết.

Thịt mềm bên hông bị hắn nhéo đến đau đớn, Lạc Ảnh cũng không để ý, chỉ nghiêm túc nhìn trên người bệ hạ cô gắng khơi dậy vọng của hắn, đường đường là vua của một nước lại nguyện ý để y thao tiểu huyết của mình, y còn có thể bắt mất cái gì, Thiệu Duẫn Kỳ đau mồ hôi lạnh chảy đầy trán, nhẹ nhàng gọi ra nhũ danh chỉ có hai người mới biết: “Tiểu Kỳ ngoan, không đau, thổi thổi sẽ hết đau, có tiểu Lạc tử ở đây, sẽ không đau!”

Lúc bọn họ còn nhỏ, thân thể không tốt nhưng cũng không truyền ra bên ngoài sự nghiêm trọng kia, mẫu phi của hắn chẳng qua không muốn người khác phát hiện thân thể khiếm khuyết của hắn, mới làm ra như thế. Khi còn bé phạm vi hoạt động của Thiệu Duẫn Kỳ cực nhỏ, mẫu phi không cho hắn ra ngoài chơi đùa, Thiệu Duẫn Kỳ nhỏ nhỏ cũng chỉ có Lạc Ảnh bạn cùng lứa mà chơi. Khi đó Thiệu Duẫn Kỳ mỗi tháng không biết vì sao bụng lại đau một lần, mẫu phi hắn sau khi biết sắc mặt ưu sầu, nói bệ hạ cố gắng chịu đựng sẽ không đau nữa, lúc đau chỉ có thể trốn trong chăn nhắm nhện.

Lạc Ảnh phát hiện sau đó liền bồi hắn, bàn tay nhỏ giúp hắn xoa bóp chọc hắn cười, thậm chí còn giống người lớn trông hắn, Thiệu Duẫn Kỳ mỗi lần đều gọi y là “Tiểu Lạc tử”, Lạc Ảnh cũng quen gọi hắn là tiểu Kỳ. Hiện tại Thiệu Duẫn Kỳ không đau giống thế, cái tên cũng đã lâu chưa được gọi qua, từ lúc hắn lên làm hoàng đế tới nay, Lạc Ảnh vẫn luôn gọi hắn là ‘Bệ hạ’.

Nghe thấy giọng nói như dỗ tiểu hài tử đã lâu không gặp, hoàng đế bệ hạ cảm thấy cảm giác đau đớn trong hoa huyết cũng không phải không thể chịu đựng, tiểu Lạc tử ở trên người làm ra kỹ thuật khiến hắn tê dại, khiến hắn nổi lên dục vọng lại từ đầu, lưỡng huyết cũng không an phận cọp rút ngậm lấy cự vật, hai con mắt của bệ hạ tràn ngập sương mờ, lần đầu tiên biểu hiện tình ý tràn đầy.

“Tiểu Lạc tử, a... Người, người động đi... Ta muốn...”

10. Chương 10: Hoàng Đế Bệ Hạ Bị Thao Nghiện

Lạc Ảnh không muốn hấn bị đau vì vậy nhẹ nhàng hỏi han: “Thật sự không đau sao? Chờ thêm chút nữa cũng không sao.”

Vậy mà hoàng đế hoàn toàn không cảm kích, trừng mắt nhìn người kia: “Cẩu nô tài, trẫm nói được là được, người sao nói nhảm nhiều như vậy, không được liền đổi trẫm đến!”

Bầu không khí ẩm áp bị phá vỡ, lòng yêu thương của Lạc Ảnh dành cho hấn bị đả kích không còn lại tí nào, y tuy nhiều năm nay làm thái giám, bị người ta xem thường là chuyện hay xảy ra, nhưng lão nhị của y lại đang cảm trong tao huyết của người kia thì khác, tiểu Lạc tử bất chấp, đột nhiên ôm bệ hạ ngồi dậy, đem hai chân hấn tách ra hai bên, côn thịt đâm thẳng lên, đối với vật kia y vẫn tương đối tin tưởng, bởi vì không có hoàng tử nào trong cung có thể so với mình.

“Dâm dăng, vốn nể tình là lần đầu tiên người bị phá huyết mà ôn nhu một chút, nếu bệ hạ đã ngứa không chịu được, nô tài cũng không khách khí!”

Tư thế ngồi này làm tính khí thô to ngay cả rẽ đều đâm vào, quy đầu đụng tới miệng nhỏ trong hoa huyết, Thiệu Duẫn Kỳ còn trình sao có thể chịu nổi chuyện này, quy đầu kia đẩy thẳng vào trong hấn khiến hai mắt trắng dã, dâm thủy không khống chế nổi rơi xuống, sau đó nhục thịt bị bắt đầu vô tình chinh phạt, từ dưới đi lên ra sức thao hoa huyết mềm mại của hấn, bên trong vách thịt non nớt bị đỉnh đến đau đớn, rồi lại mang theo cảm giác dạt dào kỳ lạ. Hoàng đế bệ hạ vô lực dựa vào tiểu thái giám, vừa bị y thô bạo đến rung người, cái mông trắng mịn chốc chốc vỗ tới trên đùi rắn chắc của Lạc Ảnh mà đỏ ửng, tiếng kêu dâm dăng vì va chạm mà phát ra, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “A... Quá, quá sâu... Ừm a... Cẩu nô tài... Lớn quá... A... Dám, với trẫm... A a... Bị húc bay rồi... A a... Nói năng lỗ mãng với trẫm... A... Trẫm nhất định, nhất định sẽ... A... Kỳ quái quá... Thoải mái quá... A... Nhất định sẽ giết người... Ừm a...”

Tiểu thái giám thở hổn hển ra sừu trừu sắp cự căn thao vương huyết tôn quý của bệ hạ, bất kể là tâm hay sinh lý đều được thỏa mãn cực lớn, hoa huyết bên trong ướt nhẹp, khiến côn thịt của y như ngâm mình trong dòng nước ẩm áp, vách huyết non mềm hút chặt lấy côn thịt, khiến y không nhịn được càng thêm đối xử với thô bạo với nó: “Hô... Bệ hạ nếu muốn giết nô tài, thì dùng tao huyết của mình mà giết đi, a... Hai miệng nhỏ này của bệ hạ quả thật là bảo địa, càng bị thao chảy nước càng nhiều, căn nô tài thoải mái muốn chết rồi!”

Thiệu Duẫn Kỳ cũng bị côn thịt đâm mà mất giọng, chỉ có ừm a kêu không ngừng, nơi sâu bên trong bị côn thịt chạm tới như bị hòa tan mà chảy ra càng nhiều yêu dịch, thân thể cũng yếu đuối không tin nổi, tất cả lực chú ý đều đặt ở lửa nóng đang chơi hoa huyết của mình, “A... Không... Nhanh quá... A a... Dừng, dừng tao huyết của ta giết chết nhục bồng của người... Ừm a... Mạnh thật... Sâu chút nữa... Người thao chết ta rồi... Tao huyết gần hỏng rồi... A a...”

Bị bộ dạng dâm dăng của hấn câu dẫn, côn thịt cũng bị hoa huyết quán chặt lấy, mỗi lần đi ra đều bị nắm giữ lại, không cho vật kia rời đi, cái mông còn chủ động lên xuống với côn thịt của y, lần lượt đem tính khí dữ tợn nuốt vào trong cơ thể. Lạc Ảnh cảm giác côn thịt của mình chạm phải cái miệng nhỏ, nơi kia càng căng mịn hơn, quy đầu của hấn xem chút nữa bị cắn đứt, nhanh chóng tiến công nơi kia đem toàn bộ quy đầu mà thao vào.

“A... Nơi đó... Không nên vào... Ừm a... Thật kỳ quái... Tiểu Lạc tử... Thân thể của ta thật kỳ quái... Ừm a... Không chịu nổi... A... Thích quá... Ừm a...” Cự vật thâm nhập đến tử cung khiến bệ hạ còn biết trong thân thể của mình còn có bộ phận này, chỉ cảm thấy nơi đó trướng lên chua xót khó chịu, khoái cảm ngày càng mãnh liệt, vừa muốn ngiệt căn của tiểu Lạc tử đi ra ngoài, nhưng lại vừa muốn y hung hăng thao nơi đó.

Tiểu Lạc tử đối với cấu tạo thân thể nữ nhân cũng không hiểu rõ lắm, cho nên cũng không biết mình đẩy đến nơi nào, chỉ coi là một nơi tuyệt diệu khác trong cơ thể Thiệu Duẫn Kỳ, dùng sức đánh tới nơi kia, nhanh chóng đánh xuyên mấy chục lần, lập tức đem tinh hoa nóng bỏng bắn hết vào nơi nhỏ hẹp kia.

Nơi mềm mại trong thân thể bị một cỗ tinh nguyên nóng bỏng rót vào, kích thích cơ thể Thiệu Duẫn Kỳ cương cứng, ngón tay để sau lưng Lạc Ảnh cào vài đường mà gào thét: “A a... Nóng quá... Bỏng chết rồi... Muốn hư mất... Cậu nô tài... A a... Đừng bắn... A a...”

Bắn xong, tiểu thái giám ôm hoàng đế bệ hạ ngã về long sàng phía sau, bệ hạ còn đắm chìm bên trong khoái cảm mà gối đầu lên lòng tiểu thái giám, ngực vẫn còn run rẩy, hoa huyết ngậm lấy cự căn kiaa co giật từng đợt, cho dù còn thịt đã mềm xuống nhưng vẫn còn trọng lượng.

Cảm giác bụng bị rưới ướt, thì ra Thiệu Duẫn Kỳ lúc y không chú ý đã bắn ra, nghĩ hoàng đế dâm dăng này mỗi ngày phải tiết ra hai, ba lần tinh nguyên, y kéo móng hoàng đế từ từ đem tính khí rút ra, ai biết lúc ra được một nửa, người ngồi trên người lại ngồi mạnh xuống, còn thịt lại tiến vào toàn bộ trong hoa huyết đang tràn đầy tinh dịch cùng dâm thủy.

“A a... Ai, ai cho phép ngươi rút ra, trẫm còn chưa đủ sướng đây!” Mắt phượng ngập tràn hơi nước liếc xéo tiểu Lạc tử, giống như muốn đem còn thịt căn gãy trong cơ thể, cậu nô tài kia, trẫm cho ngươi mấy phần mặt mũi vậy mà càng dám lớn mật, dám rút ra không khiến trẫm tiếp tục sướng khoái, thực sự là tội đáng muôn chết!

“Ngươi phá hoa huyết của trẫm, hôm nay không thao trẫm đến thỏa mãn, ngươi đừng hòng xuống giường!”

11. Chương 11: Vật Của Nô Tài Còn Lưu Lại Trong Bệ Hạ Đây

Đêm đó hai người đối đủ loại tư thế chơi hơn nửa đêm, long căn đằng trước của Thiệu Duẫn Kỳ không bắn ra được gì, hai tiểu huyết càng bị chơi đến sưng tấy bên ngoài, rót đầy tinh dịch của Lạc Ảnh, hai chân cũng bởi vì thời gian dài mở lớn hình thành tư thế quái dị, làn da mịn màng nuôi mấy năm qua bị vết tích tình dục lấp kín, trên lưng cùng cánh tay Lạc Ảnh cũng đầy vết cào của hắn, vai cũng có vài dấu răng.

Lạc Ảnh mệt đến nỗi không còn tinh lực dây dưa nữa, hoàng đế bệ hạ mới bỏ qua, hoa huyết vẫn còn ngậm lấy còn thịt nhưng bệ hạ vì mệt mỏi mà ngủ thiếp đi trong lòng Lạc Ảnh. Tiểu Lạc công công bị ép không thể làm gì chỉ biết hống hấn ngủ say, sau đó lặng lẽ rút còn thịt ra, từ từ dịch ra suýt chút nữa lại bùng lửa.

Gánh nước ấm tới lau vết tích trên người, lau thân thể của bệ hạ với mình một chút, đem người ngủ say ôm tới bên giường thay sàng đan mới, sau đó mới nhét người vào trong chăn gối kỹ, tiểu thái giám lúc này

mới dọn dẹp, mặc y phục lạng lẽ lúi ra.

Sáng sớm Thiệu Duẫn Kỳ không rời giường như thường lệ, Lý công công đã kêu ba lần nhưng vẫn không có người lên tiếng, lại không dám quấy rối Thiệu Duẫn Kỳ nghỉ ngơi, đúng lúc đó, tiểu Lạc công công đứng lúc chạy tới ngăn mình lại, Lý công công do dự mãi vẫn là nghe theo kiến nghị của tiểu Lạc công công hủy bỏ lâm triều, Lý công công tuy là tổng quản, nhưng trừ chuyện truyền đạt ý chỉ hoàng đế cùng an bài bên cạnh hoàng thượng, những chuyện còn lại đều do tiểu Lạc công công phụ trách.

Đợi Lý công công đi ra rồi, Lạc Ảnh phân phó vài câu với mấy thái giám giữ ngoài cửa, Thiệu Duẫn Kỳ không thích nữ nhân nên bên cạnh hắn không có cung nữ nào mà chỉ toàn tiểu thái giám. Tự mình đi ngự thiện phòng xác định bữa cơm hôm nay của hoàng thượng, gần đây Thiệu Duẫn Kỳ trầm mê với tính dục, quá hại thân, Lạc Ảnh bảo ngự trù chuẩn bị một ít thuốc bổ thân, nấu cháo cùng ít đồ dễ ăn, thời điểm chờ đợi nhâm chán sẽ cùng ngự trù trò chuyện, bởi vì y thường xuyên đến đây lấy đồ ăn cho hoàng thượng, cùng ngự trù đã quá quen thuộc.

Một tên tiểu thái giám vội vàng chạy tới, cuống quýt: “Tiểu, tiểu Lạc công công, hô... Hoàng thượng tỉnh rồi, người đang nổi nóng, ngài, ngài mau lại xem chút đi!” Bọn họ nghe y, đến giờ liền tiến vào trong điện, quả nhiên hoàng thượng vào lúc đó đã tỉnh lại, đang chuẩn bị hầu hạ hoàng thượng nhưng không hiểu người lại đột nhiên nổi nóng, thân thể nhìn có chút suy yếu, Lý công công đi khuyên can cũng bị mắng, Lý công công bất đắc dĩ bảo hắn lạng lẽ thỉnh tiểu Lạc công công mau đi vào.

Tiểu Lạc công công vội chạy tới Thừa Càn Cung, nhìn thấy tiểu thái giám quỳ đầy trong tấm cung, để vương lại thở phì phò ngồi trên giường nhỏ, bình trà cùng chậu rửa mặt đều bị ngã dưới đất hư mất. Nhìn thấy Lạc Ảnh lại gần, hoàng đế hừ lạnh quay đầu không nhìn y, tiểu thái giám nháy mắt với Lý công công bảo hắn dẫn người xuống, chờ cửa khép lại, Lạc Ảnh mới nhìn bệ hạ không biết đang vì sao mà nhéo, ngồi ở sau lưng hắn xoa bóp thất lực giúp hắn: “Bệ hạ, có nơi nào không thoải mái sao?”

Liếc tiểu thái giám một cái, Thiệu Duẫn Kỳ lòng gắt gỏng cũng tốt lên một chút, ung dung dựa vào lòng y hưởng thụ xoa bóp. Lúc tỉnh dậy không thấy tiểu thái giám, toàn thân lại cực kỳ đau xót, hai lỗ nhỏ dưới thân bị hâm nóng trướng trướng còn lưu lại dư vị mãnh liệt hôm qua, eo cũng đau nhức không có khí lực, điều này khiến Thiệu Duẫn Kỳ cực kỳ bức bối, ánh mắt càng không vừa lòng, vì vậy nhiều thứ thay Lạc Ảnh quang vinh bị đập bể cản một kiếp cho y!

“Hừ, ngươi còn biết tới đây à! Trên người trăm chỗ nào cũng đau, cẩu nô tài đáng chết này, rất muốn đem trăm giết chết có đúng không?”

Hôn lên hai má trắng noãn của hắn, thân mật cọ cọ, tay từ từ chuyển tới hai nơi bị sử dụng quá độ nhẹ nhàng sờ soạng một cái: “Rõ ràng là chỗ này của bệ hạ cần chặt gậy nô tài không chịu buông ra, khiến nô tài dùng sức thao bảo địa, nô tài chỉ chiếu theo ý chỉ của bệ hạ mà làm thôi, sao hiện tại lại trách tội nô tài hử?”

Trên người Thiệu Duẫn Kỳ mặc áo lót mỏng, tối hôm qua Lạc Ảnh thay y phục cho hắn, vừa vặn đem chỗ xanh tím đầy người che đi, mà nơi y phục không thể che tới, Lạc Ảnh rất cẩn thận không để dấu vết gì. Ngón tay cách y phục mơn trớn hoa huyết sưng tấy, sau đó nơi ấy liền bị chất lỏng ấm áp dính ướt, tối hôm qua chơi đến điên rồi, hoa huyết bị cơn thịnh nộ không thể khép lại, bây giờ còn vô cùng mẫn cảm.

“A ưm... Ờm... Có chút đau... Ờm làm nơi đó... Ưm a...”

Bị thao mạnh mẽ, hiện tại đụng vào cũng cảm thấy sắp cao trào, Thiệu Duẫn Kỳ yếu đuối ngã vào trong lòng tiểu Lạc tử, ngón tay vô lực bám vào trên bàn tay đang làm ác của y, hai gò má đỏ lên, đôi mắt dần gần nước hiện lên tình triêu: “A... Ờm chơi nơi đó... A... Thoải mái quá... A... Ngứa quá...”

Nhìn bộ dáng động tình cũng biết người này lại muốn rồi, cũng không biết phải uy no thể nào mới đủ, Lạc Ảnh than thở không trêu chọc nộ hoa đang nở rộ kia, “Không làm người nữa, tối qua chỉ giúp người lau cơ thể, bên trong còn chưa làm sạch, đồ của nô tài còn lưu bên trong chưa lấy ra đây, bệ hạ trước đi tắm được không?”

Nghe thấy bên trong còn có vật kia, Thiệu Duẫn Kỳ không chịu nổi hơi đỏ mặt, nhắm hai mắt mặc y ôm mình đi tới phòng khác, nơi đó có hồ tắm lớn, mỗi ngày bởi vì đều được thay nước mà vẫn giữ nguyên nhiệt độ. Lạc Ảnh đem người đặt trên giường nhỏ, hầu hạ hần cởi hết xiêm y, cũng đem mình cởi sạch, hoàng đế bệ hạ bộ dáng nhu nhược tất nhiên không thể tự mình tắm rửa nói chỉ tới việc đem ngón tay luồn vào nơi kia móc ra, hần kiêng kỵ nhất bản thân xuất hiện hoa huyết nên chưa bao giờ dùng tay đụng tới chỗ kia.

Ngâm mình trong nước ấm, toàn thân đau nhức cũng thoải mái không ít, dựa vào lồng ngực phía sau khiến mình an tâm, để bàn tay kia vuốt ve thân thể của hần, thân thể này đã bị tiểu Lạc tử cưỡng hiếp vô số lần, hoàng đế bệ hạ cũng không cảm thấy có gì xấu hổ.

Nhẹ nhàng giúp hần xoa bóp thân thể thả lỏng, sau đó ấn bụng cùng hông, Lạc Ảnh nhìn hai tiểu huyết kia từ từ chảy ra một chút bạch dịch ra nước, sờ lên tiểu huyết tào lũng phía sau dùng dòng nước cho ngón tay vào, hậu huyết tối hồ qua cũng bị thỏa thích cảm một phen, lần này cảm vào không gặp phải bài xích, chỉ sờ tới nóng hổi trong vách!

“A.... Đau... A... Nước đi vào... Nóng quá... Nước đi vào...”

12. Chương 12: Hai Miệng Nhỏ Của Bệ Hạ Đều Bị Thao Sưng Lên

Ngón tay đào bối trong tiểu huyết chảy ra lượng lớn chất lỏng màu trắng, một chân của Thiệu Duẫn Kỳ vắt trên cánh tay, bởi vì hần quanh năm luyện võ, cơ thịt trên bắp đùi rất rắn chắc.

“Ưm a... Khó chịu quá...” Miệng huyết còn sưng, bị ngón tay xâm nhập khiến cảm thấy chua xót, bên trong cũng rất thoải mái, ngón tay đào bối khiến bên trong truyền tới từng đợt run rẩy.

Đem dòng tinh dịch cuối cùng lấy ra, không để ý tiểu huyết đang giữ lại mà Lạc Ảnh nhanh lấy ngón tay ra, đẩy ngón tay vào hoa huyết đang sưng tấy, trong hoa huyết càng nóng thêm, mị thịt nhiệt tình ôm lấy ngón tay, hoa huyết quá mức dâm đang không ngừng chảy ra chất lỏng như ao suối.

Ngón tay tiểu thái giám dự định tốc chiến tốc thắng, miễn làm cho con dâm trùng trong cơ thể bệ hạ thức tỉnh. Thiệu Duẫn Kỳ bị ngón tay vọt vào trong huyết khiến dục vọng nổi lên, bên trong bị ngứa ngáy khó

chịu muốn ngón tay lạc Ảnh đâm sâu hơn một chút, cái mông dán vào bụng y vắn vẹo, cợ cợ long đang ngủ say, muốn đánh thức nó để cắm vào huyết mình đừng đi cảm giác ngứa ngáy.

“Ha... Sâu hơn một chút... Ừm a... Thoải mái thật... Tao huyết ngứa quá... Trẫm muốn... Ha... Cầu nô tài...” Bàn tay thuần thực nắm chặt côn thịt đang dán vào cái mông mình, thuần thực xoa nắn cho vật kia đứng lên, gần đây sau khi bị cợ vật thao cảm giác tuyệt không thể tả, khiến hấn muốn ngừng mà không được, lúc này lại dâng lên khát vọng tình dục.

Đồ yêu tinh dâm đảng này! Lạc Ảnh bị sự dâm đảng của hấn làm cho không biết làm gì, hai tiểu huyết bị thao sưng lên còn chưa yên ổn, thật hận không thể đem hấn thao chết trên giường: “Được rồi bệ hạ, đừng khiêu khích nô tài, gần đây hai miệng nhỏ bị thao tàn nhẫn, cần phải dưỡng lại, không thể chơi nữa rồi!”

Thiệu Duẫn Kỳ nào chịu nghe y, nắm vật kia muốn nhét vào trong huyết của mình, bên trong theo bản năng muốn dùng thứ vừa cứng vừa nóng làm cho ngừng ngứa: “Không... Ừm... Tao huyết ngứa... Muốn ăn côn thịt... A... Cho ta côn thịt... Muốn côn thịt lớn thao tiểu huyết của ta... Ừm a... Cầu nô tài... Trẫm cho người thao huyết trẫm...”

Nhìn hấn thật sự nóng ruột, Lạc Ảnh chỉ có thể ôm người cố gắng dỗ dành: “Được được được, cho người ăn, đừng nó vội, người đáp ứng ta trước, đợi đem thuốc bổ ăn trước, sau đó liền cho người ăn côn thịt có được không?” Hoàng đế bệ hạ nổi danh khó chịu, kiêng ăn lại không thích mùi thuốc, may là thân thể tráng kiện rất ít sinh bệnh, tiểu thái giám không nhân cơ hội này bắt hấn đáp ứng, đợi khi thấy sẽ không chịu ăn.

“Ừm a... Ừm, ta ăn... A... Nhanh cho ta... Thao vào... Ừm a... Thao huyết của ta...”

Ngồi trên thềm đá của ao tắm, để Thiệu Duẫn Kỳ ngồi khóa trên người mình, đem côn thịt đang phẫn chán nhét vào miệng huyết đang còn sưng, ôm eo hấn thả từ từ xuống kéo căng hoa huyết.

Nơi bị sử dụng quá độ lần thứ hai bị cảm tính khí thô to vào, cảm giác đau đớn kéo tới, nhưng không sánh được với khoái cảm đang tràn đầy, Thiệu Duẫn Kỳ dùng sức ngồi xuống, lập tức đem toàn bộ côn thịt nuốt vào trong tiểu huyết, hoa môi sưng tấy bị ma sát nóng như lửa: “A... Thao vào rồi... A... Lớn quá... Thao đến hoa tâm... Ừm a...”

Lạc Ảnh để hấn giữ bờ vai của mình cũng không dám trừu sáp nhanh, cứ ngồi một chỗ run run như đồ đùa nhỏ, để côn thịt ma sát trong tiểu huyết, như vậy tuy rằng không bằng thao khiến cho hoa huyết cảm thấy sáng khoái, nhưng lại có đặc sắc khác, “Nô tài cứ như vậy hầu hạ bệ hạ một hồi, huyết này không thể lại dùng lực thao, sau này hư thúi sẽ không còn sung sướng được nữa, chịu một chút, chờ tốt rồi nô tài lại dùng lực thao nơi này có được không?”

Nghĩ đến hoa huyết quả thật nếu như bị thao đến hư thúi, vật cắm trong huyết hấn không thể chen vào nữa, bệ hạ lần này cũng không lộn xộn nữa, ngoan ngoãn gối đầu lên vai Lạc Ảnh đến y run run, thỉnh thoảng xoay cái mông để côn thịt mài nơi khiến hấn sáng khoái, chậm rãi như thế thì ra cũng có chỗ tốt, khoái cảm mặc dù không mãnh liệt nhưng cũng cuộn cuộn không ngừng, còn có thể tỉ mỉ cảm nhận hình dáng côn thịt cắm bên trong, tần suất vật kia nhảy lên cũng làm hấn cảm thấy cực kỳ thỏa mãn.

“A a... Thô quá... Ha... Thao chỗ kia... Xót quá... A...”

Cứ dùng tốc độ từ từ như vậy, dùng gần tới nửa canh giờ, Lạc Ảnh mới đưa cả hai tới cao trào, ôm người bệ hạ đầy mồ hôi ẩm ướt trở về long sàng. Mới vừa thay xong quần áo cho hần, ngự thiện đã đưa tới, dọn đồ đem ngự thiện bày trên bàn nhỏ trên giường, Lạc Ảnh hầu hạ bệ hạ đang bồn bồn tay chân ăn uống.

Ngày đó, tiểu Lạc công công không rời nửa bước để bệ hạ vừa xem tấu chương vừa dựa vào người, cho gọi các đại thần cũng bắt chờ bên cạnh, dùng cơm phải dứt, gian nan nhất chính là, hoàng đế bệ hạ tắm rửa xong, Lạc Ảnh muốn bôi thuốc nơi đó cho hần, không ngoài dự đoán cái mông nhỏ lại phát tao, nháo muốn dương vật tiến vào trong cơ thể, Lạc Ảnh nào chịu theo hần, thái độ cứng rắn bôi xong thuốc, rồi để hoàng đế bệ hạ đi ngủ.

13. Chương 13: Lúc Trăm Ngồi Đây Liền Muốn Nhục Bổng Của Người Thao

Tuyên chính trên điện, thiên tử ngồi trên long ỷ khó chịu vặn vẹo mông, may là quần thần cùng thái giám chung quanh đều theo thói quen cúi đầu không nhìn thẳng mặt rồng, nếu không hành động khiếm nhã này sẽ bị người khác nhìn thấy.

Lão đầu râu mép tóc bạc ở dưới dài dòng khuyên nhủ Thiệu Duẫn Kỳ, “Hoàng thượng, tuyển tú không thể bỏ a, hậu cung của người phi tử ít ỏi, cũng không thấy truyền ra tin vui gì, hậu cung phong phú sinh ra nhiều long tử mới có thể tăng cường, khiến hoàng tộc Bắc Thiệu ta phồn thịnh!” Những người khác chỉ muốn đem mình chôn vùi, chỉ sợ lão nhân này chọc giận hoàng đế sẽ đem tai họa tới người bọn họ.

Lần đầu tiên tuyển tú sau khi hoàng đế đăng cơ, đại thần ai nấy đều muốn nhân cơ hội này đem nữ nhi nhà mình tiến cung, ai bảo đương kim thiên tử còn chưa có con nối dòng, lỡ như nữ nhân nhà mình may mắn hoài long thai, nói không chừng huyết mạch của vua Bắc Thiệu cũng có nhân mạch nhà mình. Mà Thiệu Duẫn Kỳ chỉ đáp lại “Không” nện vào đầu bọn họ gây đau nhức, mỗi vị lão thần đều khuyên nhủ vài câu, Thiệu Duẫn Kỳ bị nói khó nhẫn nhịn, cách chức, giáng chức, thậm chí còn ép vài lão thần đi hoàng lăng bồi tiên đế.

Phong ba tuyển tú mới có thể tạm thời kết thúc, nhưng bây giờ nguyên lão tam triều lại không cam lòng, cố gắng ép hoàng thượng tuyển phi làm hậu cung phong phú, đem những người còn lại trên triều làm cho sợ đến kinh hồn bạt vía.

Ngay cả một chữ nhỏ cũng không lọt tai Thiệu Duẫn Kỳ, hần đang ngẩn người, sau ngày tiểu Lạc tử phá thân hần, suốt ba ngày đều từ chối lên giường cùng hần, khiến hần tức giận mỗi ngày ăn không nổi, ngủ không say, hiện đang ngồi trên long ỷ vào triều sớm cũng mất tập trung, chỉ suy nghĩ làm sao trừng trị tên cầu nô tài không biết nghe lời kia. Nếu để ý ở đây thao huyết của ta, không biết sẽ sung sướng đến mức nào đây, nơi thảo luận quốc gia đại sự sẽ biến thành nơi bọn họ giao hoan, ngấm lại liền kích thích không chịu nổi, hoa huyết dầm dề cứ thế chảy ra ào ào.

Nhân từ đuổi lão nhân kia về nhà tu thân dưỡng tính, mà không đem chém lão thần cố chấp cứng nhắc không phục tùng mình, Thiệu Duẫn Kỳ cho lui hết những người trên điện, rồi sai người mang Lạc Ảnh tới, hần đã nổi lên dâm niệm, cũng không quan tâm còn sớm, chỉ mong Lạc Ảnh mau tới thao hần!

Chờ Lạc Ảnh ôm một bụng nghi vấn một mình tiến vào tuyên chính điện trống trải, đã thấy bệ hạ của y ngồi trên long ỷ, con người đã nhộn nhạo sóng nước, Lạc Ảnh liếc mắt đã nhìn thấu tâm tư của hắn, lững thững bước lên bậc thang từng bước tiếp cận người thống trị nơi này.

Hai mắt nhìn thẳng Lạc Ảnh, Thiệu Duẫn Kỳ chủ động vén áo choàng lên, cởi quần lộ ra hai cái đùi lớn cùng long căn, hai chân cong lên mở lớn đặt hai bên, bàn tay đỡ phía sau chống người ngửa ra sau đem hạ thể toàn bộ bày ra, ngón tay thon dài đùa giỡn môi đỏ: “Tiểu Lạc tử, thảo trẫm!”

Không ai có thể ngăn cản được loại mê hoặc này, tuy rằng Lạc Ảnh mấy ngày nay đều cố gắng vượt qua, nhưng khi Thiệu Duẫn Kỳ mở lớn hai chân muốn y thảo vào trong, y liền ném đi cố gắng đó rồi. Tiến lên vài bước quỳ gối giữa hai chân rộng mở của hắn, tay sờ đùi lớn mềm mại: “Tuân mệnh, bệ hạ của ta!”

Khi môi đụng vào da thịt của hắn, Thiệu Duẫn Kỳ liền uốn éo hông, đem hoa huyết giữa hai chân tiến vào miệng Lạc Ảnh, trải qua tình ái lâu dài, hoa huyết mấy ngày nay bị lạnh nhạt đã đối kháng không chịu nổi, đặc biệt là hậu huyết phía sau, mỗi giây phút đều khát vọng được lấp đầy: “A... Hôn nhẹ nơi này, nơi này muốn người!”

“Là muốn ta hay là muốn nhục bồng lớn của ta nhiều hơn này bệ hạ?” Liếm nhẹ lên khe hông, một lượng lớn âm thủy liền tiến vào miệng.

“Ừm a... Lại liếm đi... A.... Muốn, đều muốn... Càng muốn nhục bồng... A a...”

Lạc Ảnh thích hắn thành thực như thế, vì thường cho, liền đem âm thần kẹp giữa âm vật cắn mạnh vài cái, rồi nhanh chóng hút mạnh, giống như muốn đem những thứ tao lãng trong huyết của bệ hạ hút ra: “Hoa huyết của bệ hạ thật sự quá đậm đặc, mỗi ngày chỉ muốn ăn nhục bồng, để nô tài xem, bên trong tao huyết của bệ hạ khẳng định có âm trùng đang lần trốn đi, nô tài sẽ cố gắng hút cho người, hút cho người không còn ngứa ngứa nữa!”

Thiệu Duẫn Kỳ bị hút đến vui vẻ, hai chân kẹp lấy đầu y, hông hướng về gần mép long ỷ, cả người vừa vặn nằm thẳng trên đó, hai tay cắm vào trong đầu tóc đen nhánh ấn nó về phía hoa huyết mình, cái hông nhỏ run lên: “Ha... A... Thoải mái quá... Nước chảy... Tao huyết bị đầu lưỡi liếm đến chảy nước... A... Hút ra đi... Đem âm trùng hút ra đi... Nó cắn tiểu huyết ngứa ngứa quá rồi... Ừm a... Muốn còn thịt lớn cơ... A... Thảo nó... Đam tao huyết của trẫm thảo hư đi...”

Gương mặt bị dính đầy âm thủy, Lạc Ảnh cũng không nổi giận, kiên nhẫn hoa huyết tràn lan nước, uống xuống chất lỏng thơm ngọt: “Cũng không thể thảo hư, thảo hư bệ hạ sau này lấy cái gì để nhục bồng nô tài thảo nha!”

Mơ màng nghĩ về vấn đề này, thảo hư tiểu Lạc tử sẽ không thể thảo nữa, vậy làm sao đây, “Ừm a... Người cứ thảo... A... Trẫm, trẫm còn một cái tao huyết... Tao huyết kia cũng có thể để người thảo... A a... Cho nên, cho nên thảo hư... Thảo nát cũng không sao... A... Đừng... Đừng liếm, nhanh thảo huyết của ta đi... Ngứa chết đi được...”

14. Chương 14: Có Chết Cũng Chết Trong Tao Huyết Của Bệ Hạ

Đầu bị tay chân của hắn giữ lại không thể nhúc nhích, hơn nữa còn khó thở, tay kéo căng chân ở trên cổ xuống, để Thiệu Duẫn Kỳ ôm lấy mình, đem cái mông trắng nõn lộ ra toàn bộ, vỗ mạnh hai cái đem bờ mông đầy đặn hiện ra dấu tay rõ ràng, đánh đến nỗi Thiệu Duẫn Kỳ kêu gào thảm thiết, Lạc Ảnh mới mắng: “Tiểu tao hóa, quần chặt thế này là muốn mưu sát phu quân sao? Cái kia nếu như bị cắt làm ba khúc thì lấy gì cho hai cái tao huyết của người ăn no hả!”

Cái mông bị đánh làm tâm huyết khao khát chấn động, cảm giác đau đớn xen ngang cùng khoái cảm, còn có cảm giác bị kích thích bí ẩn, tất cả những thứ này đều khiến cho Thiệu Duẫn Kỳ muốn lớn tiếng kêu gào, hắn sau đó quả thật lớn tiếng la hét, âm thanh như quanh quẩn trong đại điện trống trải, vô cùng vang dội: “Ha... Không có, ta không có mưu sát... Mưu sát phu quân... Ừm a... Tao huyết muốn ăn nhục bồng... A a...”

Ngắm nhìn hai đóa hoa nhỏ xinh đẹp kia, tiểu Lạc tử bắt đầu vô bĩu chính, bắt chước hoàng đế vén vạt áo, cởi quần lấy tính khí ra đặt vào tiểu hoa đang phun ra đầy tâm thủy, hai tay vịn bắp đùi của hắn: “Có chết cũng phải bị hai cái tao huyết của bệ hạ cắn chết, nhục bồng này cho người, thao huyết của người!”

Nói xong liền cười hì một cái, tính khí thô to đâm vào miệng huyết đỏ tươi, phát ra tiếng nước dính đáp, tâm thủy bên trong tiểu huyết bị cơn thịt ép ra ngoài, cái mông trắng mịn dính đầy nước trong hoa huyết chảy ra đầy lấp lánh.

Dương vật cứng rắn chen vào hết toàn bộ, khoái cảm lên đỉnh khiến Thiệu Duẫn Kỳ như cá bị vớt khỏi nước mà cong người lại, ôm lấy bắp đùi của mình để lại trên đó mấy vết hồng hồng, hắn há to miệng, la hét không thành lời.

Cơn thịt khuấy đảo sâu trong từng lớp thịt, Lạc Ảnh cầm lấy mắt cá chân của hắn liền bắt đầu kịch liệt tiến công, nhục bồng tím đỏ đem hoa huyết kia mở lớn, cả cây rút ra lưu lại quy đầu như trứng gà lớn bên trong, từng luồng tâm thủy bắn ra bốn phía, động tác mạnh mẽ nguyên thủy như thế làm Thiệu Duẫn Kỳ thở không ra hơi, long căn cũng không ngừng kích động đung đưa phun ra chất lỏng trắng.

“Ha... Sâu quá... A... Nhanh quá... Thao chết trăm đi... A a... Thích quá... Thoải mái quá đi... Ừm a... Tao huyết gần bị thao hư rồi... A... Nóng quá lớn quá...”

Hoa huyết bị làm đến ướt đầm, bên trong vừa ướt vừa nóng, miệng huyết ra sức cắn nuốt cơn thịt, Thiệu Duẫn Kỳ cảm thấy mình gần như sắp nhũn thành vũng nước tan ra trong lồng ngực tiểu Lạc tử.

Bị tao huyết cắn đến thoải mái, Lạc Ảnh ôm hai chân hắn kéo cao lên đánh thẳng vào trong hoa tâm, đụng vào chỗ sâu nhất trong cơ thể, đầu mấy lần bị đụng vào lưng long ý, cảm giác đau đớn kia bị hắn tạm thời quên đi, chỉ biết mình bị làm đến phát ngứa, tâm thủy trong cơ thể không giữ được chảy ra ngoài, long căn run rẩy phun ra, đột nhiên bị đụng trúng mấy lần khiến hắn không chịu được phun ra long tinh: “Ừm a... Bắn... Bị thao bắn... Chảy thật nhiều nước... A a... Thật thoải mái... Tao huyết bị nhục bồng thao hỏng rồi... A...”

Hoàng đế bệ hạ bị đắm chìm trong tình dục điều gì cũng có thể nói ra, khát khao như thú cái, không ngừng dùng lời dâm dăng kích thích Lạc Ảnh, muốn y làm mạnh hơn, hoa huyết dù chảy ra nhiều nước vẫn cần

chặt lấy cự long thô to.

Tiểu Lạc công công nhin xuống ý nghĩ muốn bắn, ôm lấy hoàng đế bệ hạ đang ngồi trên long y, không để ý hoa huyết đang cực lực giữ lấy côn thịt đang rút ra, xoay người Thiệu Duẫn Kỳ lại để hấn dựa vào người mình, côn thịt không báo trước đâm vào trong hậu huyết chưa chuẩn bị, bên trong căng mìn làm Lạc Ảnh thoải mái thở dài: “Ừm... Hậu huyết của bệ hạ càng chặt, căn cự long của nô tài thật thoải mái.”

Thiệu Duẫn Kỳ đột nhiên bị đâm vào mà sợ hết hồn, lại không cảm thấy đau đớn chút nào, trái lại còn cảm thấy thỏa mãn, côn thịt nóng nồm kia bên trong hậu huyết trống rỗng của hấn, bên trên còn có gân xanh giắt giắt, hai tay không biết làm gì đưa về sau ôm lấy cổ Lạc Ảnh, không khống chế được kêu lên: “Ừm... Được đấy... A...”

Lần này Lạc Ảnh cũng không vội chuyển động, cảm thấy thịt mềm bên trong đang ôm lấy côn thịt của mình, y hôn lỗ tai của bệ hạ, ngón tay đùa giỡn huyết nhỏ đang chảy nước mới được y ghé thăm, nhẹ giọng nói: “Bệ hạ, hiện tại đang lâm triều đấy, người xem, phía dưới văn võ bá quan đứng đây, Lý lão tướng quân, Dương thượng thư, Triệu lão thừa tướng, Vương đại nhân, bọn họ đều nhìn cái mông trống trơn cùng đóa hoa ướt đầm của bệ hạ, còn có hậu huyết đang bị nô tài thao nữa, bệ hạ mở mắt ra xem vẻ mặt của bọn họ, thú vị lắm!”

Thiệu Duẫn Kỳ hí mắt lại tránh ra sương mù từ hai con mắt cúi đầu nhìn về phía dưới, nơi đó giống như xuất hiện vài vị văn võ bá quan mới vừa lui ra, Lạc Ảnh nói tới đều là những vị trọng thần bảo thủ cứng nhắc, nhìn thấy tư thế dâm dăng này của đế vương, bên trong huyết còn cắm dương vật của một tên thái giám, mỗi người đều quá đỗi sợ hãi, nhếch miệng trừng mắt nhìn, quả thật rất thú vị. Khoái cảm cảm kỳ như vậy khiến hoa huyết bị thao qua phun nước lên tay Lạc Ảnh, nhỏ xuống cái thảm giá trị không nhỏ.

“A... Bị, bị thấy được... Ừm a... Tiểu Lạc tử... Cầu nô tài... Cái mông dâm dăng của trẫm bị thấy rồi... Thật là thoải mái quá... A.... Di chuyển... Thao huyết của ta... A...”

Cảm giác hưng phấn kích thích khiến thân thể như muốn nổ tung, tình cảnh dâm mỹ này làm Thiệu Duẫn Kỳ khát khao, côn thịt sau khi tiết ra chỉ nằm trong hậu huyết khiến hấn không hài lòng, giẫy dụa mông muốn Lạc Ảnh cho hấn vui vẻ.

Lạc Ảnh nghe theo động tác của hấn, tiểu huyết kia ra sức cắn nuốt dương vật khiến y run rẩy bởi khoái cảm: “Bị thấy được không phải không tốt sao? Nô tài sao lại cảm thấy bệ hạ càng thêm sướng khoái, tiểu huyết như muốn cắn chặt nô tài rồi!”

15. Chương 15: Tiểu Ra Rồi!

Côn thịt ra vào nhanh chóng, chỉ vài lần mà đã đem dịch ruột non trong hậu huyết chảy ra, Thiệu Duẫn Kỳ ngồi chồm hổm, hai tay đỡ lấy cái đùi lớn của tiểu thái giám, tự mình vui vẻ xoay mông, Lạc Ảnh chỉ đỡ hấn lúc ngồi xuống một chút, hai tay nhân cơ hội âm thầm mò vào bên trong áo, phá tan trở ngại sờ lên hai điểm nhỏ kia: “Bệ hạ văn võ bá quan nhìn thấy bộ dáng dâm dăng này của ngài, có thể vật kia giống nô tài đều cứng lên, muốn cắm vào trong hai cái tiểu huyết của bệ hạ để sướng một chút chăng?”

“Ừm... Không, không được... Ha... Người khác không thể đâm vào... Ừm a... Thoải mái quá... Long huyết của trẫm chỉ để mình ngươi thao... A... Thao trúng chỗ ngứa... Thích quá... Ừm a... Thao chết ta...” Ngồi xổm trên đùi Lạc Ảnh lên xuống, đem thân thể nhấc tới nơi cao nhất, sau đó dùng lực ngồi xuống ngậm chặt tinh khí tới nơi sâu nhất, mỗi lần đều nhắm tới điểm nhỏ trong hậu huyết, sáng khoáy khiến hai mắt hắn rưng rưng, khóe môi cong lên vì quá nhiều sung sướng mà chảy xuống nước miếng.

Hai tay nắm chặt hai đầu nhũ, dùng sức nhào nặn xoa bóp, đem hai núm vú làm cứng lên như hòn đá nhỏ, sưng đỏ ở trước ngực, “A... Chặt quá, hai cái huyết đâm đặng này của bệ hạ muốn ép khô nô tài, nô tài chỉ sợ không thể hầu hạ khiến bệ hạ sáng khoáy nữa rồi!”

Bên trong hậu huyết cắm vào vật kia, đầu ngực bị thô bạo nhào nặn, hoa huyết dâng trước ẩm ướt không người an ủi mà khoáy cảm lại như đang đánh thẳng vào nó, Thiệu Duẫn Kỳ kéo bàn tay đang trong áo đùa giỡn hai đầu vú của mình ra, kéo xuống một cái đặt ở trước huyết đang dầm dề nước, tay khác để di chuyển qua lại trên lồng ngực của mình: “Ha... Ừm a... Sờ sờ nơi này... Ngứa... Cho ngươi thao... A... Chỉ cho ngươi thao tao huyết của ta... Ừm a...”

Lời này như kích thích Lạc Ảnh, bàn tay ở đầu vú cùng trên hoa huyết kéo hắn sát hông lại, dưới háng mãnh liệt chuyển động kéo căng cục huyết kia, Thiệu Duẫn Kỳ suýt chút nữa bị y làm cho ngã xuống, tiểu Lạc tử phản ứng nhanh chóng đem người kéo vào lòng, kéo cong hai chân của hắn, đâm mạnh vài cái, động tác mau lẹ đem côn thịt cắm vào hoa huyết dâng trước, dùng hết sức lực đem tinh dịch tưới vào trong hoa huyết đang ướt nhẹp kia.

Thiệu Duẫn Kỳ bị nóng đến run người, lúc bắn tinh lại bị mắc tiểu, muốn nhịn xuống nhưng lại không kịp, long căn ưỡn một cái, phía trước long ý không có gì che chắn, nước tiểu màu vàng cùng long tinh màu trắng tạo thành hỗn hợp bắn ra một đường cong hoàn mỹ, trải dài trên sàn, mùi khai của nước tiểu lan tỏa tại cung điện thần thánh chuyên dùng để quyết định quốc gia đại sự.

Hoàng đế bệ hạ kinh ngạc, nhìn dấu vết gần vị trí của các đại thần, không thể tin mà lại tiểu ra như thế, ngay trong Tuyên Chính điện, quay mắt nhìn về phía cả triều đang đứng yên, quá mất mặt mà, nhưng sao kích thích lớn quá, “Trẫm, trẫm lại tiểu ra!”

Lạc Ảnh cũng nghĩ tới có thể thao tới tiểu ra, nhìn nước tiểu phía xa xa của bệ hạ mà không nhịn được vui vẻ: “Vâng a, bệ hạ tiểu rồi, nước tiểu phía xa xa kia, bệ hạ thật là dũng cảm!”

Hoàng đế bệ hạ đại não trống rỗng mặc kệ móng vuốt của tiểu Lạc công công, sau đó côn thịt bị cắn chặt trong cơ thể hắn từ từ rút ra, mắt phượng trừng tiểu thái giám dám mạo phạm hắn: “Vô liêm sỉ, dám thao trẫm tiểu ra, cầu nô tài, mắt mặt chết đi được!”

“Sao lại mất mặt chứ!” Hôn cái môi hồng hồng của bệ hạ, kéo áo xuống lau hạ thân tàn tạ của bệ hạ một chút, sửa sang lại y phục, để Lý công công dẫn người tới xử lý nơi này, thái giám bên người hoàng đế đều trải qua huấn luyện, lúc cần cầm thì cầm, cần điếc thì điếc, cần mù thì mù, không nói không nghe không nhìn là tôn chỉ của bọn họ, đây là chế độ hoàng đế Bắc Thiệu từ thời khai quốc lập ra, để những người ở bên cạnh đế vương không bị người có tâm cơ lợi dụng.

Mà hiện tại, khuôn phép này lại giúp ích cho Thiệu Duẫn Kỳ, mỗi lần sau khi cùng Lạc Ảnh làm xong đều

không lo những chuyện về sau.

Lạc Ảnh đang muốn đi tới ngự thư phòng bị thừa tướng đại nhân chặn đường đi, lão thần hơn năm mươi tuổi đầu bái Lạc Ảnh một cái: “Lạc công công!”

Lạc Ảnh nâng tay lão lên: “Thừa tướng đại nhân làm gì vậy, nô tài nhận không nổi!”

“Lạc công công nói gì vậy, công công là người bên cạnh hoàng thượng tin tưởng nhất, chăm sóc hoàng thượng thỏa đáng, đủ để lão phu này cúi đầu!”

“Đại nhân khách khí!” Cái gọi là vô sự bất đẳng tam bảo điện (1), thừa tướng tự mình chặn y lại, khẳng định không phải vì cái lễ này, Lạc Ảnh tự nhận mình trong cung an phận thủ thường, chưa từng tham gia thế lực tranh đấu gì, quy củ hầu hạ thiên tử, chắc... Tuy nói đều hầu hạ trên giường, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng tới việc y không tranh với đời nha.

Quả nhiên, khách khí xong, Lý thừa tướng liền nghiêm mặt nói: “Lão phu lần này tới, là có việc xin Lạc công công. Chắc chắn Lạc công công cũng nghe nói chuyện hoàng thượng không chịu tuyển tú nữ nạp phi tần, vì việc này, trong triều không vị trung thần bị thiệt hại, hoàng đế bệ hạ nhưng vẫn nhất quyết không chịu, lão phu cũng hết biện pháp, bắt đắc dĩ mới đến nhờ cậy công công, giúp khuyên bảo hoàng thượng a!”

Lạc Ảnh cười lạnh trong lòng, lão hồ ly này nói hết biện pháp, nói cho cùng cũng là có chủ ý giống những người kia, nhưng không ở trên triều làm âm ỉ, mắt thấy cứ vậy không giải quyết được gì, không cam tâm nên tìm đến y, nghĩ hoàng thượng tín nhiệm y rất nhiều, ngay cả tổng quản thái giám cũng không được hoàng thượng tin cậy như Lý công công, mới có chuyện này xảy ra, Lạc Ảnh cứ như thế bị người có ý muốn lợi dụng, “Đại nhân lại chế giễu thần, tuyển tú nữ quả thật có nghe tới, nhưng Lý đại nhân đọc đủ loại thi thư như thế, lý lẽ đầy mình còn không thể thuyết phục bệ hạ thay đổi chủ ý, nô tài chỉ là một hoạn quan nhỏ nhỏ, người lại ít học, sao có thể khiến bệ hạ thay đổi chủ ý đây!”

“Công công lại khiêm tốn, hoàng thượng tín nhiệm người nhiều như thế, chần chừ lời công công nói hoàng thượng cũng nghe vài phần. Lạc công công là người đại nghĩa, chắc chắn biết được hoàng gia Bắc Thiệu vô hậu là có ý nghĩa gì!” Lời này nói ra mang rất nhiều ý tứ, giống như Lạc Ảnh không thể thành công khiến hoàng thượng tuyển phi, chính là hại Bắc Thiệu vào cơn nguy nan.

“Lời này của đại nhân thật là hại chết nô tài mà, nô tài chỉ là một thái giám nhỏ bên cạnh hoàng thượng, cấp bậc đều không có, nơi nào tới phiên nô tài nói. Hơn nữa tính khí hoàng thượng đại nhân cũng biết, các đại thần trong triều khuyên can chịu bao nhiêu thương tổn, nô tài sống còn không đủ, phải giữ lại cái mạng để hầu hạ hoàng thượng a!” Ấn cổ họng, học giọng điệu ngang ngang cao vót của các công công, sau khi nhìn thấy gương mặt già nua của Lý thừa tướng đỏ bừng, mới gấn lên nụ cười dối trá: “Đại nhân có chi phải lãng phí thời gian ở đây với nô tài, muốn cho thiên kim trong phủ vào cung, không bằng tự mình nói với hoàng thượng, hoặc đi cầu thái hậu lão nhân gia, nói không chừng sẽ thành công nha!”

Lạc Ảnh xoay người khuôn mặt liền biến sắc, rất nhanh liền giấu đi, loại người như Lý thừa tướng dưới một người trên vạn người, là lão thần tay cầm quyền cao chức trọng, có thể cúi mình van cầu y giúp đỡ, nhưng ngạo khí tận trong xương tủy không giảm kia vẫn khắc đầy trên khuôn mặt đầy nếp nhăn hai chữ ‘xem thường’ cực lớn!

=====

(1): Vô sự bất đẳng tam bảo điện: : Ý chỉ không có việc gì thì không đến cửa

16. Chương 16: Không Biết Bệ Hạ Có Thể Có Thai Không Đây

Lạc Ảnh mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, cúi đầu đứng sau bệ hạ, quan sát hần cùng mẫu thân hần, nữ nhân cao quý nhất của Bắc Thiệu – Thái hậu, đang thông thả được tiểu cung nữ hầu hạ ăn uống, dùng ngọc thiện gần đến nửa canh giờ.

Thái hậu lúc sinh ra hoàng đế cũng chỉ mới hai mươi tuổi, hiện tại hơn bốn mươi, tuy rằng lúc trước không được thánh sủng, nhưng cũng là người đứng đầu một cung, quen sống trong nhung lụa, được chăm sóc đầy đủ, nhìn qua nếu nói là tỷ tỷ của hoàng đế chắc cũng sẽ có người tin.

Dùng hết đồ ăn liền chuyển tới trên tháp uống trà, thái hậu cho lui đám thị nữ, để hai người bọn họ ở lại một chỗ, à đúng rồi, còn có tiểu thái giám yên lặng làm đúng cương vị của mình, thật ra y cũng muốn cùng bọn họ lui ra, chỉ có điều hai vị chủ nhân đều không lên tiếng, y cũng không dám tự tiện hành động, thái hậu nhìn Lạc Ảnh như nhìn kẻ ác đoạt lấy con trai bảo bối, lộ ra sát ý.

“Hoàng nhi, gần đây triều đình hỗn loạn gay gắt, người thân là vua của một nước, không thể vì chút việc nhỏ mà mất lòng nhân!”

Thiệu Duẫn Kỳ biết điều gì là quan trọng, gật gật đầu: “Nhi thần có chuẩn mực, mẫu hậu yên lòng!”

Thái hậu nhìn nhi tử duy nhất của mình mà trong lòng khó chịu, bà vốn là tiểu thư của nhà làm quan, lúc trước tìm mọi cách không muốn vào cung, nhưng phụ thân lại vì cái trước mắt mà đem bà vào trong tranh đoạt thánh sủng với các nữ nhân khác, tiên hoàng quả thật cũng sủng bà một thời gian, nhưng lúc mang thai lại không thể giữ được long tâm, ánh mắt tiên hoàng liền chuyển tới người nữ nhân khác, cũng bởi vì như vậy, nhi tử sinh ra có khiếm khuyết mới được giấu đi, nghĩ tới đây, nhìn về hoàng đế ánh mắt càng thêm thương xót: “Hoàng nhi, ai gia biết người vì chuyện tha nhân thể, từ nhỏ đã không quen sống trong nhung lụa như các hoàng huynh hoàng đệ của người, chịu rất nhiều khổ, mà ai gia cũng không có cách nào khác! Còn về việc tuyển phi, người nếu không nguyện ý ai gia cũng không ép người, ai gia cũng không muốn nhiều nữ hài vô tội bị vấy trong tấm cung mà mất đi thanh xuân, nhưng hoàng gia vẫn phải lưu lại dòng dõi, trong hậu cung có vài vị phi tần, người cố gắng chiếu cố một chút, chờ truyền ra tin vui, phần nộ trên triều cũng sẽ bớt đi, những người có chủ ý lên ai gia cũng ít đi một chút, mặc dù bây giờ còn gió êm sóng lặng, nhưng căn cơ của người còn thấp, khó tránh có người có mưu đồ, cho nên muốn sinh, cũng phải tuyển nữ nhân không có bối cảnh mà sinh ra long tử!”

Không thể nói hần cùng mẫu hậu có bao nhiêu thân thiết, thái hậu vì không muốn tiết lộ bí mật lúc sinh ra hần, đều là tay dắt tay chăm sóc Thiệu Duẫn Kỳ, chờ hần lớn rồi đều yêu cầu nghiêm khắc bắt hần tự mình ra tay, cũng bởi vì chuyện thân thể nên hần cũng không thích thân thiết ai khác. Thiệu Duẫn Kỳ biết được vài ngày trước có người ở nhà mẹ đẻ thái hậu tiến cung, ý là muốn một người nhập cung sinh ra long tử. Lúc trước Thiệu Duẫn Kỳ đăng cơ bọn họ không nói cái gì, hần cũng quên đi sạch sẽ quan hệ bên ngoài, bọn họ đương nhiên không cam lòng, nghĩ thái hậu dù sao cũng là mẹ ruột của hoàng đế, muốn nâng

đỡ nữ nhân sinh ra đời tiếp theo của đế vương hãn cũng là chuyện rất dễ dàng.

Hoàng đế bệ hạ vốn nghĩ rằng thái hậu hôm nay muốn bày ra Hồng Môn yến, sao biết được suy nghĩ của bà như thế, một chút oán hận trong lòng với bà nhiều năm qua cũng bị đánh tan: “Nhi thần đã rõ, chỉ là chuyện nói dối, gấp cũng không được gì, cứ thuận theo tự nhiên đi!”

Ngoài miệng nói thế, hoàng đế cũng không có ý định tự mình sinh con, dù sao ăn nhiều xuân dược cũng gây ra tổn thương cơ thể, hơn nữa cũng có thể lấy đứa nhỏ trong hoàng gia mà nhận làm con thừa tự, hãn đường đường là đế vương sao có thể tự gây ủy khuất cho mình mà đụng vào những nữ nhân hãn không hứng thú, trở mình dựa vào người Lạc Ảnh mà nghĩ.

“Bệ hạ nghĩ sao về những lời kia của thái hậu?” Lạc Ảnh đang giúp bệ hạ đọc tấu chương thấy hãn dựa vào gần mình, liền thả tấu chương xuống đem đầu dựa tới gần bả vai, há mồm cắn một cái bên trên bờ vai trắng nõn, lưu lại hai dấu răng, trong lúc Thiệu Duẫn Kỳ đang ‘Ồ ồ; hít thở liên lè lưỡi liếm nơi đang đỏ lên: “Thái hậu nói rất đúng, chỉ có long tự, những người đó mới có thể yên phận, hơn nữa chỉ cần bệ hạ một ngày không lập hậu, tâm tư của bọn họ sẽ không vơi đi!”

Thiệu Duẫn Kỳ bị y cắn đến nổi lửa, thân thể uốn éo đem người nhào tới tháp, một hàm răng trắng hiện ra, vén ống tay áo Lạc Ảnh lên cắn xuống cánh tay y lưu lại hai hàm răng rõ rệt, ở nơi răng nanh cắn tới còn có dấu hiệu chảy máu.

Lạc Ảnh không thể chịu được đau đớn ấy, y lại oa oa gào lớn: “A a, đau quá, bệ hạ muốn cắn đứt thịt nô tài sao?”

“Hừ!” Thiệu Duẫn Kỳ tức giận hừ lạnh, nhìn dấu răng mình cắn mà thỏa mãn cười: “Trẫm muốn ăn thịt người thì thế nào, cắn nô tài, dám nhạo báng trẫm, biết rõ trẫm sau khi... bị người, làm sao còn có thể đụng tới nữ nhân, trẫm phạt người không uổng mà!”

Điều chỉnh tư thế để bệ hạ có thể nằm trên người mình, đau xót giả vờ trên mặt bị ý cười thay thế: “Bệ hạ bị nô tài làm gì, nô tài sao lại không biết?”

Bị y trêu chọc mà đỏ mặt, Thiệu Duẫn Kỳ then quá hóa giận ngồi trên bắp đùi của y nắm chặt cổ áo người kia: “Trẫm bị người thao được chưa! Khốn nạn!”

Lạc Ảnh dùng lực chống đỡ thân thể, tay đưa tới nơi y phục hai người cách nhau mà sờ lên hoa huyệt mình thường ghé thăm, đầu nghiêng về phía hai má hôn một cái: “Vậ à, hai đóa hoa nhỏ này của bệ hạ bị cơn thịnh của nô tài thao, lại giống như nữ nhân, được nô tài bắn nhiều dương tinh vào, không biết bệ hạ sẽ có thai không đây! Nếu như bệ hạ mang thai, cũng không cần lo lắng vấn đề nói dối nữa!”

17. Chương 17: Bản Đầy Tào Huyết Của Bệ Hạ

“Nói càn, trẫm sao có thể mang thai, trẫm từ đầu tới chân đều là nam nhân!”

Không quan tâm hoàng đế bệ hạ đang lửa giận bùng bùng, Lạc Ảnh còn cố tình khơi dậy dục hỏa trên người hắn, tay đặt ở nơi riêng tư cách lớp quần cào cào dọa hoa nhỏ kia: “Nói không chừng thật có thể mang thai thì sao? Nếu như có thật, bệ hạ định làm sao?”

“A...” Bị sờ đến mềm nhũn, Thiệu Duẫn Kỳ dựa toàn thân vào người Lạc Ảnh, “Muốn... Ừm a... Đừng chơi ngoài y phục... A... Nếu thật có thể mang thai, trăm lần sinh ra... A a... Giúp trăm cởi quần ra, sờ sờ bên trong...”

Cách một lớp y phục bị trêu đùa thật không thoải mái tí nào, hoa huyết bị ngón tay như có như không xoa chảy ra càng nhiều nước, bên trong quần đã sớm ướt đầm, Lạc Ảnh cởi cái quần bừa bộn kia ra, đem nơi ướt át để dưới mũi, nhắm mắt hít một cái, ra dáng say mê: “Nước bệ hạ chảy ra thật dễ ngủ, thơm ngát lại đậm đặc, quyến rũ nghiệt căn của nô tài cương đau rồi!”

Tầm mắt theo lời của y dừng ở hạ thân, Thiệu Duẫn Kỳ hô hấp dồn dập, trong đó còn tỏa ra khí nóng dính đáp, môi nhào tới cắn xé tiểu thái giám, hai tay kéo y phục Lạc Ảnh, có thể bởi vì kích động mà tay run, làm cách nào cũng không cởi được, khiến hắn thở phì phò cắn nhẹ môi dưới ra lệnh: “Tự mình cởi y phục!”

Tiểu thái giám thấy bộ dạng bất mãn của hắn mà muốn cười, nhưng trên mặt vẫn như cũ, nếu lúc này mà cười chắc chắn hoàng đế bệ hạ thích xù lông này sẽ phạt y đi quét lá rụng, mặc dù quét lá cũng thoải mái như hầu hạ hắn. Nghe thấy mệnh lệnh, tiểu Lạc công công từ từ cởi áo ngoài ra, hoàng đế bệ hạ nóng vội làm giúp y nhưng hắn trước giờ có bao giờ cởi y phục cho người khác, tay chân luống cuống tất nhiên không cởi được.

Áo còn chưa cởi xong, Thiệu Duẫn Kỳ liền trực tiếp lột quần y xuống, chỉ nghe tiếng roẹt roẹt, quần trong trắng tinh đã bị xé rách, Lạc Ảnh đau đầu nhìn quần bị xé rách, đùi lát nữa gần sáng phải về viện mặc quần rồi, cái chuyện để rông trước mặt các thái giám khác giống như miếng thịt còn sót lại giữa bầy sói đói, chỉ cần bọn họ phát hiện thế nào cũng đem gốc rễ của người cắt đi không chừa thứ gì.

Hoàng đế bệ hạ mặc kệ y đang nghĩ gì trong đầu, hoa huyết không biết suy nghĩ luôn muốn vật dài cứng kia, sau khi lột quần Lạc Ảnh xuống, liền nhào tới vật kia, hai tay nắm chặt côn thịt, hoa huyết kích động chảy nước nhiều hơn, khát khao liếm liếm môi, nắm lấy vật kia để dưới huyết nhỏ đang chảy nước phía dưới kia: “Thao ta... Tiểu huyết ngựa muốn chết, nhanh thao ta!”

Hơi thở đầy nam tính phả vào mặt, trong huyết ngựa đến phát điên, trong đầu chỉ xuất hiện côn thịt lấp kín tao huyết, hưng hăng làm hắn đến phun tung tóe!

Lạc Ảnh đè lên tay không an phận của hắn, tao huyết của hắn mặc dù đậm đặc nhưng nếu không chuẩn bị gì mà cứ long đâm vào, tiểu hoa huyết còn hẹp hơn nữ nhân kia chắc chắn sẽ không chịu nổi: “Bệ hạ đừng nóng vội, cứ long cứ đâm vào như vậy sẽ thao hỏng tao huyết, thao hỏng sẽ không chơi được nữa!”

“Vậy phải làm sao đây?” Hoàng đế bệ hạ nghe thấy hồng sẽ không thể chơi nữa, hai mắt nhắm lệ mông lung nhìn tiểu Lạc tử, muốn y tìm biện pháp cứu lấy đám huyết đang ngựa ngáy của mình: “Cầu nô tài, tiểu Lạc tử, tao huyết ngựa quá, nhanh giúp ta, giúp ta đi!”

“Nô tài trước đem ngón tay nới lỏng huyết của bệ hạ được chứ?” Mặc dù đang hỏi ý kiến hần, tiểu thái giám đã tiến quân thần tốc đem ngón tay cắm vào trong nơi ẩm ướt kia.

Bên trong ngựa ngáy tạm thời bị ngón tay ép tạm xuống, Thiệu Duẫn Kỳ mở hai chân ra, muốn đem ngón tay thon dài kia nuốt sâu vào trong cơ thể, dâm thủy ào ào chảy ra vô bờ bến. Ngón tay Lạc Ảnh đùa giỡn âm vật, hai ngón tay lôi kéo vật nhỏ, miệng huyết đỏ sẫm phun nước ra, “Đóa hoa này của bệ hạ thật dâm đẳng, chảy nhiều dâm thủy như thế, là chờ ta thao sao?”

Thân thể Thiệu Duẫn Kỳ căng cứng, điểm nhỏ bị đùa giỡn quá kích thích, khiến hần không chịu được rên rỉ, nước bên trong càng tràn lan, vô cùng chờ đợi vật thô to kia tiến vào: “A a... A... Không chịu nổi... Không nên chơi như thế... Ừm a... Vào đi... Được, được rồi... A a... Tao huyết chảy thật nhiều nước... Có thể thao được rồi...”

Lạc Ảnh thở nặng hơn, bị hoàng đế bệ hạ này câu dẫn đến dục hỏa đốt người, hạ thân đã cương đau, nếu không cắm vào trong huyết đầy nước kia mà hạ nhiệt chắc sẽ héo đi, vì vậy y cũng không do dự nữa, tách hai chân của hần lớn ra, nhìn nhục thịt tí tách chảy nước xuống nộn huyết, tiếng nước ‘tổng tổng’ đầy dâm đẳng, Lạc Ảnh bị nơi kia cắn đến nổi hít thở không thông: “Bệ hạ... Tao huyết chặt quá!”

Bị dâm đến nơi sâu nhất khiến mắt trắng toát, thân thể hư không bị lấp đầy, chỗ ngựa ngáy sâu trong hoa huyết bị côn thịt đụng trúng khiến cảm giác đau đớn bị lãng quên: “A... Vào rồi... Vào nhanh thì côn thịt của người cũng được sướng khoái không phải sao... Ừm a... Lớn quá... Trưởng đầy...”

Nghe bệ hạ dâm đẳng kêu lên thoải mái, y liền đem một bên đùi của hần để lên vai, cắn cắn chân trắng mịn một chút: “Đúng rồi, chỉ có tao huyết của bệ hạ mới khiến nô tài thoải mái nhanh như thế, cũng chỉ có côn thịt của nô tài mới thao bệ hạ đến thoải mái! Bệ hạ nói không biết có thể mang thai hay không sao? Chờ nô tài phá huyết của người, bắn đầy đóa hoa nhỏ này, mỗi ngày đều cho bệ hạ ăn đủ tinh nguyên, thời gian dài, nhất định sẽ mang thai!”

Hoàng đế bệ hạ rơi vào tình dục đã không còn xấu hổ, vẻ mặt tạc mao trước mặt Lạc Ảnh cũng thu lại, chân cong ôm lấy cổ Lạc Ảnh, lớn tiếng dâm đẳng kêu: “Bắn cho ta... Đem tinh dịch của người bắn trong tao huyết của trẫm... Trẫm sinh con cho người... A... Thao ta... Nhanh động đây...”

18. Chương 18: Bãi Săn Hoàng Gia

Thấy Thiệu Duẫn Kỳ vì mình mà chiều ý, thân là vua một nước không quan tâm mình bị thao vô số lần còn nguyện ý sinh con vì y, nam nhân đang bị y thao là Bắc Thiệu đế vương, ai có thể hiểu được cảm giác sướng khoái mang theo vinh quang này chứ, hơn nữa hoàng đế còn bị thao đến mất hết thần trí mà dâm đẳng vô cùng. Lạc Ảnh như ăn trúng thuốc kích thích, ôm chân hần nâng cao: “Được, bệ hạ dâm đẳng của ta, nô tài thao tao huyết của ngài đến bắn ra đây!”

Côn thịt bị nơi ẩm áp vây lấy không chừa một khe hở, giống như hai người trời sinh vốn đã dính chặt vào nhau, hoa huyết xinh xắn bởi vì bị thao liên tục mấy tháng nay, sớm đã từ màu hồng phấn trở nên đỏ bừng, hiện tại bị côn thịt thao qua còn chảy nước ướt át, mỗi lần cắm vào đều khiến đóa hoa kia phun nước tung tóe, bên trong vô cùng mềm mại, mỗi lần dâm vào đều có thể tiến vào nơi sâu nhất.

Thiệu Duẩn Kỳ bị thao mãnh liệt mà cong chân, ngón chân xoắn lại, vật nóng kia lại như hòa tan trong cơ thể hắn, “A... Nhanh quá... Gần bị người thao chết rồi... Ừm a...”

Lạc Ảnh nói được làm được, nói phải rót đầy tao huyết của bệ hạ liền một giọt cũng không lãng phí, bắn đến sưng lên, đến lúc hậu huyết bị ứ đầy thì nhanh chóng rút ra đâm vào đóa hoa nhỏ phía trước, rót đến đầy, làm cái bụng không một tia sẹo nào của Thiệu Duẩn Kỳ tròn lên.

Đang giữa hè, triều đình hỗn loạn, vừa đúng lúc bãi săn hoàng gia mới làm xong, Thiệu Duẩn Kỳ đầu óc nóng lên quyết định cử hành đại điển săn bắn, làm sĩ khí triều đình phấn chấn, mang theo văn võ bá quan cùng nhau xuất hành, để lại hoàng thúc của hắn, Du thân vương cùng Lý thừa tướng trấn thủ triều đình, những mệnh quan có bệnh trong người hay tuổi già sức yếu đều có thể không đi theo, người thân trong nhà của các đại thần có thể tham dự, ai đứng nhất sẽ có hậu thưởng!

Ngày xuất phát, dân chúng trong thành đều hoa cả mắt, kiệu của hoàng đế vô cùng hoa lệ, bên trong tầng lớp thái giám cung nữ cho tới ngự tiền thị vệ, tầng lụa mỏng bay bay khiến mọi người có thể nhìn vào trong nhưng lại không thấy long nhan của thiên tử. Các cô nương có chủ ý đến xem náo nhiệt cũng không thất vọng, công tử Bắc Thiệu Thành cưỡi ngựa lớn uy phong lẫm liệt đi phía sau, cũng đủ khiến các nàng thêm hăng hái.

Dân chúng trong thành nhìn thấy khung cảnh này cảm xúc đều dâng trào, tân đế thống trị khiến Bắc Thiệu từ từ phồn thịnh, lại có nhiều thanh niên xuất chúng thế kia, có người nói nghiệp rồi a!

Mà hoàng đế bệ hạ được dân chúng nhắc tới, lại đang thong thả nằm trên đùi Lạc công công, để y đấm bóp, miệng còn khó chịu cầu nhàu: “Chậc, nghĩ tới trăm đường đường là vua một nước, muốn cưỡi ngựa cũng không cho cưỡi, giống nữ nhân phải ngồi trong kiệu, bách tính đều thấy người khác uy phong, còn trăm thì sao chứ!”

Tiểu thái giám vốn đã quen đối phó với bệ hạ thích tạc mao, thấy hoàng thượng gần sắp nổi giận, lại chỉ có y dám tiến tới vuốt lông hắn xuống, trong cung người có chút tâm tư đều ghen tị đến đỏ mắt vì tiểu Lạc công công được sủng ái, cũng học theo tới trước mắt hoàng thượng nịnh nọt, muốn thành người tâm phúc, nếu được còn không phải cá chép hóa rồng rồi sao? Những người kia chủ ý hay như thế, nhưng hoàng đế bệ hạ lại không ngó tới, biến bọn họ thành nơi trút giận, giết giết phạt phạt, mới khiến mọi người rõ được không ai cũng có thể trở thành tiểu Lạc tử.

“Này không phải vì an toàn của bệ hạ sao? Đám thị vệ kia vô dụng, không thể bảo vệ được bệ hạ, mới để người ngồi trên long kiệu xuất hành, như vậy thoải mái hơn một chút không phải à?” Tay đang xoa bóp trên người Thiệu Duẩn Kỳ tiến tới nơi nhạy cảm trên chộc: “Hơn nữa từ trong thành tiến tới bãi săn hoàng gia, ít nhất cũng phải hơn nửa ngày, nếu như bệ hạ trên đường muốn làm chuyện xấu, cũng không sợ bị người khác phát hiện nha!”

“Gì mà trăm muốn làm chuyện xấu, là tên cầu nô tài nhà ngươi muốn làm chuyện xấu với trăm thì có!” Võ cái bóp xuống bàn tay đang làm vậy, Thiệu Duẩn Kỳ xoay người đưa mông về phía Lạc Ảnh: “Tối qua làm tới nửa đêm canh ba, eo trăm còn đang đau đây, hiện tại không muốn làm chuyện này một chút nào, người đừng hòng chạm vào trăm!”

Lần này lại khiến Lạc Ảnh kinh ngạc, bình thường bệ hạ dân đảng này chỉ cần y trêu chọc, liền nhin không được muốn nuốt y vào bụng, hiếm thấy được bộ dạng từ chối ngày hôm nay, nghĩ tới có lẽ do thân thể không khỏe khiến hắn phải ngồi kiệu, sắc mặt đen như đất nổi liền hiểu rõ, hắn bình thường phải ngồi trên long ỷ, ở trong cung quá lâu, thật vất vả mới cử hành được một lần săn bắn, thi thố tài năng, không phải vì chuyện kia đã có thể cưỡi ngựa được rồi, Lạc Ảnh cười thầm, thân thể đang run rẩy cổ nhin dưới tay so với miệng của hắn còn thành thật hơn. Thiệu Duẫn Kỳ vì nóng bức, sớm đã cởi áo khoác ra, đổi lấy quần cộc áo ngắn mát mẻ, cho nên rất dễ bị tiểu thái giám kéo xuống, tiến đến nơi bị thao túng tỉ mỉ quan sát: “Nô tài tối hôm qua quá sức thao túng chỗ này của bệ hạ, nhìn đóa hoa xinh đẹp này thật sự đáng thương mà!” Đôi mắt sáng rực nhìn chăm nơi đó, ngón tay còn ác liệt đâm đâm vào.

19. Chương 19: Chuyện Ở Bãi Săn

Cái móng của hoàng đế bị lộ trong không khí, huyết nhỏ phía trước bị ngón tay đụng vào chọc hắn đến run lên, ưm nhẹ một tiếng, hai con mắt trở nên đầy nước, đóa hoa giữa hai chân bị người khác nhìn chăm chăm khiến hắn muốn khép lại giấu đi nơi cấm kỵ kia: “Người, người đừng xem!”

Lạc Ảnh nhanh chóng lấy tay chặn hai chân của hắn lại, dùng lực mở rộng phía dưới để mọi thứ hoàn toàn lộ ra, cúi đầu chóp mũi dựa vào gối nơi đó một chút: “Nơi này của bệ hạ thật đẹp, cái móng vừa thơm lại vừa ngọt, cùng hai cái lỗ nhỏ khiến nô tài yêu đến chết, nô tài không những muốn xem mà còn muốn liếm, đem đầu lưỡi dùng sức thao hai cái tao động, đem chúng liếm ướt phun dâm thủy khắp nơi!”

Bị lời nói đầy tình dục này khơi dậy những hình ảnh trong đầu óc, cái cảnh tiểu huyết bị đầu lưỡi bị liếm thật sự quá đẹp, khiến hắn chảy càng nhiều nước, nghĩ như vậy, cảm giác muốn được liếm trong huyết ngày càng mãnh liệt, bị cầu nô tài chơi đến phun trào, “A... Tao huyết ngứa quá... A... Muốn bị liếm... Ừm... Cầu nô tài... Nơi đó không thể dùng tiếp... A... Trăm muốn cưỡi ngựa... A... Không thể thao nữa...”

Nhìn bộ dáng thèm muốn chết còn giả bộ của hắn, dục vọng của Lạc Ảnh lại dâng trào, nhưng lại kiêng dè hắn là hoàng thượng mà lại bị người khác thao đến không thể cưỡi ngựa, có thể sẽ ghi hận rất lâu, vội ghé lại hôn lên môi hắn: “Được rồi, không thao, nô tài chỉ liếm liếm tao động của bệ hạ, uống dâm thủy của bệ hạ đỡ khát, giúp bệ hạ bớt ngứa có được không?”

“Được... Nhanh liếm ta... Liếm tao động của ta... Nó rất nhớ người... A...” Thiệu Duẫn Kỳ quay người, chủ động đem hai chân gác lên bả vai Lạc Ảnh, thân thể treo lơ lửng, chỉ còn hai tay cùng vai để dưới đáy long kiệu, nơi riêng tư tiến thẳng tới phía trước Lạc Ảnh.

Hai tay để trên bắp đùi của hoàng đế bệ hạ hầu hạ hắn, “Bệ hạ nhỏ giọng một chút, nơi đây toàn là người!” Nói xong, khoang miệng ấm áp liền liếm lên hoa huyết ướt át, đầu lưỡi nhanh chóng tiến vào bên trong liếm láp.

Hạ thể Thiệu Duẫn Kỳ bị khoái cảm tấn công, không nhin được hét cao giọng, nhưng nghĩ tới tình hình bây giờ chỉ có thể nhanh chóng cắn vào cổ tay, kêu loạn ưm a một hồi. Bên ngoài vô cùng huyền ảo âm ỉ, người khác căn bản sẽ không chú ý tới tình huống bên trong kiệu, nhưng cảm giác làm chuyện dâm đảng giữa ban ngày đem lại cảm giác kích thích quá lớn, Thiệu Duẫn Kỳ kiên trì vài lần liền co quắp phun ra, dâm thủy nhanh chóng phun vào miệng Lạc Ảnh, bị tiểu thái giám không kịp phản ứng nuốt toàn bộ vào trong miệng.

Không nghĩ tới hoàng đế sẽ nhanh bản tình như vậy, trong miệng đầy mùi vị thơm ngát câu dẫn, đem chân dài trên bả vai khép lại, đem cự long găng gượng của mình để giữa hai chân, cái đùi của bệ hạ vì quanh năm rèn luyện mà vô cùng rắn chắc có thịt, bên trong bắt đùi vì cười ngựa mà mài tới chai sần, hiện tại dù đã bớt đi phân nửa nhưng còn thịt cảm bên trong bị đùi lớn kẹp lại, vẫn vô cùng thoải mái.

Nhanh chóng đâm vào giữa hai đùi hân, quy đầu tím đỏ khổng lồ đánh vào bên trong, cán ma sát hoa môi vừa mới chảy nước, mãnh liệt như thế khiến Thiệu Duẫn Kỳ nhanh nổi lên tình dục, quy đầu khổng lồ cố ý ma sát huyết của hân, Thiệu Duẫn Kỳ cứ mỗi lần y ra vào đều muốn vật kia đâm vào trong thân thể của mình, khát vọng nó phá tan thân thể của hân, đem hân phun đầy dâm thủy: “A... Thoải mái... Người lớn quá... Thật thích bị chơi như vậy...”

Tiếng rên rỉ bị đè nén không dám lớn tiếng phát ra, đây có lẽ là điều thiếu sót nhất trong trận ái tình này, thái giám cùng thị vệ canh giữ bốn phương đều không biết rằng, đế vương của bọn họ bên trong kiệu, thân thể trần truồng bị người ta cưỡng hiếp nơi riêng tư, còn vô cùng vui vẻ cam tâm tình nguyện.

Trên đường hai người cứ như thế mà trôi qua, chờ tiểu Lạc tử chỉnh chu y phục của cả hai, thuận tiện ăn đậu hủ một phen, đội ngũ mới dừng lại. Cuối cùng cũng đã đến bãi săn!

Thị vệ thái giám bày ra doanh trại, khuôn đồ sắp xếp, ai nấy đều bận rộn, con cháu thế gia vì muốn biểu hiện một chút trước mặt hoàng đế, cũng cùng đi chỉ huy hỗ trợ. Tiểu Lạc tử chỉ hầu hạ mình hoàng thượng cùng hân đi nơi xa, phía sau còn có vài ngự tiền thị vệ, bởi vì vừa rồi vui sướng quá mức mà hai chân run rẩy, nhưng lại không muốn mất mặt trước mặt các thần tử mà phải cố gắng đi dạo khắp nơi.

Thiệu Duẫn Kỳ đi rất chậm, hai tay chấp sau lưng bước đi, ra vẻ như đang thưởng thức phong cảnh nơi này, trong lòng lại mắng một trận tiểu thái giám đi phía sau, tên cầu nô tài này câu dẫn hân, hiện tại hay rồi, chân run suýt chút nữa không đứng nổi, thực sự quá mất mặt mà!

Mà tiểu Lạc công công lại trong lòng âm thầm hút khí, vừa này lúc vừa dìu bệ hạ xuống xe ngựa, trên tay bị nhéo một cái, y không nhìn cũng biết rõ nơi đó bầm đen rồi, đành phải dùng tay không bị thương giữ chặt nơi đó. Vừa hay động tác này lại bị hoàng đế thấy được, trong lòng vui mừng nhưng bên ngoài vẫn giả bộ nghiêm túc hỏi y: “Tiểu Lạc tử, nơi này phong cảnh không đẹp sao? Người cau mày như thế, thân thể không khỏe hay là thế nào!”

Lạc Ảnh khom lưng cúi đầu, cung kính đáp lại: “Bẩm bệ hạ, nơi này phong cảnh hữu tình, nô tài vốn luôn ở trong thâm cung, cũng không tìm được nguyên nhân, thân thể cũng không đáng lo gì, có lẽ đây là trong rừng, khó tránh có vài con sâu tình nghịch, có lẽ là bị cắn một cái!”

Cầu nô tài, dám nói trảm là sâu, thật là đáng chết! Thiệu Duẫn Kỳ buồn bực âm thầm liếc y, nghiêng răng nghiêng lợi đáp: “Thật vậy chăng? Xem ra tiểu Lạc tử không chịu được sâu, trảm kẻ người đem túi thơm đuổi côn trùng tới, lúc về sẽ ban cho người đeo ở trên người!” Hừ, quay về trảm sẽ sai người đem hương liệu trong túi thơm đổi thành thuốc bột dụ sâu, để chúng cắn chết người!

Thị vệ ở phía sau không biết chuyện trao đổi ánh mắt, cảm thấy Lạc công công thực sự được sủng ái, chỉ là không biết nếu bọn họ ý trong lời nói của Lạc Ảnh, không biết có bị dọa chết hay không!

20. Chương 20: Mang Thai?

Kế hoạch của Thiệu Duẫn Kỳ đến cùng vẫn không thể thực hiện, bởi vì hắc đột nhiên té bất tỉnh!

Sau khi mọi người về doanh trại, dùng qua cơm trưa, hoàng thượng cùng mọi người tiến vào trong rừng, từng người hợp thành đội ngũ so tài, Thiệu Duẫn Kỳ bị phơi giữa trời nắng chang chang nên trong lòng buồn bực, cưỡi ngựa mang theo một đội thị vệ đi dạo quanh trong rừng, một chút tâm tình muốn săn bắn cũng không có, Lạc Ảnh bởi vì trước khi vào cung cũng được dạy một chút kỹ thuật cho nên cũng có thể cưỡi ngựa chạy vài vòng, cho nên cũng ra ngoài đi theo sau hoàng đế.

Thú vật trong rừng bị động tĩnh của bọn họ là cho sợ hãi, không nhìn thấy hình bóng con nào. Xa xa truyền đến một chút động tĩnh, Thiệu Duẫn Kỳ giơ tay ra sau ý chỉ các thị vệ dừng lại, tự mình kéo dây cung tới gần, dưới chỗ cành cây dày đặc lộ ra một đôi sừng, là hươu! Thân là hoàng đế, tiến vào rừng mà không thể mang gì ra cũng có chút mất mặt, săn đầu hươu xem ra vẫn còn được.

Kéo căng cung, một loạt động tác liền mạch lưu loát, đối với con hươu vẫn chưa nhận ra nguy hiểm, ‘phụt’ một tiếng, mũi tên sắc bén xé khí lao thẳng tới con mồi, mũi tên nhọn bay qua các tầng lá nhắm thẳng tới đầu con hươu vô hại, con vật kia có vẻ theo bản năng nhận ra được nguy hiểm, móng hơi động mũi tên đã bắn thẳng tới, con mồi bị kinh sợ bỏ chạy, Thiệu Duẫn Kỳ vội giục ngựa đuổi theo, rút ra mũi tên thứ hai nhắm ngay nơi con mồi đang di chuyển, ‘phụt’, lần này mũi tên trực tiếp bắn trúng con mồi, Thiệu Duẫn Kỳ trực tiếp nhảy xuống ngựa, mượn lực lăn vài vòng, giữ chặt bụng, nằm trên đất không còn cảm giác.

Lạc Ảnh cùng đội thị vệ cuống quýt đuổi theo, thấy hắc như vậy thì vội ôm người vào lòng, đoàn người nhanh chóng về trại, gọi ngự y tới, các vương công đại thần nghe thấy tin tức cũng nhanh chóng đến nơi tìm hiểu thực hư, thuận tiện tổ ra chút lòng trung quân, tiểu Lạc Ảnh sai Lý công công chặn bọn họ lại, tất cả chờ hoàng thượng tỉnh lại rồi nói tiếp.

Bắt mạch cho Thiệu Duẫn Kỳ là Vương ngự y, cũng là người duy nhất biết được bí mật của đương kim thiên tử ngoài thái hậu, Thiệu Duẫn Kỳ từ nhỏ ốm đau đều do ông trị, bí mật trên thân thể cũng không thể lừa gạt, bởi vì lúc trước thái hậu có ân với ông, mà ông làm người cũng trung hậu thành thật, cho nên được Thiệu Duẫn Kỳ tha cho một mạng già, vả lại hắc cũng không dám chắc bản thân cả đời không bệnh tật gì!

Sau khi bắt mạch, Vương ngự y muốn nói rồi lại thôi, nhìn một phòng đầy thái giám cũng không biết nên mở miệng thế nào.

Lý công công lo lắng tiến lên hỏi: “Vương đại nhân, hoàng thượng bị sao vậy?”

“Chuyện này...” Vương ngự y gần như có chút lo lắng nhưng lại không thể nói ra lời, “Vương đại nhân, thân thể hoàng thượng đáng giá ngàn vàng, nếu có chuyện ngoài ý muốn, ông cũng không gánh vác được!” Lý công công thấy ông ấp úng không trả lời, trong lòng sốt ruột, chỉ có thể dùng lời uy hiếp.

Lạc Ảnh nghĩ tới thân thể đặc biệt của Thiệu Duẫn Kỳ, cùng vừa rồi y vội vã bắt mạch tìm được mạch

tượng, vì thế vội ngăn cuộc nói chuyện giữa hai người: “Vương đại nhân nếu có chuyện khó nói, vậy chờ sau khi bệ hạ tỉnh lại rồi nói với ngài. Lý công công, bệ hạ có chút say nắng, phiền ông tìm người chuẩn bị chút đồ ăn đến!”

Nói về cấp bậc, Lạc Ảnh quả thật không thể so với Lý công công, nhưng quyền uy của y ở trong cung vốn đã không ai đuổi kịp, toàn bộ trong cung, trừ thái hậu ra, không ai không muốn nịnh bợ y, phi tử trong hậu cung càng phải ra sức lấy lòng, muốn y ở trước mặt hoàng thượng nói đỡ vài ba câu mà được hoàng thượng sủng ái, bay lên cành cây, nhưng Lạc Ảnh sao có thể để bệ hạ lên giường với nữ nhân khác, hơn nữa mỗi lần Lạc Ảnh không cẩn thận nhắc tới chuyện có hảo cảm với nữ nhân nào, hoàng đế bệ hạ nhất định ăn dấm chua, la hét muốn chém đầu.

Tuy rằng trong lòng không vui, nhưng Lý công công vốn là người sống trong cung cấm cũng sẽ không biểu hiện ra, ai bảo Lạc Ảnh được sủng ái như thế, ở trong cung, được hoàng đế tin cậy, người chính là người lớn nhất!

Chờ mọi người lui ra, Lạc Ảnh để Vương ngự y trước lay tỉnh hoàng đế, Vương ngự y lấy ra cái bình nhỏ trong hòm thuốc, đặt dưới mũi Thiệu Duẫn Kỳ, hắc liên cau mày từ từ tỉnh lại, tay xoa trán ngồi xuống hỏi: “Trẫm ra sao?”

“Bệ hạ nán lâu say nắng nên ngất xỉu, còn, còn có...” Ông quay về phía Lạc Ảnh, có chút lưỡng lự. Hoàng đế quay về phía ông nhìn một chút liền xoay đầu lại: “Không sao, trẫm có chuyện gì, người nói thẳng là được rồi!”

Vương ngự y đột nhiên quỳ rạp xuống đất, mặt mày tái mét lo sợ: “Hoàng thượng... Hoàng thượng bởi vì động thai khí, bào thai trong bụng bất ổn, hơn nữa còn từ trên ngựa ngã xuống, có dấu hiệu động thai!”

Nghe như thế, hai người đều trợn mắt há mồm, chưa hoàn hồn lại, thai khí, động thai? Tuy rằng lúc trên giường hai người cũng có nói đến chuyện sinh hài tử, nhưng đó chẳng qua là lời tình thú, ai nghĩ tới sẽ thật sự mang thai chứ, trong lúc nhất thời có chút không dám tin tưởng. Thiệu Duẫn Kỳ ngơ ngác nhìn về bụng mình, trong này, có hài tử? Là của hắn cùng Lạc Ảnh? Đây, sao có khả năng...

“Người, người nói, trẫm mang thai...”

“... Vâng, đã hơn một tháng!”

Được câu trả lời, Thiệu Duẫn Kỳ trầm mặc, ngây ngốc không chút tin tưởng, Lạc Ảnh ngược lại lại phản ứng đầu tiên: “Vậy thì phiền phức Vương đại nhân đi sắc thuốc dưỡng thai tới đây, tuyệt đối không thể để người khác nhận ra, cũng không thể để người thứ tư biết việc này!”

Ngự y sau khi lui ra, Lạc Ảnh quỳ dưới giường của hắn, thận trọng đặt tay lên trên bụng, “Bệ hạ, người thật sự có thể mang thai!”

21. Chương 21: Sinh Hay Không Sinh, Đây Cũng Là Một Vấn Đề!

Bí ẩn lớn nhất về việc thân thể không khỏe của hoàng đế ở đại điển sẵn bắn cứ như thể hạ màn, ngày đó Thiệu Duẫn Kỳ sau khi ngoan ngoãn uống xong thuốc giữ thai, lại ăn ít đồ, cuối cùng cũng chịu đi ngủ, không nói tiếng nào. Lạc Ảnh không đoán ra suy nghĩ của hắn, nhưng y hiểu được hắn đang suy nghĩ đứa nhỏ này có nên giữ lại hay bỏ đi, làm sao mà giấu không để người khác biết bí mật này, không để lại... Nhưng đứa nhỏ này có thể là cốt nhục duy nhất của cuộc đời hắn!

Lúc về đổi thành xe ngựa, xa hoa vũng vàng, thợ mộc cũng bỏ ra rất nhiều tâm tư mà thiết kế. Thiệu Duẫn Kỳ nằm trên giường nhỏ gối đầu lên đùi Lạc Ảnh, một tay đang cùng tiểu thái giám nắm chặt lấy nhau, tay khác vô thức đặt lên bụng mình nhẹ nhàng xoa lấy, đây có thể là động tác của bản năng tình mẫu tử.

Lạc Ảnh nắm tay của hắn, ngắm nhìn ngón tay thon dài kia, Thiệu Duẫn Kỳ vẽ mặt lơ mơ đang nhẹ nhàng xoa bụng mình, tay còn lại từng ngón một đan xen vào với nhau, tay còn lại của y cũng cùng hắn sờ lên cái bụng mềm mại: “Vốn còn đang nghĩ bệ hạ có phải đang tăng cân, thịt trên bụng trở nên mềm mại, không chắc như trước đây!”

Thiệu Duẫn Kỳ lười biếng động đậy, liếc mắt trừng y: “Hừ, người có gan dám ghét bỏ trẫm sao!” Một câu nói làm cho bá vương khí của hắn hoàn toàn lộ ra.

Tiểu thái giám thấp giọng cười, bộ dáng này của bệ hạ thật sự vô cùng khả ái, khiến hắn nghĩ tới tiểu hoàng tử non nớt kia, khiến người ta nóng lòng muốn hôn mấy cái, đương nhiên y hiện tại cũng sẽ làm thế, cố gắng cúi người xuống hôn lên mũi hắn: “Sao có thể, bệ hạ lớn lên mập một chút mới tốt, ôm có thịt, cảm giác tốt hơn!”

“Vậy là người nói hiện tại ôm không thoải mái đúng không? Kia cũng quá oan ức cho người đi!”

Hoàng đế bệ hạ tâm tình không tốt, mức độ độc miệng cũng tăng thêm vài cấp, khiến tiểu thái giám không thể nói thêm lời nào, chỉ có thể dùng hôn ngăn cản, nâng đầu của hắn lên hung hăng hôn lên đôi môi đỏ mọng, sau đó ôn nhu tách hàm răng, bắt đầu công chiếm, đem bệ hạ hôn đến thở hổn hển, mới buông tha cho đôi môi kia, “... Ta đã nhờ Vương ngự y chuẩn bị xong thuốc nạo thai, sau khi hồi cung liền...!”

“Người không muốn đứa bé này!” Hoàng đế bệ hạ vốn đang thở gấp nghe thấy cũng không thở hổn hển nữa, lập tức nhảy dựng lên, trợn to mắt phượng bị thương nhìn tiểu Lạc tử, hắn vốn cũng không muốn vật nhỏ trong bụng này, nhưng lời này từ miệng Lạc Ảnh nói ra, ý nghĩa không còn giống như vậy: “Đây là của người, người còn muốn trẫm xóa sạch nó, người rốt cuộc có phải loại khốn nạn không có lương tâm hay không!”

Nắm lấy nắm đấm hoàng đế đang hướng về ngực mình, Thiệu Duẫn Kỳ tuy là người luyện võ, tức giận sẽ không biết phân nặng nhẹ, bị quyền này của hắn đập xuống, nửa cái mạng của tiểu thái giám cũng sẽ phải đi, không thể không đem hoàng đế đang phát cuồng cố sức giữ trước ngực, hôn lên trán của hắn trấn an, chờ hoàng đế bệ hạ tỉnh táo lại, mới nhẹ giọng nói: “Ta đương nhiên không muốn bỏ đi con của chúng ta, nhưng thân phận của người không cho phép xảy ra chuyện như vậy, hơn nữa, ta hỏi qua Vương ngự y, người là tình trạng trước nay chưa từng gặp, nếu như sinh đứa bé này ra, có thể sẽ...”

Sẽ như nữ nhân sinh con, không thể đảm bảo hoàn toàn an toàn, huống chi với thân thể đặc thù của Thiệu Duẫn Kỳ, phát sinh chuyện ngoài ý muốn rất cao, cũng không ai dám mạo hiểm tính mạng của hắn! Thiệu Duẫn Kỳ nghe y nói xong, cũng hiểu rõ hung hiểm trong đó, trong lúc nhất thời tâm trạng kích động muốn đem đứa nhỏ giữ lại trở thành do dự.

Mãi đến khi chén thuốc đen thui do Vương ngự y tự tay sắc bưng đến, do ông tự mình đem tới trước mặt hắn: “Hoàng thượng, uống xong chén thuốc này, thai nhi trong bụng hoàng thượng sẽ... Lúc bắt đầu sẽ có chút đau đớn, qua đi sẽ không sao rồi!”

Thuốc này uống vào, thai nhi trong bụng hắn sẽ không còn, Thiệu Duẫn Kỳ theo bản năng sờ bụng mình, thân thể nghiêng về sau, cách chén thuốc đen thui này xa một chút, nhất thời không nói gì.

Lạc Ảnh đứng một bên, thấy Vương ngự y run như cầy sấy, Thiệu Duẫn Kỳ cũng không có ý muốn nhận lấy, liền tiến lên nhận lấy chén thuốc kia, bảo ông lui đi. Đợi trong phòng chỉ còn hai người bọn họ, liền ngồi ở mép giường, đưa chén thuốc lại gần hơn: “Bệ hạ, nên uống thuốc!”

“Đợi, đợi trầm suy nghĩ kỹ đã!” Theo bản năng kháng cự chén thuốc này, Thiệu Duẫn Kỳ ngay cả nhìn cũng không muốn.

“Chuyện này không kéo dài được, càng kéo càng nguy hiểm, nếu đã quyết định không muốn, bệ hạ vẫn là kịp lúc uống đi!”

Có thể giọng điệu kia chọc tức Thiệu Duẫn Kỳ, giống như đứa nhỏ kia không là gì đối với y, khiến hắn vô cùng tức giận, tay vươn tới lật đổ đi chén thuốc tỏa ra mùi khó chịu, tiếng chén vỡ khiến tinh thần hắn buông lỏng không ít: “Thứ chết tiệt, người không muốn nó, trầm muốn, trầm nói sinh là sẽ sinh, nhất định sẽ sinh! Người cút ra ngoài, hiện tại trầm không muốn nhìn thấy người!”

Tiểu thái giám sao lại không muốn thấy cốt nhục của mình sinh ra, nhưng thân phận cùng thân thể của Thiệu Duẫn Kỳ quá đặc thù, thật sự không thể mạo hiểm, cũng mạo không nổi cái hiểm này: “Bệ hạ. Đứa trẻ này không thể lưu lại, lỡ như có gì bất trắc, người nói Bắc Thiệu phải làm sao, người bảo ta... Phải làm sao!”

22. Chương 22: Hoàng Hậu

Hoàng thượng sau khi lên ngôi tới giờ vẫn chưa có ai ngồi lên ngôi hậu, thậm chí cũng không ai biết người thích dạng nữ nhân thể nào, lần này trên triều đình ngày càng náo nhiệt, sau những ngày xích mích vì ngôi hậu, từng chồng tấu chương không ngừng dâng về hoàng cung, cuối cùng đế vương không chịu nổi phiền phức ném ra một quả bom nặng cân, tân hoàng hậu đã có thai, hơn nữa đã hai tháng, là người nói dối đầu tiên của Thiệu Duẫn Kỳ.

Quả bom này ném xuống, những người không cam tâm cũng không thể làm gì ngoài xoay chuyển tình thế, bắt đầu khen tân nhiệm hoàng hậu, dù sao trong bụng người ta cũng là tiểu thái tử.

Chuyện cãi vã trôi qua mấy ngày, hoàng đế bệ hạ vẫn kiên trì muốn sinh đứa nhỏ trong bụng ra, Lạc Ảnh thấy hần hạ quyết tâm, làm cách nào cũng không từ bỏ hài tử, cũng không khuyên hần nữa, chỉ cố gắng tìm cách yểm trợ hần, cuối cùng hai người cùng nhau tới tìm thái hậu. Thái hậu biết chuyện vô cùng tức giận, nhưng ván đã đóng thuyền, đứa nhỏ trong bụng hài tử mình cũng là cháu đích tôn, không thể để hần không minh bạch sinh ra.

Trong đại điển phong hậu, vẫn phải có người xuất hiện trước mặt quan thần, Thiệu Duẫn Kỳ bỗng chợt nghĩ ra, cười híp mắt uy hiếp Lạc Ảnh, để thái hậu lão nhân gia ở bên cạnh Lạc Ảnh trang điểm, mặc lên đồ nữ tử, lặc mình biến hóa thành hoàng hậu của Bắc Thiệu.

Lạc Ảnh vốn không muốn đáp ứng, nhưng Thiệu Duẫn Kỳ vì y mà nguyện ý sinh con, tiểu thái giám ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng không chịu đồng ý mà để hần thành hôn cùng nữ nhân khác sao. Vì vậy tiểu Lạc công công ngay lập tức mất đi lập trường, lặc mình biến hóa thành hoàng hậu xinh đẹp. Dáng người của y vốn cân xứng, dung mạo cũng không quá nữ tính, chỉ có chiều cao là hơi thấp, mặc lên đồ nữ nhân cũng không khác biệt lắm, cũng không ai nghĩ rằng ‘Nàng’ bên cạnh hoàng thượng lại là tiểu thái giám kia.

Truyền thuyết kể rằng hoàng đế vô cùng sủng ái hoàng hậu của hần, vì thân mang long tử, Phượng Nghi cung được thị vệ tầng tầng canh giữ, trừ thái hậu cùng hoàng đế, không cho phép ai tiến vào một bước, châu báu trang sức quý giá càng được đưa vào Phượng Nghi cung, hoàng thượng càng hay ở lại trong Phượng Nghi cung, mỗi ngày đều ba bữa bồi hoàng hậu, ngay cả mời ngự y tới bắt mạch cũng phải để hần ở bên cạnh nhìn. Thái hậu cũng vô cùng coi trọng long tử trong bụng hoàng hậu, đưa tới nhũ mẫu hầu hạ bên cạnh mình vài chục năm tới hầu hạ.

Không cần phải nói cũng biết, hoàng hậu trong Phượng Nghi cung là Lạc Ảnh giả trang, y hiện tại đã quen với việc chuyển đổi qua lại giữa thân phận tiểu Lạc tử và hoàng hậu nương nương. Ban ngày là tiểu thái giám hầu hạ hoàng đế bệ hạ bụng từ từ hiện rõ, buổi tối biến thành hoàng hậu nương nương bồi hoàng đế bệ hạ đang mang thai khổ cực ngủ, lâu lâu còn nhét đồ vào bụng lộ mặt đi theo sau một nhóm người đi dạo trong hoàng cung, nhìn các phi tử khác từ xa hành lễ mà vội rời đi, căn bản không ai có thể đến gần y, bởi vì hoàng thượng từ lâu đã hạ xuống thánh chỉ, ngoài các thái giám cung nữ hầu hạ hoàng hậu nương nương, không ai được phép tới gần, làm sai tự gánh lấy hậu quả.

Trước có một vị phi tử thấy sang bắt quàng làm họ, kết quả chưa đi tới phạm vi hai mét gần tiểu thái giám, đã bị thị vệ áp giải thành tù nhân, hoàng thượng ngay cả cơ hội giải thích cũng không ban cho nàng, trực tiếp xử tử hình, lưu lại trong ký ức của người trong hậu cung rằng không ai được tới gần hoàng hậu nửa bước, có thể nhìn thấy sủng ái của hoàng thượng dành cho hoàng hậu cực lớn, thật ra là Thiệu Duẫn Kỳ chỉ không muốn những người kia nhìn ra kẻ hở mà thôi.

Trải qua một khoảng thời gian dài điều dưỡng, thân thể Thiệu Duẫn Kỳ đã khôi phục như cũ, thai nhi trong bụng nhìn qua cũng rất tốt, nhưng phản ứng vì thế cũng đi theo, nôn nghén, chuột rút, đổ mồ hôi ban đêm, eo mỗi... Tất cả những thứ này khiến hần khó chịu nhưng vẫn không thể làm gì, tính khí càng trở nên nóng nảy, chỉ cần một chút cũng khiến hần phát giận, mà người có thể đến gần hần cũng chỉ là tiểu Lạc tử.

Trời thu mát mẻ, bụng Thiệu Duẫn Kỳ cũng trở nên lớn hơn, y phục cũng ngày càng rộng hơn, mỗi ngày theo lệ tẩm bộ, căn bản ngoài việc ấy đều không thể ra ngoài khiến hần muốn ghen, eo vừa đau vừa xót, nhìn bản thân trong gương ngày càng mập, lại không có khí lực phát tiết, chỉ có tiểu thái giám bưng đồ ăn tới, Thiệu Duẫn Kỳ mới có chỗ xả giận, “Ăn ăn ăn, trẫm hiện tại mỗi ngày ngoài ăn thì là ngủ, người coi

trầm là heo à!”

Lạc Ảnh mấy tháng nay đã quen với tính tình thất thường của hắn, đợi hắn nổi giận xong rồi, miệng vẫn bình tĩnh nói: “Bệ hạ trong người không tốt, hài tử cũng đã hơn năm tháng, thái y nói phải bồi bổ tốt!”

“Suốt ngày bồi bổ, người xem trầm bổ thành cái dạng gì rồi, eo to như thùng nước chân lại thô, nơi nào còn phong lưu phóng khoáng như trước kia, đều là người, nếu không phải nói bậy muốn trầm mang thai, trầm thật có thể mang thai à! Khốn nạn, đều là người sai!” Càng nghĩ càng giận, hơn nữa dục vọng giữ lâu trong ngày không có chỗ phát tiết, lần này cứ thế bạo phát ra!

Để đồ vật trong tay xuống, Lạc Ảnh ngồi xuống bên cạnh hắn, hai tay để lên bên hông giúp hắn xoa bóp, y biết bệ hạ khoảng thời gian này có bao nhiêu khổ cực, có lúc ngủ cũng vì chuột rút mà tỉnh lại, eo mỗi mà ngày nào cũng phải lâm triều, phê duyệt tấu chương, ăn ới ới ăn, thật giống như hắn nói, hành quân đánh trận cũng không khổ bằng.

“Vâng vâng vâng, đều là lỗi của nô tài, bệ hạ ra sao nô tài đều thích!”

Vừa hưởng thụ thủ pháp đầm bóp chuyên nghiệp của y, Thiệu Duẩn Kỳ hừ lạnh: “Đừng lừa người, bộ dáng hiện tại của trầm ngay cả trầm còn nhìn không nổi, người sợ nên ngay cả đụng vào cũng không dám đi!”

“Ai nói thế, nô tài chính là nhớ nhưng bệ hạ vô cùng!”

“Nhớ ta vậy mà người lâu như vậy cũng không đụng ta!” Oán niệm tích lũy cứ như thế mà bùng ra, nhớ tới thời gian trước Lạc Ảnh từ chối khiến hắn giận đến nghiến răng, bị cự tuyệt mấy lần, hoàng đế bệ hạ cũng không thể mất mặt mũi, tâm tình từ đó tới giờ vẫn luôn ghen, rốt cuộc bạo phát.

23. Chương 23: Không Tin Bệ Hạ Sờ Thử Vật Này Của Nô Tài

Nghे thấy bệ hạ đang tìm chỗ trút giận, Lạc Ảnh rút cuộc cũng biết ngọn nguồn của việc nổi giận kia, thật khiến người ta dở khóc dở cười mà, thật ra thì ngay từ đầu đã có nhu cầu, nhưng thấy bệ hạ lại thành thật như thế, Lạc Ảnh còn tưởng hắn hiểu chuyện, ai ngờ lại luôn kìm nén!

Khoảng thời gian này, chỉ cần rảnh rỗi Lạc Ảnh sẽ chạy tới chỗ Vương ngự y nhờ ông chỉ dẫn chút chuyện mang thai, còn học được tay nghề đầm bóp có thể khiến bệ hạ thoải mái một chút, Vương ngự y nói với y, bởi thai nhi không ổn lắm, mấy tháng đầu không thể làm việc kia, thân thể hoàng thượng còn có chút hư nhược, cũng không thể khiến hắn bồn chồn, vì thế Lạc Ảnh thông suốt mọi chuyện, không nghĩ tới bệ hạ của mình lại thành như thế.

Một tay ôm người yêu vào lồng ngực, tay khác lôi kéo tay hắn đè lên hạ thân to lớn của mình, “Nô tài luôn nói thật, không tin bệ hạ sờ thử nơi này của nô tài, chỉ cần dựa vào bệ hạ gần một chút thì nó tự động thức dậy, nô tài vẫn luôn cùng bệ hạ cấm dục, sờ cũng chưa sờ tới, gần sắp nổ tung rồi!”

Cảm thấy nhiệt độ nơi cứng lên kia, hoàng đế bệ hạ đỏ mặt, giấu đầu hỏ đuôi trừng mắt nhìn Lạc Ảnh, nhưng trong đôi mắt ấy lại nhiễm đầy tình dục không nhìn ra được chút uy hiếp gì: “Hừ, đáng đời, trẫm cũng không bảo người chịu đựng!”

Hoàng đế bệ hạ ngoan ngoãn thu móng vuốt lại, Lạc Ảnh ôm hân cũng không từ chối, còn dựa theo y mà tựa vào ngực, trong lòng bắt đầu nhộn nhạo, hân thật sự khao khát quá lâu, sau khi sờ hung khí kia càng cảm thấy không chịu nổi.

Ôm hoàng đế bệ hạ như ôm con mèo nhỏ, Lạc Ảnh cũng không chịu đựng nữa, tay thoải mái tiến vào trong áo bào rộng rãi, xoa xoa cái bụng đang nhô lên, chớp mũi ngửi mùi thơm trên thân thể hân, tiếng nói mơ hồ không rõ ràng: “Nô tài cũng đâu muốn như thế, Vương ngự y nói bảo bồi trong bụng bệ hạ còn yếu, mấy tháng đầu không được làm chuyện này, thân thể bệ hạ cũng có chút hư nhược, phải bồi dưỡng tốt, cũng không thể bắn tinh, nô tài mới chịu đựng không động vào người!”

Thì ra là do lão già nhiều chuyện kia, hại trẫm khó chịu bấy lâu nay, tháng sau bổn lộc toàn bộ sung công quỹ, chọc tức chết cái tên rìa mép kia! Biết được bệ hạ đang oán hận nghĩ, tiểu thái giám tay càng chui vào trong, sờ tới vật cứng được che giấu dưới áo bào, ma sát đây gọi cảm dụ dỗ người kia như muốn hóa thành lang sói đem y nuốt xuống: “Mấy ngày trước có tên tiểu thái giám chạy đến trước mặt trẫm nịnh bợ, bộ dạng giống người tới năm phần, lại coi người là đồ chơi trên giường của trẫm!”

Thì ra còn có việc này, nghĩ đến tên thái giám tới nháo, cho rằng hoàng thượng sẽ coi trọng hân: “Thế à? Nô tài lại bỏ lỡ trò vui như thế, vậy bệ hạ cảm thấy hân tốt, hay nô tài tốt hơn đây?” Nói xong, dùng hạ thân đỉnh vào lòng bàn tay của hân.

Vật cứng kia không giống như đang đè lên tay hân mà giống như đang chĩa vào trong lòng hân, khiến miệng huyết ngứa ngáy, mấy tháng nay không được dùng qua côn thịt kia khiến hoa huyết trống rỗng, chất lỏng âm đờng không ngừng chảy ra, hoa môi hé ra đóng vào từ từ phun âm thủy, cực kỳ khát vọng côn thịt. Nắm chặt vật kia xoa nắn, trên mặt lộ ra biểu tình say mê: “Ha... Lớn quá cứng quá... A.... Muốn quá... Cho ta...”

Lạc Ảnh không nhanh không chậm cỡi y phục của hân ra, thường thức đáng vẻ xinh đẹp của người này, thân thể Thiệu Duẩn Kỳ cũng không thay đổi nhiều, chỉ là bụng có chút nhô lên, che đi vật cứng phía mà thôi, cái khác đều không thay đổi, mà bộ dáng thân thể để lộ bụng, lại càng khơi dậy tình dục của Lạc Ảnh, hô hấp cũng trở nên dồn dập: “Bệ hạ vẫn chưa trả lời vấn đề của nô tài, có phải nên phạt không!”

“Phạt... Phạt cái gì... A...” Bàn tay ấm áp đánh nhẹ lên nơi kia khiến hân cảm thấy tẹt đại mà run rẩy, đợi tới khi tỉnh táo lại, tiểu thái giám này lại dám nói lời đại nghịch bất đạo, đáng lẽ sớm bị hân chỉnh đốn, nhưng hiện tại hân lại bị tình dục làm cho đầu óc mù mờ, trong đầu đều là hình ảnh vật kia ra vào kịch liệt trong tiểu huyết của mình, hoàng đế bệ hạ thích nháo với tiểu thái giám sớm đã không biết ném đi nơi nào.

Hiếm thấy bệ hạ phối hợp như thế, ánh mắt Lạc Ảnh lóe lên, tay sờ lên thân thể kia cũng không dừng lại, đầu đặt bên gáy hân, lúc nói chuyện hơi thở nóng hổi sẽ tản ra trên làn da: “Vậy thì bệ hạ tối nay phải hầu hạ nô tài, chúng ta đổi chỗ một chút?”

Bệ hạ đầu óc sớm đã mơ hồ không rõ ràng, đôi mắt nhắm chặt đầy hơi nước, nước mắt trong suốt khiến cả

người Lạc Ảnh nóng lên, tay không ngừng cọ xát côn thịt ngày càng cứng, bệ hạ mơ màng theo bản năng hỏi: “Thế nào... Hầu hạ thế nào...”

“Giống như nô tài đang hầu hạ bệ hạ, trước đem côn thịt của nô tài liếm ướt, sau đó làm lỏng tao huyết của mình ra, rồi ăn côn thịt lớn của nô tài vào, có được không?”

Nghे thấy có thể ăn côn thịt, hoàng đế bệ hạ nào dám từ chối, tuy rằng bụng ườn lớn nhưng hành động vẫn rất nhanh nhẹn, y phục đã bị Lạc Ảnh lột ra gần hết, hần quay người lại, áo choàng tối màu trượt xuống bả vai làm nổi bật lên da thịt trắng nõn.

24. Chương 24: Đổi Vai, Hoàng Thượng Đến Hầu Hạ Nô Tài!

Cuộn người lại trong lòng Lạc Ảnh, Thiệu Duẫn Kỳ ngồi xổm trên tháp, nhìn “vật nhỏ” mình mới bị xoa đã ngóc đầu lên, trên tay còn lưu lại mùi hương nam tính đậm đặc, run rẩy cúi người bàn tay tiến vào trong quần tiểu thái giám, nắm chặt côn thịt nóng bỏng lôi ra, chíp mũi nhất thời tràn ngập mùi vị đậm đắng kìa, đôi mắt ngập nước nhìn về phía Lạc Ảnh: “Trẫm muốn ngậm của tiểu nô tài!”

Tiểu Lạc tử chỉ cảm thấy trong đầu vang lên tiếng ‘Phụt’, khí huyết dâng trào, dưới hông lớn hơn một vòng, đâm thẳng vào khuôn mặt đỏ bừng vì tình dục của Thiệu Duẫn Kỳ, tay Lạc Ảnh cắm vào trong tóc hoàng đế bệ hạ, ấn mạnh đầu hắ xuống dục vọng của mình, đôi môi mềm mại kìa mới chạm vào côn thịt nóng bỏng kìa Lạc Ảnh đã vội thúc giục: “A... Nhanh ngậm vào, hầu hạ ta thoải mái, sau đó sẽ thưởng tao huyết của bệ hạ ăn côn thịt!”

Chịu đựng dài lâu không có chỗ phát tiết, thân thể đã quen với khoái cảm tình dục không thể nói chịu là chịu được, được Lạc Ảnh đồng ý, hần gần như ngay lập tức hưng phấn lên, đem dương vật khổng lồ kia bỏ vào miệng liếm láp như đang được thưởng thức mỹ vị. Côn thịt bị đầu lưỡi đỏ bừng của hần liếm khắp mọi ngõ ngách, đỉnh cũng bị hần liếm liếm, ngay đỉnh đầu chảy ra chút dâm thủy đều bị hần quét vào miệng, sau đó nuốt vào bụng.

Đầu lưỡi linh hoạt đảo quanh, bàn tay mềm mại nhào nặn hai túi nặng trĩu phía dưới, tay khác nắm chặt trụ để dễ ngậm vào, miệng khéo léo ngậm quy đầu cực lớn, đầu lưỡi ướt nhẹp đảo quanh trên lỗ nhỏ, cảm thấy phía đỉnh phun ra chất nhờn, miệng nhỏ dùng sức khép lại hút vật kia vào trong miệng.

Bị miệng nhỏ liếm đến thoải mái, Lạc Ảnh không tự chủ nâng eo bắt đầu ra vào trong miệng hần. Thiệu Duẫn Kỳ cảm thấy vật trong miệng ngày càng cứng, căng đầy miệng hần đến ê ẩm, đôi môi cũng bị mài đến nóng lên, nhưng mà không đủ, vẫn chưa đủ, hần phải làm côn thịt lớn hơn nữa, đem nó bắn đầy tinh dịch trong miệng mình!

“A a... A...” Miệng bị chặn không thể nói thành lời, Thiệu Duẫn Kỳ chỉ có thể dùng mũi diễn tả niềm yêu thích của bản thân.

Hai tay Lạc ảnh cắm vào trong tóc đè đầu hần lại, hạ thân nhanh chóng ra vào mãnh liệt trong miệng, côn thịt thô to đâm thẳng vào trong cổ họng khiến Thiệu Duẫn Kỳ khó chịu, miệng như bị đâm vào nhưng hần

lại không phản kháng, ngoan ngoãn há miệng để vật kia đâm vào.

“Ngoan, chịu một chút, lập tức bắn cho người!” Lạc Ảnh biết hẳn khó chịu, nhưng cảm giác này quá sức tuyệt vời khiến y chịu không được muốn bắn thẳng vào trong vòm họng ấm áp kia.

Đâm vào khoảng mười mấy lần, mỗi lần quy đầu đều đâm tới cổ họng, bị đường ống kia theo bản năng kẹp chặt lại, đầu dương vật buồng lỏng tuôn trào tinh dịch, sau đó y nhanh chóng rút ra, đem hoàng đế bệ hạ đang bị sắc ôm vào ngực.

Tinh dịch tanh nồng không báo trước cứ thế bắn vào trong miệng, Thiệu Duẫn Kỳ khó chịu nuốt chút nữa sắc chết, trở thành nam nhân đầu tiên trong lịch sử Bắc Thiệu chết vì sắc tinh dịch. Chờ hẳn hết ho khan, Lạc Ảnh mới sờ hai má đỏ bừng của hắn nhẹ giọng hỏi: “Bệ hạ, gậy của nô tài ăn ngon không? Bắn ra vật kia có thể bệ hạ no chưa?”

“Không... Ừm a... Không no... A a... Tiểu huyết còn ngứa lắm... Tiểu huyết cũng muốn ăn côn thịt... A...” Chất lỏng nóng bỏng kia khi rót vào trong thực quản không những không áp chế được dâm trùng, còn khiến nó như muốn trỗi dậy, khiến thân thể càng thêm khao khát vật kia đại giá quang lâm.

Hoa huyết không được an ủi, Thiệu Duẫn Kỳ chỉ có thể khép hai chân ma sát, giúp cho dâm huyết bớt ngứa, người kia ôm hắn một chút tự giác cũng không có, không chịu giúp hắn sờ miệng huyết khó chịu kia, cũng không giúp hắn dừng ngứa, Thiệu Duẫn Kỳ chỉ có thể mở miệng cầu xin: “A... Giúp ta chút đi... Tiểu Lạc tử... Tao huyết ngứa chết rồi... Van người... Ừm a... Nhanh thao ta...”

Lạc Ảnh kéo tay hắn tới nơi đang ngứa ngáy kia, nắm ngón tay hắn ngay tại miệng huyết xoay một vòng, chỗ đó coi như là nơi cấm kỵ của hoàng đế, lại trước giờ chưa từng đụng vào: “Muốn côn thịt thao tiểu huyết, bệ hạ tự mình đem nơi này nới lỏng ra, côn thịt của nô tài mới có thể đi vào!”

Ngón tay vừa chạm tới nơi ướt át kia, Thiệu Duẫn Kỳ liền muốn rút về, Lạc Ảnh lại cầm tay hắn không buông, ngón tay khiêu khích hoa huyết đang khao khát, nước mắt của hoàng đế gần như sắp chảy ra, liều mạng lắc đầu, hai mắt dầm lệ nhìn Lạc Ảnh: “Không muốn... A... Tiểu Lạc tử... Buồng ra, ta không muốn đụng nơi đó... Dơ lắm, không muốn đụng, mau thả ta ra... A...”

Đóa hoa nhỏ bị y liếm, bị y sờ, bị y thao, hoàng đế bệ hạ làm cách nào cũng không muốn đụng, cho dù nơi đó có thể khiến hắn thoải mái, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy nơi kia vừa dơ bẩn vừa xấu xí, Lạc Ảnh hôn lên khóe mắt đang chảy lệ của hắn, trong lòng tràn đầy yêu thương, đại khái cũng chỉ có y biết đế vương khi bởi vì thân thể mà trải qua nhiều khổ cực, “Không bắn, hoa huyết của bệ hạ rất đẹp, vừa ẩm ướt vừa chật hẹp, mỗi lần đều cần côn thịt nô tài thoải mái, nô tài yêu tiểu huyết của bệ hạ, sao lại bắn được! Đến, chúng ta cùng nhau cắm vào, bệ hạ cũng cảm nhận một chút nhiệt độ của nó, sờ sờ bên trong!”

Nói xong, liền duỗi một ngón tay cùng ngón tay cùng nhau đi vào miệng huyết mềm mại.

“A... Không muốn... A... Thoải mái quá.... Sâu quá.... A... Lấy ra... Xin người... Dâm đang quá... Ừm a... Ngón tay của trẫm tự cắm vào trong tao huyết của mình... A... Lấy ra... Tiểu Lạc tử... Ừm a...”

25. Chương 25: Bệ Hạ Tối Nêm Thử Chút Tao Thủy Của Mình Đi

Tiếng nước quanh quẩn trong phòng, ngón tay cắm vào miệng huyết đồ tươi kéo theo lượng lớn dâm thủy, hai chân Thiệu Duẫn Kỳ cong hẳn ra hai bên, đầu óc cùng tao huyết đều bị ngón tay tiểu thái giám đâm vào sinh ra khoái cảm, làm sao còn có khả năng suy nghĩ, chỉ biết vận vẹo theo tiết tấu ngón tay đang đâm trong miệng mình mà vui sướng.

“Ừ... Sâu thêm chút nữa... Ừm a... Thoải mái quá... Tiểu huyết bị ngón tay đâm sâu quá... A a... Cậu nó tài... Lớn quá... Ừm a...”

Hoàng đế bệ hạ đang trong thời kỳ quan trọng, động tác của Lạc Ảnh không dám quá buông thả, ngón tay ở trong huyết của hắn dùng hết khả năng chống đỡ, đem hoa huyết đâm tới mềm đi, tuy rằng thô bạo một chút sẽ khiến bệ hạ thích hơn, nhưng sinh mệnh nhỏ yếu ớt trong bụng lại không có khả năng chịu được tình ái kịch liệt của bọn họ. Ba ngón tay vây quanh côn thịt của hoàng đế bệ hạ, cố gắng dùng nước dư thừa đâm vào trong hoa huyết, đến khi Lạc Ảnh cảm thấy gần được, côn thịt lớn đi vào sẽ không làm bị thương nơi nhỏ hẹp kia, mới rút ngón tay ra.

Ngón tay dính đầy tao thủy của hoa huyết, sáng bóng dưới phát ra ánh sáng, Lạc Ảnh nắm tay hoàng đế bệ hạ giơ lên trước mặt hai người, sau đó để bên môi hắn “Bệ hạ ngài xem, trên tay đều là tao thủy của bệ hạ, nó tài lúc liếm tao huyết của bệ hạ uống qua rất nhiều, hương vị thật đối ngọt ngào, bệ hạ cũng đến nêm thử chút tao thủy của mình xem!”

Ngón tay ma sát môi dưới hồng hào, đến khi bệ hạ theo bản năng hé miệng ra, ngón tay lập tức cắm vào trong đôi môi đỏ mọng kia quấy rối, lôi kéo cái lưỡi mềm mại. Dâm thủy trên tay thuận theo nước miếng mà nuốt xuống, giống như lời Lạc Ảnh nói, hương vị thật ngọt ngào.

Trầm vậy mà, lại đem tao thủy ở nơi đó uống xuống, làm sao có thể... Cảm giác thẹn thùng làm Hoàng Thượng xấu hổ vô cùng, nhưng thân thể lại hưng phấn mà run rẩy, mùi hương kia càng khiến tao huyết của bệ hạ ngứa ngáy, chớp mũi lại quanh quẩn mùi hương kia: “Ừm a... Không... Ừm... Đứng, đừng đùa nữa... A... Mau thao tao huyết của ta... Chịu không nổi... Ô... Dâm huyết muốn ăn đại côn thịt... Nhanh tiến vào... Huyết nào cũng được... A... Đều cho người... Mau tới chà đạp ta... Ừm...”

Côn thịt bị lôi kéo xuống dưới người hắn, Lạc Ảnh nhanh chóng kéo tay hắn ra, thiếu chút nữa mình thành thái giám rồi! Giúp bệ hạ trở người, đem người đặt giữa hai chân, gắng gượng côn thịt trước mặt hắn, khoe ra từng đường nét trên đó, để bệ hạ có thể nhìn thấy sự hùng vĩ của nó: “Trước đó đã nói, phải trừng phạt bệ hạ, cho nên hôm nay bệ hạ phải tự mình đến, ngoan, ngồi lên để tao huyết nuốt đại côn thịt vào bên trong!”

Côn thịt dựng thẳng trước mặt hắn, hoàng đế bệ hạ bị hấp dẫn tự giác nghe theo, hai chân tách ra quỳ gối trên tiểu đệ của y, miệng nâng cao một tay đỡ côn thịt, một tay chống trên ngực Lạc Ảnh, từ từ hạ mình xuống, quy đầu cực đại cứ thế đi vào một nửa: “Ô... Tiến, vào rồi... Ừm a...”

Xác nhận hắn không có gì bất thường, Lạc Ảnh mới thở phào nhẹ nhõm, thầm mắng bản thân sơ suất, suy nghĩ hồ đồ, tay liền đỡ thắt lưng hoàng đế bệ hạ, tránh cho hắn trầm mê quá mức vào tình dục.

Thiệu Duẩn Kỳ sao còn quản nhiều được như thế, đợi thân thể thích ứng với vật lớn kia, liền chống đỡ ngực Lạc Ảnh mà bắt đầu lên xuống, mông nâng lên hạ xuống, vui quên trời đất, không khống chế được cơn thịnh nộ vào hoa huyết của mình, chỉ có thể lớn tiếng dâm dăng kêu: “Ồ... A... Dâm tới rồi... Dâm tới hoa tâm rồi... Ừm a... Cơn thịnh nộ thật lợi hại... Mau dâm sâu vào... Phá tao huyết đi... Phá nát đi... Ồ... Lớn quá...”

Cơn thịnh nộ to gần như dâm thẳng vào tử cung, Thiệu Duẩn Kỳ điều chỉnh tư thế một chút, để mình dễ dàng di chuyển hơn, mông đầy đặn đập ba ba lên đùi Lạc Ảnh, tiếng giao hợp hoan ái vang dội, tao thủy chảy đầy lên cơn thịnh khiến lông chim dính đầy ánh sáng trong suốt, hấn nhanh chóng lắc eo, mặt đầy sự trầm mê: “Ừm a... Lớn quá... Dâm sâu quá... A... Cơn thịnh của cậu nò tài dâm huyết của trẫm... Ừm a... Dâm trúng cục cứng rồi... A...”

Cẩn thận che chắn cho hấn, Lạc Ảnh lại vui mừng chuyện hấn chủ động thế này, cơn thịnh đã lâu chưa phát tiết lần đầu tiên bắn ra, ngâm mình trong tao huyết đầy nước không ngừng trưởng lớn, nghĩ muốn đem hoàng đế bệ hạ đặt dưới thân, đem cơn thịnh hung hăng dâm tao huyết của hấn, để bệ hạ thét chói tai phun đầy tao thủy cùng long tinh, ở dưới thân mình cầu xin tha thứ! Hai tay giữ chặt thắt lưng để hấn dễ lên xuống, Lạc Ảnh dời đi sự chú ý của mình, cúi đầu cắn lên ngực người kia, dùng răng nanh nhẹ nhàng ma sát, thuận theo động tác của Thiệu Duẩn Kỳ.

“A... Dừng, dừng cắn chỗ đó... Ừm a... Muốn bắn... Muốn ra... A... A...” Đầu vú không biết vì sao trở nên mẫn cảm, chỉ cần bị cắn nhẹ một chút, khoái cảm mãnh liệt sẽ tuôn trào, long căn sớm đã đứng thẳng vì tiếng hét chói tai ấy mà phun ra tinh dịch nồng đặc, hoa huyết cắn chặt cơn thịnh, ở sâu bên trong tuôn ra lượng lớn nước trong, bởi vì bị cơn thịnh ngăn chặn mà khiến bụng trưởng lớn.

26. Chương 26: Hai Cái Đầu Vú Của Bệ Hạ Hình Như Lớn Hơn

Thiệu Duẩn Kỳ không còn sức lực ngã vào người Lạc Ảnh, dục vọng tích lũy mấy tháng nay trong thân thể có thể thoát ra, không ngừng tuôn trào, khiến thân thể mới vừa tiết ra tinh dịch trở nên hư không, cơn thịnh của tiểu thái giám vẫn còn cắn trong hoa huyết khiến nó mạnh mẽ co rút mong được mạnh mẽ dâm vào.

“A... Bắn... Cậu nò tài... Người còn chưa bắn cho ta... Ừm a... Trẫm, trẫm không còn sức rồi... Ừm... Người đi chuyển đi... A... Thao trẫm...”

Lạc Ảnh vẫn chưa bắn ra, cơn thịnh cứng rắn dâm trong nộn huyết đang chảy nước ròng ròng, y cũng không trả lời Thiệu Duẩn Kỳ, chỉ kéo thân thể đang dính sát ngực mình của hấn ra xa một chút, quan sát đầu vú trước ngực của hấn, y không quên vừa rồi mới vừa chơi đùa một chút ở đây đã khiến bệ hạ kích động lên cao trào.

Nhìn kỹ nơi kia, đầu vú so với lúc trước to hơn một vòng, đầu nhũ dựng thẳng giống như bộ ngực của thiếu nữ dậy thì, nội tâm Lạc Ảnh nghi ngờ, một suy đoán lớn mật dần xuất hiện trong đầu y, vì thể đưa tay lên đầu vú, bàn tay dùng sức bóp một chút. Nơi đó của Thiệu Duẩn Kỳ trở nên cực kỳ mẫn cảm, bị hấn ấn như vậy, hoa huyết đang ngậm lấy cơn thịnh bắt đầu co bóp cắn nuốt vật kia.

“A... Đau quá... Dừng... Ừm a... Không muốn...” Cảm giác vừa đau vừa sướng khoái khiến Thiệu Duẩn Kỳ ngẩng đầu lên kêu to, không phải trước kia chưa từng cho Lạc Ảnh đùa giỡn đầu vú, nhưng lúc đó chỉ có

cảm giác kích thích chứ không như bây giờ, chỉ cần đụng một chút đã khiến đầu vú của hắn giống như nữ nhân.

“Đầu vú của bệ hạ trở nên mẫn cảm, lài bởi vì do mang thai sao?” Lạc Ảnh buông tha đầu vú, kéo hai tay hoàng đế bệ hạ vòng qua cổ mình, để tay hắn giữ vai mình, thân thể ngửa ra sau, toàn bộ lồng ngực đều hiện trước mắt y, hai tay sờ lên hai bên đầu vú bắt đầu gầy.

Khoái cảm từ đầu vú truyền đến, long căn mới vừa mềm xuống liền từ từ cứng lên, đầu vú bị ngón tay đùa giỡn, khoái cảm tột độ không ngừng cuộn trào từ đầu vú truyền đến, trong lúc nhất thời thân thể dâng vào biển tình còn mạnh mẽ hơn lúc còn thịt kia đâm vào, hoa huyết giống như nguồn suối khổng lồ, nước không ngừng từ chỗ hai người giao hợp chảy ra, nhỏ lên giường, đem sàng đan thượng đẳng làm cho ướt nhẹp, hắn cả người vô lực dựa đầu vào ngực Lạc Ảnh, miệng lại phản bác: “Trẫm... Trẫm mới không thay đổi giống nữ nhân... A... Tạo sữa đầu... A... Chỗ ấy... Dùng sức chút... A...”

Lạc Ảnh ghen cười, hơi nóng phun ra trên gò má Thiệu Duẫn Kỳ, “Nô tài cũng không nói bệ hạ sẽ tạo sữa nha, chỉ là hai đầu vú này lớn hơn chút rồi, cảm giác sờ rất đã, nói không chừng có thể có sữa thật đó, nếu thế không chừng tiểu tử trong bụng có nút đầu nhũ của mẫu thân rồi!”

Câu nói trêu đùa thế này thật sự có chút nhạy cảm, cố tình chọn đề tài này, là muốn nói chút chuyện dâm loạn đùa hấn, mà Thiệu Duẫn Kỳ lại ngoan ngoãn rơi vào trong bẫy của y, mắt phượng quyến rũ trừng y, vừa thở hổn hển vừa mắng: “Mới, mới không... Ừm... Cậu nô tài, nói năng bậy bạ... Ừm a... Người người nhanh nhúc nhích đi... A... Tao huyết ngứa ngáy không chịu được rồi... A...”

Vì vậy tiểu Lạc tử bắt đầu thỏa mãn bệ hạ của mình, hai tay ôm eo hắn để người kia dựa vào ngực mình, eo từ từ kiên trì nâng lên, động tác cũng không lớn, lúc đẩy lên cũng không cách mông Thiệu Duẫn Kỳ nhiều. Thiệu Duẫn Kỳ bị hấn chơi tới eo chân run rẩy, cả người như hóa thành vũng nước, một chút sức lực cũng không có, cứ thế bị đâm đến ngứa ngáy, hoa huyết căn bản không thỏa mãn tình ái ôn hòa như vậy, liền vội mở miệng thúc giục: “Ừm... Dùng sức chút... A... Như vậy khó chịu lắm... Bên trong ngứa ngáy...”

“Cứ làm như thế, trong bụng người còn có sinh mạng đó, dùng sức sẽ làm hài tử bị tổn thương, thao như thế một hồi, ta sẽ bắn cho người, sau đó dùng sức thao hậu huyết, nơi đó sẽ không làm hài tử bị thương!” Lạc Ảnh cứ như vậy làm từ từ, nơi đó của y bị hoa huyết cắn sảng khoái, cũng gần sắp tới rồi.

Thiệu Duẫn Kỳ đầu óc mơ hồ, nhưng biết y nói đúng, dựa vào lồng ngực rắn chắc để còn thịt làm hoa huyết, bên trong huyết co rút cắn nuốt còn thịt đến tràn đầy, tiếng thở dốc rên rỉ phát ra: “A a.. Kia, vậy người mau mau... Cứ thế này không chấp nhận nổi... Ừm a...”

Cứ thế ôm làm hơn mười phút, Lạc Ảnh cũng không nhịn nữa, tinh dịch bắn sâu vào trong hoa huyết, hai người cứ thế mà hôn hển thở. Tinh dịch nóng bỏng bắn vào trong vách mềm mại, nóng đến nỗi khiến Thiệu Duẫn Kỳ run lên, cuối cùng lên cao trào, hoa huyết chảy ra lượng lớn chất lỏng, long căn vẫn gắng gượng.

Đổi tư thế ngã về trước, đem bệ hạ đặt trên giường nhỏ, còn thịt oặt xuống từ trong hoa huyết trượt ra, tách đôi chân ra hai bên, ngón tay mò tới nơi hậu huyết đang tràn lan nước chảy.

27. Chương 27: Xuất Cung Vi Hành

Mấy tháng rồi không làm việc kia, hậu huyết trở nên cực kỳ căng mịn, Lạc Ảnh phải dùng một mớ công phu để mở rộng, cũng may phía trước của hoàng đế bệ hạ chảy ra nhiều dâm dịch vô cùng trơn mượt. Đợi ba ngón tay có thể dễ dàng ra vào hậu huyết, Lạc Ảnh liền không chờ đợi liền đâm vào. Y bị nghẹn dữ dội, ngón tay bị nơi ẩm áp quần lầy, phía dưới liền cứng không chịu nổi.

Quy đầu khổng lồ chen vào miệng huyết nhỏ hẹp, eo uốn lên toàn bộ thân đều đi vào.

Lần này đâm thẳng vào nơi sâu nhất, phía sau đã lâu không được cây gậy ghé thăm, lúc hoàn toàn đâm vào khiến hắn có chút căng đau, nhưng cảm giác đau đớn bị cơn thịnh làm một chút lại mang tới khoái cảm cực lạc, chân dài duỗi ra quấn quanh eo Lạc Ảnh, căng chân dùng sức đưa người về phía trước: “Ừm a... Chật quá... Căng chết ta rồi... A... Có thể di chuyển rồi...”

Được người kia đồng ý, Lạc Ảnh sao còn khách sáo, cẩn thận điều chỉnh tư thế không hề lên bụng bệ hạ, eo bắt đầu mạnh mẽ co rúm, động tác kịch liệt đâm Thiệu Duẫn Kỳ không ngừng đẩy về trước, một tay của hắn tiếp tục ổn định thân mình, để cơn thịnh Lạc Ảnh có thể chính xác đâm vào sâu trong tâm huyết, tay khác nắm chặt sàng đan, bởi vì khoái cảm quá mãnh liệt, đầu ngón tay dùng sức dần trở nên trắng bệch, trong đầu trống rỗng, chỉ có thể ưm a kêu dâm đang, giải phóng khoái cảm sắp tới.

Cả đêm vô độ, ngày thứ hai hoàng đế bệ hạ hiếm thấy tinh thần sáng khoái rời giường, mặc vào long bào, thân thể không còn khó chịu mà đùa giỡn tính khí Lạc Ảnh, vui vẻ khởi triều, không còn căng thẳng vào triều sớm, các vị đại thần nghiêm túc phát hiện người đang ngồi trên long ỷ tượng trưng cho quyền lực cao nhất, gần đây hình như có chút phát tướng, nhưng tâm tình lại trở nên tốt hơn, cảm giác khí nén toàn thân cũng dần tản đi, nhưng bọn họ cũng không dám ngẩng đầu nhìn, nếu ngược đầu lên có thể các quan viên sẽ phát hiện, đáng vẻ hiện tại của hoàng đế bệ hạ cực kỳ giống các tiểu thiếp trong hậu cung được hưởng qua tình dục mãnh liệt mà trở nên thỏa mãn.

Nhưng tâm tình tốt của hoàng đế bệ hạ cũng không kéo dài được lâu, thời gian lâm triều lâu khiến bụng cùng eo hắn vô cùng mỏi, đi thẳng tới tẩm cung hoàng hậu, nằm trên giường nhỏ mềm mại, hăm hở sai người kêu tiểu Lạc tử tới, hắn không thích người khác gần mình, trừ Lạc Ảnh có thể hầu hạ bên cạnh, những người khác phải giữ khoảng cách nhất định với hắn, vào lúc eo mỏi thế này, chỉ muốn Lạc Ảnh nhanh chóng tới đây đâm bóp cho hắn!

Bởi vì tâm tình hoàng đế bệ hạ trở nên tốt hơn, mây đen bao phủ hoàng cung cũng dần tản đi, Thiệu Duẫn Kỳ bởi vì mang thai, không thể để người khác nhìn ra, rất ít khi ra ngoài, mỗi ngày ngoài đi tản bộ một chút, chính là móc meo trong tẩm cung, nói chứ, cũng tại Lạc Ảnh làm hắn mang thai, chỗ nào cũng không thể đi!

“Khôn nạn, trăm đường đường là thiên tử, mỗi ngày chỉ có thể móc meo buồn ngủ trong phòng, đi ra ngoài một chút đều phải cẩn thận, thật sự tức chết trăm mà, cầu nô tài, đều do người, không những lừa gạt trăm, còn khiến trăm lớn bụng, biến thành dạng này, lẽ nào có lí đó!”

Lạc Ảnh cũng mặc hắn nổi nóng, y gần đây đi theo Vương ngự y học vài thứ, biết được thời điểm ‘Phụ nữ

mang thai' tính khí sẽ trở nên quái dị, tuy trong lòng cũng đau lòng hẩn, đầu óc xoay chuyển, lại nghĩ tới những chuyện bất quá đã nghe quảng thời gian trước, liền nảy ra ý hay: "Nô tài biết hoàng thượng buồn bực đến hoàng loạn, không bằng chúng ta xuất cung đi dạo một vòng, nghe nói hoàng thành có lập một 'Hỉ Thượng lâu' gần đây rất náo nhiệt, bên trong nữ tử như nước, còn là những thiếu nữ khác nhau!"

Nghe đến đó, hoàng thượng nổi giận, mắt phượng trừng lên, hiện ra khí thế không giận tự uy, "Cầu nô tài, ngươi muốn đi dạo thanh lâu, cảm thấy sống đủ rồi!"

Lạc Ảnh không chột dạ chút nào, đem lời chưa nói xong tiếp tục: "'Hỉ Thượng lâu' kia rất khác biệt, bên trong tuy rằng đều là nữ nhân, nhưng không phải thanh lâu! Nghe nói bên trong đó có một sân khấu, mỗi ngày đều có nữ nhân biểu diễn, nam nữ già trẻ đều tới được, nghe nói lão bản đi từ vùng khác tới, có rất nhiều biện pháp mới mẻ!"

Thiệu Duẫn Kỳ nghe y nói xong, lửa giận vì y muốn đi thanh lâu liền biến mất, ngược lại trong lòng có chút hiếu kỳ, hẩn hiện tại ngọt ngào đến điên rồi, cũng mới tới đây vui chơi một chút! Việc này cứ thế định xuống, lúc nghĩ cách cùng Lạc Ảnh xuất cung, tiện tay ném cho y tấm thẻ bài, hài lòng đi ra tắm cung, đem hộp báu lấy ra đếm đếm ngân phiếu bên trong, cảm hai tờ ngân phiếu có giá trị lớn, cùng mấy nén bạc, liền quay đầu giao cho Lạc Ảnh.

Tiểu thái giám ý cười dịu dàng bỏ tiền vào trong túi, đợi thời gian vừa đến, giúp hoàng đế bệ hạ thay y phục thái giám, từ cửa nhỏ xuất cung. Ra ngoài cung, tiểu Lạc tử kéo hoàng đế bệ hạ đến phường sản xuất y phục, bọn họ cả người mặc đồ trong cung ra ngoài thế này nhìn vào quá dễ thấy.

Lúc Lạc Ảnh mặc một bộ bạch y lên người, hoàng đế bệ hạ không thể không thừa nhận mình đã nhìn đến ngây người, cho tới nay y đều mặc đồ tiểu thái giám, chỉ có mặt là khác với bọn họ tuấn mỹ trắng trẻo hơn, Lạc Ảnh lại luôn bên người hẩn, cho nên hoàng đế bệ hạ cũng không thấy tướng mạo y có gì khác biệt, nhưng bây giờ nhìn y thay loại trang phục này, mới phát hiện Lạc Ảnh thật sự đem các mỹ nhân phi tần đứng nhất trong hậu cung đều hạ xuống một bậc, làm hoàng hậu là chuyện đương nhiên!

Hoàng đế bệ hạ ánh mắt không thể dời đi được Lạc Ảnh mang đi đổi y phục, chờ được hầu hạ xong đi tới trước gương đồng, mới phát hiện trên người mình chính là NỮ! TRANG!

28. Chương 28: Bảo Bối Nương Tử

"Cầu nô tài, trầm... Sao trên người lại mặc có mình cái này!" Thiệu Duẫn Kỳ trợn mắt nhìn Lạc Ảnh, những từ bị cấm thiếu chút nữa đều phun ra.

Lạc Ảnh nhìn thấy không có ai chú ý tới nơi này, không khỏi thở phào, đi đến phía sau ôm lấy hẩn, mắt nhìn hai người bị ngược mơ hồ trong gương: "Thân thể người không tiện, mặc đồ nữ ra đường, sẽ có người chú ý tới không đụng vào người, cho nên tạm thời đành phải để bệ hạ thiết thời mặc như vậy!"

Thuận Duẫn Kỳ làm sao không nhận ra lí do từ chối từ y, trừng mắt muốn chửi người, lại bị Lạc Ảnh kéo vào bình phong mới vừa thay y phục, chiếm lấy đôi môi đỏ mọng của hẩn, hoàng đế bệ hạ không kịp phòng

bị bị y tiến công, đầu lưỡi linh hoạt giảo lộng trong miệng, khiến bệ hạ choáng váng không thể phân biệt trời đất, tay ôm lấy thắt lưng người nọ, còn quan tâm mặc đồ nữ hay không chứ.

Sau một trận hôn sâu, vòng eo bệ hạ sớm đã yếu đuối, dâm ý trong thân thể như muốn trào ra, chỉ có thể dựa vào Lạc Ảnh mới không ngã xuống đất, môi bị y hôn đến sưng đỏ.

“Công tử cùng phu nhân thật là trai tài gái sắc nha, thật có phúc khí mà!” Chương quỳ người tròn vo nhìn thấy hai vị quý nhân ra tay hào phóng, tươi cười toe toét, nịnh nọt bọn họ!

Lạc Ảnh như cười như không nhìn thoáng qua hoàng đế bệ hạ tuy rằng sắc mặt không tốt, nhưng không phản kháng nữa, tùy ý nói với chương quỳ vài câu, ra khỏi cửa tiệm, đột nhiên cầm tay Thiệu Duẫn Kỳ, giữ chặt mặc hắn giấy dựa.

“Người làm gì đó!” Thiệu Duẫn Kỳ giãy không ra, nhìn chung quanh, thấy có người qua lại, hai gò má đỏ lên, y sao có thể giữa ban ngày ban mặt thân mật như thế này.

Mặt không chút biến sắc nắm lấy tay hoàng đế bệ hạ đi về đám đông, Lạc Ảnh có chút không đứng đắn nói, “Làm gì à? Nắm tay bảo bối nương tử của ta đi dạo phố a, nương tử của ta xinh đẹp thế này, lại đang có thai, đương nhiên phải nắm chặt, nếu như bị nam nhân nào đó có tâm địa bất lương coi trọng, ta đây không phải thiệt thòi lớn sao!”

Nghe y nói xong, mặt Thiệu Duẫn Kỳ lại nóng lên rồi, thật sự có thể phỏng đoán, nhẹ giọng quát y, không giống nổi giận mà còn có phần làm nũng: “Khinh, ai, ai là nương tử của ngươi, ngươi không cần nói bậy, cẩn thận ta phạt ngươi!”

Hắn mặc y phục nữ tử búi tóc lên bằng trâm cài tóc đồ thẩm, bộ dáng không còn uy nghiêm như thường ngày, Lạc Ảnh lúc trước đã không quan tâm tới ‘phạt’ của hắn, càng đừng nói bây giờ, “Được, chờ trở về nhà, ở trên giường nương tử muốn phạt yêu tướng công thế nào liền phạt thế ấy, tướng công nhất định nghe lời!”

Đang đi trên ngã tư đường, Thiệu Duẫn Kỳ bị y nói lời hạ lưu, lại không thể tìm cách nào phát giận trên đường cái, huống hồ bây giờ bộ dạng này không thể khiến người khác chú ý quá nhiều, nếu có đại thần nào đó đi dạo phát hiện ra, vậy mất nhiều hơn được. Bệ hạ xấu hổ bỏ tay tiểu Lạc tử đang nả ra, thở phì phò đi một mình phía trước, lập tức bị Lạc Ảnh kéo lại: “Nương tử không nhìn rõ đường, vẫn là để tướng công dắt đi!”

Nói xong, cũng không trêu đùa hoàng đế bệ hạ nữa, lôi kéo hắn đi về phía ngược lại.

Bị y gọi nương tử liên tục, trong lòng Thiệu Duẫn Kỳ vừa ngọt ngào vừa tức giận, ngã tư đường náo nhiệt ở hoàng thành khiến hắn hoa cả mắt, Lạc Ảnh thường mua vài món đồ ăn nhỏ nhỏ chua chua khiến hắn vui vẻ trở lại, chút tức giận trong lòng mau chóng bay đi.

Đi một chút dừng một chút, đợi tới lúc màn đêm đã buông xuống, trên đường Lạc Ảnh còn diễn trò anh

hùng cứu mỹ nhân, giúp đỡ một nữ nhân bị đắm du côn đùa giỡn, bộ dáng người kia mới hai mươi, bề ngoài không giống nữ nhân Bắc Thiệu, nữ nhân kia ríu rít cảm ơn bọn họ, vội nhanh chóng rời đi, mà chuyện này cả hai cũng không để trong lòng.

Đi về phía Hỉ Thượng lầu, nhìn thấy khách nhiều như mây, sảnh lớn đầy áp người nhón nháo, bởi vì lần này bí mật xuất hành, Lạc Ảnh cũng không chuẩn bị sẵn chỗ, nhìn khắp nơi đều không có chỗ ngồi, đành nói là phòng riêng, hai người đang chuẩn bị rời đi, chưa ra khỏi cửa đã bị người ngă cản, nhìn kỹ thì ra là nữ tử được cứu ban ngày kia.

“Hai vị ân nhân xin dừng bước!” Nàng ngăn bọn họ lại thì lễ, trên mặt vẫn là nụ cười nhẹ nhàng khéo léo: “Nói vậy hai vị cũng là đến Hỉ Thượng lầu của ta xem náo nhiệt đi, sảnh lớn đã ngồi đầy, hay là hai vị dời bước lên phòng riêng, cũng để cho ta đáp tạ ân tình buổi sáng!”

Thì ra nữ tử này, lại là chủ lầu!

Hai người cố ý đến xem náo nhiệt không cự tuyệt ý tốt của nàng, khiêm nhường đi tới phòng riêng trên lầu, có nữ tì bưng một quyển sổ ghi món ăn vào phòng, rồi lại im lặng lui ra ngoài, để hai người ở bên trong.

Thiệu Duẫn Kỳ nghiên cứu quyển sổ, phía trên viết vài cái tên, nhìn qua cũng thật mới mẻ, chờ ngọn đèn của lầu dần mờ đi, rốt cuộc hào hứng, nhìn giày gót nhọn ở nơi phát đèn sáng kia. Nơi này thật khiến hấn mở rộng tầm mắt, nữ tử ở đây xinh đẹp nhưng lại không có mùi dâm loạn, mỗi người đều toàn lực diễn trên đài, cho dù bên dưới truyền tới vài lời nói hạ lưu mặt cũng không đỏ sặc, đương nhiên những tên lưu manh này đều bị hộ vệ cường tráng tổng ra ngoài.

Đang bị những thứ mới mẻ hấp dẫn sự chú ý, Thiệu Duẫn Kỳ không chút để ý tới người ngồi bên cạnh trong bóng đêm nhỏ giọng đi tới bên người hấn, động tay động chân bế hấn ngồi lên người mình, để Thiệu Duẫn Kỳ dựa người vào ngực y.

“Làm gì đó!” Thiệu Duẫn Kỳ trong lúc hăng say bị người khác quấy nhiễu, mắt húng trừng mắt nhìn người tác quái phía sau.

Lạc Ảnh một tay nhắc quần hấn lên vuốt ve đùi trong bóng loáng, tay còn lại tiến vào trên người hấn mát xa hông, cái mũi để trên cổ ngửi ngửi, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng nói ra hai chữ bên tai hấn: “Làm người!”

29. Chương 29: Hồi Cung Lại Cho Người Thao

Căn phòng tối tăm, sổ ghi thức ăn đặt giữa bàn tròn nhỏ hình tròn, thiết kế tinh xảo, cũng không biết do ai nghĩ ra, bên ngoài vài vị cô nương đang trên đài biểu diễn tấu nhạc, khán giả bàn luận âm ỉ, khắp nơi thường truyền ra tiếng vỗ tay sôi nổi. Mà trong không gian bí ẩn này, nhiệt độ không khí không ngừng tăng cao, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu ám muội khiến người khác mặt đỏ tim đập.

Thiệu Duẫn Kỳ yếu đuối tựa vào lòng Lạc Ảnh, bàn tay lưu manh đang luồn vào trong quần hấn đùa giỡn

điểm chết người, hai điểm nhạy cảm trước ngực cũng bị người giữ trên tay. Khoái cảm chen chúc tới, đem những ý nghĩ muốn cự tuyệt trong nháy mắt bị chiếm đoạt, bị dục vọng kéo vào đại dương mệnh mông. Cảm giác trôi nổi bất an làm hần nắm chặt hai bàn tay trên người, cảnh vật ồn ào chung quanh tạo ra loại kích thích cực lớn, cảm giác sợ người phát hiện khiến thân thể hần ngày càng mất cảm, tiểu hoa dưới thân chỉ cần sờ soạng vài cái liền chảy đầy nước.

“Um a... Đừng, ở chỗ này... A.... Không thể... A...”

Nói không thể nhưng lại ưỡn ngực để hai đầu vú sưng vù lại gần bàn tay ấm áp, muốn ngón tay kia xoa xoa nơi này cho hần, đem cảm giác như bị kiến cắn tan đi. Lạc Ảnh biết rõ thói xói mòn một đàng làm một nẻo của hần, ngoài miệng liêu mạng cự tuyệt, thân thể lại hưng phấn không ngừng, vô cùng thành thực, cho nên tự động loại bỏ câu nói kia của hần. Bàn tay nhẹ nhàng kéo đi đai lưng đằng trước, để hở ra thân thể của hoàng đế bệ hạ. Lạc Ảnh lúc chọn y phục đặc biệt chọn loại y phục đơn giản này, hiển nhiên sớm có tính toán.

Vì vậy thân thể của hoàng đế bệ hạ chỉ cách đoàn người phía trước một tấm lụa mỏng. Tấm lụa này dù mỏng nhưng lại được làm vô cùng khéo léo, ở giữa có thể nhìn rõ người bên ngoài, nhưng bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy bóng người mơ hồ. Thiệu Duẫn Kỳ vừa tức giận vừa căng thẳng, lại không thể chống lại khoái cảm đang cuộn cuộn trong người, mị thị trong hoa huyết đã mấp máy kêu gào, giống như không kịp chờ vật nào đó nóng hổi tiến vào. Tia lý trí cuối cùng cho hần biết không thể làm việc dâm dăng ở nơi thế này.

“Ha... Ta, ta còn muốn xem trò vui... Um a... Đừng sờ nữa... Chảy nhiều nước lắm rồi... A a... Tiểu Lạc tử... Về rồi... Lại cho người thao... Không thể ở đây... A...”

Lạc Ảnh đương nhiên sẽ không vì thế mà buông tha cho hần, ngón tay nắm giữ đầu vú đã dựng đứng, gây nhào nặn, tay khác tiến về phía người dưới ướt nhẹp, đùa giỡn âm vật cùng âm môi, làm bàn tay dính đầy chất lỏng, vì thế liền tiến tới bên tai hoàng đế bệ hạ nói lời trên giường: “Nương tử người xem là được rồi, ta làm việc của ta, hơn nữa đầu vú của nương tử cứng như vậy, phía dưới lại ướt đầm dâm thủy, làm tướng công đương nhiên phải có trách nhiệm giúp nương tử ổn định lại nha!”

Quả thật, bị trêu chọc như vậy, người Thiệu Duẫn Kỳ sớm đã bị khát tình chiếm lấy, hai cái huyết dưới thân ngứa ngáy, khát cầu nam nhân kiên quyết đi vào, tiếng huyền não dưới lầu truyền vào tai hần, nước mắt tuôn trào khiến hai mắt mơ hồ nhìn đầu người nhốn nháo bên ngoài qua kẽ hở của khe vải, giống như chỉ cần có người ngẩng đầu nhìn về phía bên này, sẽ nhìn thấy tư thế phóng dăng của họ. Vì vậy xấu hổ nức nở liên tục nói: “Sẽ, sẽ bị thấy... A... Ngón tay không cần cắm vào... Um a... Quá dâm dăng... Ta không muốn... Um a... Sâu quá...”

Lạc Ảnh hiển nhiên vẫn tiếp tục đùa giỡn thân thể bệ hạ, hai ngón tay khép lại không chút do dự cắm vào nộn huyết đang khát tình nặn ra chút xuân thủy, đầu lưỡi liếm sau gáy bệ hạ, lưu lại một đường ẩm ướt: “Không có gì đâu nương tử, người phía dưới đều nhìn những nữ nhân kia, ai rảnh rỗi xem chúng ta, chỉ cần nương tử lúc bị cơn thịnh怒 công thao chú ý một chút không kêu quá sáng khoái, sẽ không bị người khác nghe thấy tiếng vang!”

Bệ hạ bị y nói hoa huyết đột nhiên cắn chặt ngón tay bên trong, say sưa thở gấp, lại tận lực hạ thấp giọng, trở tay ôm lấy cổ Lạc Ảnh tiến đến gần cắn lên cái miệng đang nói lời hạ lưu của y, ý loạn tình mê chủ

động lè lưỡi dụ dỗ đầu lưỡi người kia, quấn lấy nó. Cái miệng ngồi trên đùi Lạc Ảnh uốn éo cố gắng nuốt vào ngón tay trong cơ thể, để nó đâm vào nơi khiến mình sung sướng.

Bệ hạ vốn đang khó chịu bỗng trở nên nhiệt tình khiến Lạc Ảnh càng thêm yêu thích, nam nhân vốn không có cách nào chống lại biểu hiện dâm dăng trên giường của tình nhân, không phải sao? Ngón tay đang được bệ hạ cắn nuốt lại gia tăng thêm một ngón, phối hợp với động tác vận vẹo của miệng hắn bắt chước tư thế đâm vào hoa huyết tao lãng, khiến nó phun nước tung tóe khắp nơi. Miệng chuyên tâm hôn hoàng đế bệ hạ, ngậm lấy cái lưỡi thơm tho mút vào liếm láp, tay khác vốn đang xoa xoa núm vú sưng tấy lặng lẽ tiến xuống dưới thân, một ngón tay đưa vào miệng huyết trở nên nói lỏng vì động tình, ác liệt cong ngón tay lên!

“Ồ ô... A...” Môi bị chặn lại, hạ thể kích thích làm miệng lưỡi nhiệt tình của hắn quên mất động tác, hé miệng mặc người ức hiếp, cũng quên mất nước, nước miếng đang quyện vào nhau cứ thế từ môi hắn chảy ra.

Lạc Ảnh nuốt lấy nước miếng thơm tho từ miệng hắn, buồng hoàng đế bệ hạ sắp hít thở không thông ra, ngón tay lui ra khỏi hai cái tao huyết kia, giữ lấy eo hắn nhắc người lên, quy đầu như trứng gà lớn thoáng chốc xông vào hậu huyết, lại ấn thân thể của hắn xuống, đồng thời dùng sức ưỡn hông, đem côn thịt gắng gượng tiến vào trong miệng huyết ẩm ướt.

30. Chương 30: Tướng Công... Tao Huyết Bị Cắm Đầy Rồi

Đồ vật nóng hổi mãnh liệt đâm thủng miệng huyết mềm mại kia, mà vì tư thế kia khiến nó đi vào độ sâu chưa bao giờ đạt tới, đâm thẳng vào nơi khiến người ta phát cuồng, trong nháy mắt, cảm giác dạt dào làm đầy kích thích toàn thân, hoa huyết Thiệu Duẫn Kỳ cùng côn thịt xinh đẹp bởi vì khoái cảm cực lớn này mà tí tách chảy lệ, hưng phấn khen ngợi thể hiện bản thân hài lòng biết bao nhiêu.

Thiệu Duẫn Kỳ bị vật này đâm đến trắng cả mắt, côn thịt kia như đâm vào trong lòng hắn, làm toàn thân hắn nóng bừng, hậu huyết bị cắm nóng lên từng hồi, hoa huyết phía trước tuy rằng trống rỗng khó chịu, nhưng dù sao cũng chỉ cách hậu huyết một vách ngăn mỏng manh, cho nên cũng không phải không chịu nổi, nơi kia bị đâm tới sướng khoái, hắn liền thuận theo ý nghĩa muốn rên rỉ trong đầu, kêu ra thành tiếng: “A... Tim ngứa quá... A... Thật thoải mái... Côn thịt vừa lớn vừa nóng... Cắm ở trong huyết thật đã ngứa... Ưm a...”

Côn thịt Lạc Ảnh cắm trong huyết nóng hổi kia, bị tao huyết đâm dăng như có sinh mệnh co rút cắn nuốt quy đầu, làm bản thân thích chết được, nắm vòng eo mảnh khảnh kéo sát vào, côn thịt đâm mạnh vào trong, đầy thâm ý nhắc nhở nương tử mình: “Ồ... Bảo bối nương tử, tao huyết của ngươi hút thật chặt, côn thịt của tướng công bị cắn thoải mái muốn chết! Tướng công biết tao huyết của nương tử được đại nhục bỗng làm cho rất đã, nhưng nương tử không cần kêu lớn như vậy, tướng công không muốn thân thể của nương tử bị người ta nhìn thấy đâu!”

Tao huyết càng thêm hưởng thụ khi hoàng đế bệ hạ nghe y nói những lời này, ngứa đầu lớn tiếng dâm dăng kêu, nói ra những từ ngữ dâm dăng mà chỉ nữ tử phong trần mới kêu, “Ưm a... Tao huyết bị côn thịt làm thích chết... Hừ... Tướng công... Ưm a... Đại nhục bỗng của tướng công ở trong dâm huyết của nương tử... Khiến nó chảy ra nhiều nước... A... Thật thoải mái... A... Nơi đó... Lại sâu một chút... A... Thật thoải mái... Bị tướng công làm thích chết mà...”

Tiếng gọi ‘tướng công’ kia càng làm lửa tình của Lạc Ảnh bùng cháy, hạ thân lớn hơn vài phần, hai tay nắm chặt hông đã rời của Thiệu Duẫn Kỳ, hai ngón tay khế lại đâm vào hoa huyết đáng thương đang vắng vẻ kia, còn thịt cùng lúc ngón tay đâm vào được tào huyết cắn nuốt thật mạnh.

“Ừ... Lại lớn hơn... Ừm a... Cắm vào đây... Hoa huyết đằng trước cũng được cắm đây... A ha... Thích quá... Hai cái tào huyết đều được tướng công nhồi... Bị tướng công thao đã quá...” Hai huyết nhỏ bị làm đầy, Thiệu Duẫn Kỳ thật sự bị Lạc Ảnh đùa giỡn đến dục tiên dục tử, khoái cảm chạy loạn trong thân thể làm cho hắn thét chói tai, hoàn toàn không để ý tới chuyện mình đang ở nơi công cộng.

Cũng may mắn bên ngoài tiếng kêu khá lớn, hoàn toàn che đi tiếng kêu dâm dăng của hoàng đế bệ hạ, mới làm cho chuyện tình hoang đường này không bị người khác phát hiện. Còn thịt Lạc Ảnh cũng bị hậu huyết cắn chặt khiến nó muốn nổ tung, không chút quan tâm chuyện ồn ào bên ngoài, chỉ chú tâm đâm mạnh vào tiểu huyết mềm mại kia, ngón tay cũng không rảnh rỗi mà cày cấy trong hoa huyết, dùng sức chọc tới thịt mềm bên trong, biến thân thể bệ hạ càng thêm trụy lạc.

Hậu huyết bị vật kia mát xa, dâm huyết đằng trước bị ngón tay xoa nắn làm chảy ra nước, móng tay thường hay lướt qua vách ngăn bên trong, bốn ngón tay ác liệt cùng lúc kéo ra, khiến tào huyết nhỏ hẹp căng thật to, đùa giỡn đến nỗi bệ hạ khóc ra tiếng, cầu xin y tha thứ, “Ừm... Đừng chơi như vậy... Tiểu huyết sẽ bị phá hư... Ừm a... Tha ta đi... Ừm... Tướng công,, Tiểu huyết sẽ bị chơi tới hư mất... A... Không được... Ô.... Phải bắn... Tào huyết muốn phun nước... A a...”

Hai tiểu huyết đồng thời bị đùa bỡn, kích thích thật lớn làm hoàng đế bệ hạ rốt cuộc chìm trong biển tình mãnh liệt, móng cắn chặt cắn nuốt còn thịt, long căn chảy ra tinh dịch màu trắng, hoa huyết co rút cắn nuốt ngón tay, từ sâu bên trong chảy nước, từ ngón tay chảy xuống chỗ ghế hai người rồi tích trên sàn nhà.

Lạc Ảnh cũng không còn nhiều nhẫn nại, nắm chặt thắt lưng mạnh mẽ tiến công, mạnh mẽ chui ra hậu huyết, rồi quy đầu lại nhanh chóng cắm vào hoa huyết bệ hạ, tinh dịch nóng hổi đều hiến dâng cho hoa huyết dâm dăng kia. Nước trong hoa huyết hòa cùng tinh dịch càng thêm trơn trượt, còn thịt sau khi bắn xong rồi đi lại không giống như bình thường, mà chảy ra thêm nhiều nước.

Bắn tinh xong, Lạc Ảnh đem thân thể thơm mềm của Thiệu Duẫn Kỳ kéo vào trong lòng ôm chặt, hồi phục sau một hồi tình sự mãnh liệt. Hồi lâu im lặng, ánh sáng trên đài đã tắt đi, giống như đang chờ tiết mục kế tiếp bắt đầu, ngọn đèn dưới đài tắt cả sáng lên lại, làm hai người thích ứng lại từ từ.

Đầu người dưới lầu càng làm hưng phấn của Thiệu Duẫn Kỳ dâng trào, đây là nơi con người tới lui, lúc làm tình tùy thời đều có thể bị phát hiện khiến cho hắn càng thêm kích thích, còn thịt cùng ngón tay của Lạc Ảnh đã rời đi hai cái miệng huyết của hắn, nơi bị mất an ủi mong muốn được lấp đầy, ngón tay hắn vì thế cọ sát môi dâm dăng nói: “Ồ... Sờ ta đi... Tướng công... Sờ tào huyết của bảo bối nương tử đi... Nơi này bị đại nhục bỗng làm qua... Ngứa lắm... Chờ đại nhục bỗng của tướng công tiến vào... A... Làm nó chảy ra nhiều dâm thủy đi...”

Nhìn thấy biểu hiện hưng phấn của Thiệu Duẫn Kỳ, Lạc Ảnh biết mình bị dao động rồi, thầm nghĩ muốn mau chóng dùng còn thịt, nhưng lại tỏ ra thờ ơ, phía sau của bệ hạ lẳng lơ đến đáng yêu, ngón tay của y chà sát miệng huyết đang đỏ tươi kia: “Nương tử thật lẳng lơ, trong bụng đã có dòng giống của tướng công, lại còn muốn nhanh chóng ăn lấy tinh dịch, nếu tướng công không ngày ngày làm hai cái tào huyết của ngươi, nương tử sao sống nổi a!”

“Ô... Là ta lẳng lơ... Thầm nghĩ được tướng công thao... Dem huyết động lẳng lơ của nương tử thao hư đi... Muốn ăn tinh dịch của tướng công... A... Không có côn thịt của tướng công huyết của ta liền sống không nổi... Ừm a... Có thể... Cho... Đại nhục bồng... Tiến vào... A...”

31. Chương 31: Hoàng Đế Bệ Hạ Bị Làm Đến Mềm Nhũn

“Nương tử đã lên tiếng, tướng công nào dám không theo, nương tử lẳng lơ, vật này sẽ thỏa mãn tao huyết của ngươi, làm ngươi sướng đến phun đầy dâm thủy!”

Khi âm thanh vỗ tay hòa cùng tiếng nhạc, côn thịt Lạc Ảnh lập tức đâm vào hoa huyết của Thiệu Duẫn Kỳ, đem tiếng thét chói tai của người kia biến mất ở trong tạp âm.

“Ô... Lớn quá... Hoa huyết bị phá vỡ... Ừm a... Đâm đến hoa tâm... Thật thoải mái... A...” Cự long kia vừa tiến vào, một lượng lớn xuân thủy liền chảy ra tích tại chỗ giao hợp của hai người tạo nên ướt át, hơi thở thơm tho hòa cùng mùi tao thủy tràn ngập cả không gian.

Huyết động lẳng lơ đằng trước tuy rằng không chặt như hậu huyết, nhưng bên trong vừa nóng lại vừa mềm, côn thịt cắm bên trong như ngâm mình trong dòng suối ấm áp, nơi này cho dù mỗi ngày đều bị đại nhục bồng làm nhưng ngày hôm sau vẫn trở lại như ban đầu. Bởi vì trong huyết quá nhiều nước, cho nên mỗi lần ra vào đều phát lên tiếng nước dâm dâng, hai tay Lạc Ảnh nắm lấy cổ chân mảnh khảnh của bệ hạ, tạo ra tư thế yêu cầu kỹ thật cao, mặt đối mặt, hai đùi dựa thẳng trên hai tay vịn ghế, hạ thể dính sát vào côn thịt của y.

Côn thịt ở trong cơ thể dạo một vòng, hôn phách Thiệu Duẫn Kỳ đều bị gia hỏa kia lấy đi, hoa huyết theo bản năng cắn chặt vật đang chống đỡ mình, trong huyết lại ẩm ướt không tưởng nổi, dâm thủy tụ lại chảy ra ngoài, khoái cảm mãnh liệt như muốn lấy mạng hắn, chỉ hét chói tai mới có thể giảm cảm giác kích thích cực độ này: “A a... Đừng... Sâu quá... Tao huyết sẽ bị phá hư... Ừm a... Bên trong nóng quá... Tướng công... Đã quá... Bị đại nhục bồng làm đã chết... A...”

Bị tiếng kêu không nhéo của hắn làm trong lòng ngứa ngáy, thừa dịp bên ngoài đang náo nhiệt, nắm chặt eo hắn tăng mạnh cường độ, nếu không phải Thiệu Duẫn Kỳ kịp ôm cổ của y, mọi người có thể thấy hắn bị đánh bay ra ngoài. Để âm thanh không bị truyền xuống dưới, Lạc Ảnh hôn lên đôi môi đỏ mọng không ngừng dâm dâng kêu của hoàng đế bệ hạ, khiến hắn chỉ có thể phát ra tiếng ừm a, cái miệng đỏ như mọng gà, ở trong hoa huyết nhanh chóng ra vào, âm thanh ‘ba ba’ vang lên bên tai không dứt, rốt cuộc giữa tiếng gầm nhẹ, va chạm nguyên thủy dần bình ổn lại.

Thị vệ canh cổng cấm cung khi thấy thị vệ ôm lấy bệ hạ mang về cũng không hỏi nhiều, để hai người thuận lợi vào trong. Lạc Ảnh nửa bế nửa ôm vòng eo mềm nhũn của hoàng đế bệ hạ mang về cấm cung, sau đó liền đem bệ hạ vác lên.

Thiệu Duẫn Kỳ liền cắn lên vai của y không chút chần chừ, sau khi nghe tiếng rên nhỏ của tiểu thái giám mới buông ra, cho dù ban đêm không nhìn rõ, hoàng đế bệ hạ cũng nhận ra hai gò má của mình đã nóng hầm hập, bị người này khắp nơi cày cấy eo run chân tê không nói, còn mặc nữ trang, không ngừng kêu ‘tướng công, tướng công’, còn gì là uy nghiêm của thiên tử nữa, tên thái giám giả chết tiết này, vô liêm sỉ,

sắc ma, đêm mai nhất định phải phạt y!

Vừa nghĩ tới biện pháp tra tấn tiểu thái giám, hoàng đế bệ hạ liền ghé vào vai Lạc Ảnh ngủ thiếp đi, người hần hiện tại rất nặng, đi ra ngoài cả ngày không nói, còn bị cầu nô tài này phạm thượng, sớm đã không còn sức lực.

Ồn định hoàng đế bệ hạ xong, xác nhận hần ngủ say rồi, Lạc Ảnh lặng lẽ rời khỏi phòng, tìm nơi yên tĩnh, nhỏ giọng nói: “Xuất hiện đi!”

Vừa mới dứt lời, hắc y nhân từ đâu xông ra, lặng yên không tiếng động quỳ trước mặt y: “Đại công tử!”

“Có chuyện gì!”

“Trần chủ quản bảo thuộc hạ đến chuyển lời cho Đại công tử, Ngô đồng đã có đề phòng, án binh chờ đợi!”

Lạc Ảnh gật gật đầu, hắc y nhân kia không tiếng động biến mất trước mặt các cao thủ thị nội hoàng cung! Lạc Ảnh kinh ngạc nhìn nơi người nọ biến mất một hồi, xoay người đi đến nơi ngược hướng tấm cung ‘hoàng hậu’, đó là phòng ngủ của thái giám đã lâu không tới, địa vị trong cung của y có chút đặc biệt, không có chức vị nhưng lại là tâm phúc của Hoàng Thượng, cho nên y được phân vào một tiểu viện riêng biệt.

Đẩy ra cửa phòng ngủ đã lâu không có người ở, bên trong thế nhưng lại được quét tước sạch sẽ, xốc lên một góc sàng đan dựa tường, bên trong có một ô ngấm, bên trong liền hiện ra hộp gỗ nhỏ, ngón tay xoay góc bí ẩn, đáy ô liền từ từ tách khỏi ván gỗ, hiện ra một vài lá thư, còn có nửa ngọc bội! Lạc Ảnh cầm ngọc bội lên, khối ngọc bội góc cạnh nhẵn bóng, xem ra thường được người ta lấy ra ngắm nghía.

Nhìn ngọc bội cầm trên tay trong đêm tối lẳng lặng tỏa sáng một hồi, mới đem vật đưa về chốn cũ, sửa lại tấm gỗ giường ngay ngắn, quả nhiên vẫn là long sần của hoàng đế bệ hạ thoải mái nhất. Bụng của bệ hạ ngày càng... lớn, y phục cũng ngày càng rộng thùng thình, may mắn không ai trên đời này có thể nghĩ tới chuyện nam nhân mang thai kinh thể hải tặc thể này, bằng không trong cung sẽ truyền lưu lời đồn về việc hoàng đế trẻ tuổi ngày càng mập ra thế này.

Gần sắp tới kỳ sinh sản Vương thái y dự đoán, hành động của hần càng không tiện, vì tránh chuyện ngoài ý muốn, liền lấy lý do long thể bất an mà ngừng lâm triều suốt một tháng.

Trong lúc này Lạc Ảnh càng không ngừng chiếu cố tới hần, gần như là một tác cũng không rời, mỗi đêm đều ở trên giường dùng hết thủ đoạn lấy lòng hần, dùng đại nhục bổng an ủi hoa huyết, y nhìn sách ghi chép, thời kỳ sinh sản nơi kia có thể bị xé rách, trước khi sinh làm cho nơi đó nở lỏng, để tạo điều kiện thuận lợi.

Hoa huyết Thiệu Duẫn Kỳ so với nữ tử bình thường nhỏ hơn một chút, đi cùng với đó là sự nguy hiểm, Lạc Ảnh cũng không dám cho hần ăn nhiều thuốc bổ, để tránh sự phát triển của bảo bối trong bụng, gia tăng tính nguy hiểm khi sinh sản! Thiệu Duẫn Kỳ trong khoảng thời gian này như ngâm trong hủ mật, chính sự đều do trọng thần gánh vác, thân thể không khỏe liền được tiểu thái giám mát xa cho, mỗi tối còn được y

hầu hạ trên giường một phen, cuộc sống quả thật rất thoải mái!

Hôm nay Lạc Ảnh đi qua đi lại trong sân, hoạt động qua loa một chút, đã qua ngày sinh dự tính mấy ngày, tiểu tử trong bụng bà hạ vẫn chưa có động tĩnh gì, Lạc Ảnh có chút lo lắng, Thiệu Duẫn Kỳ lại rất thoải mái, hoàng đế không vội thái giám gấp cái gì! Đây thì, thấy bộ dáng lo lắng của Lạc Ảnh khi nhìn bụng mình, hoàng đế lại không chút khách khí muốn chế nhạo y vài câu, không nghĩ tới vui quá hóa buồn, nói còn chưa xong, bụng liền truyền tới cơn đau nhức!

“A... Đau quá, Tiểu, Tiểu Lạc tử, bụng trầm đau quá!”

32. Chương 32: Ngoài Dự Liệu

Điện chính Phượng Nghi cung, vì bảo vệ bí mật của hoàng đế, thái giám cùng cung nữ, thị vệ đều giữ khoảng cách với nơi này, vội vàng sai người đi thỉnh Vương thái y, Lạc Ảnh chạy tới chạy lui làm tốt nhiệm vụ chuẩn bị, mấy tháng này cũng không phải học suông, cũng đã đi hỏi qua bà đỡ ngoài cung, chỉ để hôm nay đỡ đẻ cho hắn, hoàng đế bà hạ nhất định sẽ không để ai đụng vào người mình.

Lạc Ảnh cầm khăn tiến đến bên giường lau mồ hôi trên trán hắn, bị hắn cào tay đến chảy ra máu, “A a... Đau quá, tiểu Lạc tử, bụng đau quá, sao lại vậy, a a...”

Tiểu thái giám nghe tiếng kêu đau không theo tiết tấu nào của hắn, cố gắng làm theo những thứ điều đã học cố gắng để hắn hô hấp lại bình thường, “Bà hạ, cùng ta hít thở sâu, hít vào, thở ra... Dùng sức, từ từ, tốt lắm, lại một lần nữa, hít vào...”

Hoàng đế bà hạ nghe theo hắn dùng sức, không biết là nhờ khoảng thời gian này Lạc Ảnh khai phá thành công, hay hoàng đế bà hạ có thiên phú dị bẩm, một lát sau, Lạc Ảnh ôm hài nhi ngồi xổm dưới thân hoàng đế bà hạ không biết phải làm sao. Lúc này Vương thái y xách thùng vội vàng chạy tới, nhìn thấy cảnh này nhất thời sửng sốt, rồi nhanh chóng phục hồi tinh thần tiếp nhận, cắt đi cuống rốn đem hài tử ôm đi tắm rửa, dặn Lạc Ảnh mau chóng đem cuống rốn rời khỏi người bà hạ. Chờ sau khi tiếng oa oa khóc của hài tử vang lên, Lạc Ảnh mới có cảm giác bình tĩnh lại, sau đó là trống rỗng tới vô tận, chuyện y lo lắng mấy tháng nay, cứ như thế mà xong rồi?

Ôm đứa con bảo bối mới vừa đưa tới, ngoài trừ sắc mặt còn chút nhợt nhạt, hoàng đế bà hạ tinh thần tràn đầy khác với tên tiểu thái giám không có tiền đồ kia, vội nhẹ hài nhi được Vương thái y bọc kỹ đem tới bên người: “Hoàng nhi, nhìn bộ dáng không chút tiền đồ của phụ thân con kìa, con đừng có giống y, lớn lên phải như phụ hoàng ta, chinh chiến sa trường khắp nơi vô địch thủ, bảo vệ Bắc Thiệu ta một phương an bình!”

Vương ngự y sau khi làm xong mọi thứ, chuyện không nên xem cũng không cần liếc nhìn hơn một cái, cúi người chúc mừng hoàng đế bà hạ: “Chúc mừng Hoàng Thượng chúc mừng long tử, tiểu Lạc công công thời gian sinh nở đã chuẩn bị nhiều thứ cho Hoàng Thượng, cho nên long tử của người cũng không có gì đáng lo ngại, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian, bổ sung huyết khí là được!”

Thiệu Duẩn Kỳ phát tay cho ông lui ra, ngự y nhanh chóng được đưa tới Phượng Nghi cung, chắc hẳn sẽ gây ra chuyện xôn xao, nếu hài nhi đã sinh ra rồi, chuyện kế tiếp cũng nên làm ổn thỏa!

Ngày đó trong cung truyền ra tin vui, hoàng tử danh chính ngôn thuận được sinh ra, hoàng hậu trong lúc sinh nở mất nhiều máu bỏ mình, thái hậu nương nương thương cảm tiểu hoàng tử mới sinh ra đã không có mẫu thân, liền đem hài tử về cung nuôi nấng. Chuyện này có chút kỳ lạ không nói nên lời, nhưng không ai có gan đi chất vấn, hoàng đế bởi vì gần đây thân thể khó chịu, cho nên chỉ nhìn tiểu hoàng tử vài lần liền sai người đưa tới bên thái hậu, vài ngày sau liền lâm triều!

Tiệc đầy tháng của tiểu hoàng tử vừa long trọng vừa xa hoa, đương kim thiên tử ở trong cung mở đại yến cho quần thần, lấy điều này thể hiện địa vị tôn quý của tiểu hoàng tử duy nhất.

Thiệu Duẩn Kỳ tươi cười hơn hớn tự mình ôm tiểu oa nhi ở chủ tọa, cười đùa với nó, tiểu oa nhi lúc mới sinh ra còn nhiều nếp nhăn, hiện tại đã lộ ra bộ dạng phấn điêu ngọc mài(1), hẳn càng nhìn càng thấy đáng yêu, bởi vậy không chú ý tới khuôn mặt không có chút nào vui mừng của tiểu thái giám đang đứng bên cạnh mình.

Tiệc tối qua nữa, Thiệu Duẩn Kỳ ôm tiểu hoàng tử rời cuộc, đây là quy củ từ trước, vừa khéo hẳn cũng không thích loại chuyện náo nhiệt này, vui vẻ chọc cười hài nhi. Hành động ôm bàn tay mềm mại của hài nhi đã trở nên quen thuộc với hẳn, từ lần đầu tiên đụng cũng không dám cho đến bây giờ ôm tiểu hoàng tử đi tới đi lui cũng không thành vấn đề. Có thể thấy hài tử này rất được yêu thích, dù sao cũng là hẳn mang thai gần mười tháng mới sinh ra, sao lại có thể không thích!

Chơi cùng tiểu oa nhi một hồi, gia hỏa đang cắn ngón tay, lông mi dài như bàn chải đang dần khép mở, mơ mơ màng màng cười với Thiệu Duẩn Kỳ, thấy thể trong lòng Thiệu Duẩn Kỳ như muốn ngấm nước, “Người mau tới đây xem, tiểu tử này còn như vậy đã biết cười với ta!”

Lạc Ảnh nghe theo ngồi xuống bên cạnh hẳn nhìn tiểu tử đáng y kia, trong đầu mềm nhũn, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt kia một cái, lại nâng môi lên thuận tiện trên mặt bệ hạ hôn trộm một cái, khiến hai gò má hẳn đỏ hồng, giận dữ nói: “Hài tử còn đang ở đây, người còn không đứng đấy!”

“Nếu ta đứng đấy, còn có thể có nó sao?” Nói xong, liền thật sự không đứng đấy nhìn bệ hạ, giữ được môi y dùng đầu lưỡi vói vào trong gây loạn, hôn đến khi bệ hạ thở hổn hển, hạ thân nổi lên phản ứng, nếu không phải giữa hai người còn có tiểu tử mập mạp, đoán chừng đã trực tiếp làm, tuy nhiên đợi sau khi đưa hài nhi đi mới làm chuyện nên làm!

Chờ trong phòng chỉ còn hai người, hoàng đế bệ hạ lôi kéo cởi đi vạt áo trước ngực, lộ ra hai núm vú đã lớn hơn so với trước, ấn đầu Lạc Ảnh về phía ngực mình, mau chóng thúc giục nói: “Mau hút cho ta, căng muốn chết!”

Thuần thực hé mở bờ môi đem núm ngậm vào, nhẹ nhàng hớp qua, hương vị sữa ngọt ngào liền dừng mãnh tiến vào trong miệng y. Sau khi sinh nở xong, hai hạt thịt trước ngực Thiệu Duẩn Kỳ đã căng kịch liệt, có đôi khi còn gây đau, ban đêm đều vì đau mà tỉnh, Lạc Ảnh luôn túc trực bên người hẳn nhìn thể mà đau lòng, bởi vì vừa mới sinh xong không thể làm tình, cho nên Lạc Ảnh cũng chưa từng chạm qua nơi đó, ôm suy nghĩ muốn hút mạnh núm vú đang sưng tấy của bệ hạ, đến khi hẳn đau mà khóc ra tiếng, núm vú rất

cuộc cũng chảy ra chút sữa.

Cảm giác ngực tan chảy làm hoàng đế bệ hạ không thể không thừa nhận mình thật sự có sữa. Nhưng ngực hần cũng không giống như phụ nữ, sữa này cũng không thể làm hài tử no bụng, vì thể liên tiện cho Lạc Ảnh, hoàng đế bệ hạ căng đến khó chịu, liền cởi y phục để y có thể hút ra.

“Ừm a... Thật thoải mái... Lại dùng lực hút... A...”

33. Chương 33: Trầm Cường Gian Côn Thịt Của Người

Hút đầu vú đang sưng to của bệ hạ, hương vị sữa ngọt ngào ấm áp tiến vào miệng Lạc Ảnh, sữa bị y nuốt vào khiến đầu bên này nhanh chóng sạch sẽ. Y vươn đầu lưỡi liếm chút sữa cuối cùng, mới chuyển sang bên còn lại của Thiệu Duẫn Kỳ bắt đầu hút.

Dòng sữa từ ngực trào ra được nam nhân vừa hút vừa liếm, khiến đầu vú hần trở nên cứng thẳng, cảm giác nói không nên lời từ ngực truyền khắp tứ chi, cả người cũng dần nóng lên, đặc biệt là hai cái tao huyết dưới thân, nhiệt liệt phình to, còn muốn giật nảy. Tuy rằng lúc sinh con thuận lợi, nhưng dưới thân vẫn còn bị thương, cho nên phải ở cữ suốt một tháng, cho nên Lạc Ảnh ngoài đùa giỡn đầu vú, cũng không dám thật sự làm tình.

Dục vọng chồng chất hoàn toàn bùng nổ, Thiệu Duẫn Kỳ ôm chặt cái đầu trước ngực hần, hai chân tự động quăn quanh thắt lưng y, giao nhau phía sau, mông nhỏ cọ cọ Lạc Ảnh, thoải mái nói mớ: “A... Ừm... Thật thoải mái... Tiểu Lạc tử... Sờ phía dưới cho ta... Tao huyết ngứa quá...”

Lạc Ảnh đang uống sữa thuộc về con mình bớt thời giờ ngẩng đầu, nhìn thấy biểu tình không thỏa mãn của bệ hạ, cho dù bản thân cũng rất khó chịu, nhưng vẫn từ chối hần: “Bệ hạ, người người còn chưa khỏe đâu, bây giờ còn chưa được!”

Dâm dục trong thân thể bị kích thích, hoàng đế bệ hạ đã nhịn không nổi sao còn quan tâm y, hai chân dùng sức, xoay người đem người kia đặt dưới thân, hai tiểu huyết ngứa ngứa dùng sức một trước một sau cọ xát, bởi vì động tác xoay người mà đầu vú đã rời khỏi miệng Lạc Ảnh lại lần nữa chui vào, “Ừm a... Nóng quá... Cậu nô tài... Chỗ này của người đã cứng như vậy... Ừm... Còn nói không được... A... Lại dùng sức... Ô... Phía dưới của trầm sớm đã tốt rồi...”

Hai tay bị hoàng đế bệ hạ nắm chặt không thể động đậy, Lạc Ảnh lại không giãy dụa, khiêu khích nhìn người đang dùng hạ thân cọ cọ người hần: “Bệ hạ đây là muốn cưỡng ép sao?”

Hoa huyết dần dần chảy ra dâm dịch, thẩm thấu qua dưới thân tiểu thái giám, hình dạng vật to lớn kia từ y phục ngày càng hiện rõ, làm cho hoa huyết cảm nhận được nhiệt độ cực nóng kia, hoa môi đã muốn tởm chiến, khép mở như chim non đòi được cha mẹ ẵm ẵm. Chán ghét y phục trên người, tay Thiệu Duẫn Kỳ lôi kéo, y phục trên người cả hai nhanh chóng bị xé rơi tá lả trên mặt đất.

Trùng mắt cảnh cáo nhìn Lạc Ảnh không cho y lộn xộn, tay cầm cự long đang nhếch lên kia, ra sức tuốt vỏ, “Ồ... Bảo bối của người thật lớn, trẫm đêm nay chính là muốn dùng huyết cường gian đại nhục bồng của người, để nó khóc trong huyết của trẫm, a... Nóng quá thô quá...”

Độ ẩm trong tay ngày càng cao, Thiệu Duẫn Kỳ nhiệt huyết sôi trào, hoa huyết mẫn cảm giàn giụa chảy nước, tích tách chảy xuống chân, thật sự ngứa không chịu nổi, hắn nâng người trực tiếp ngồi lên mặt Lạc Ảnh, đem tiểu huyết để bên mép miệng y, ra lệnh nói: “Hừ... Nhìn thử xem huyết của ta có hồng chưa... A... Liếm cho trẫm... A...”

Lạc Ảnh hai tay ôm lấy đùi hắn, cẩn thận nhìn miệng huyết đỏ bồng trước mặt, phía trước nhỏ hẹp trơn mềm, hoa môi cũng âm vật đều chảy nước, ngay cả cúc huyết phía sau cũng tự chảy ra chất lỏng dính dính, nhuộm dần miệng huyết mềm mại, xem chỗ kia thật sự khởi hân rồi, Lạc Ảnh mới tiếp cận, hôn lên hoa tào huyết đang chảy nước kia.

Hai tay vòng quanh đùi Thiệu Duẫn Kỳ dùng sức đem chỗ kia mở ra, hoa huyết chảy nước ào ào xuống dưới bị hắn nhẹ nhàng liếm hút tất cả vào trong bụng.

“Ưm a... Ô... Lớn quá... Tiểu Lạc tử... Liếm bên trong nữa... Ưm a... Tao huyết phía sau cũng muốn liếm... Húp sạch tao thủy đi... Ô... Liếm bên trong huyết đi...”

Hoàng đế bệ hạ sau khi sinh xong hài tử tuy rằng cơ thể có chút mềm mại, nhưng dáng người vẫn không thay đổi gì, hoa huyết bên trong trở nên trơn mịn, lúc chảy nước hình như còn mang theo mùi sữa, Lạc Ảnh lúc bị hoàng đế bệ hạ cười trên người, ý niệm đầu tiên xuất hiện trong đầu là — biết điểm dừng! Dù sao chỉ mới sinh hài nhi ra chưa được một tháng, còn chưa khôi phục hoàn toàn!

Đến khi bệ hạ tận hứng đã là canh ba, Thiệu Duẫn Kỳ cuối cùng cái gì cũng bắn không được, long căn bắn tới phát đau, mới không tiếp tục cầu hoan, hoàn toàn đem hàng tồn kho mấy ngày nay của Lạc Ảnh ép ra sạch sẽ.

Lạc Ảnh cẩn thận giúp bệ hạ ngủ say, ngồi ở bên giường nhìn dung nhan đang ngủ của hắn, một lát sau, hắn mới trở về tiểu viện của mình thay hắc y, do dự mãi, vẫn là đem phong thư chuẩn bị tốt đặt dưới ẩm trà, thân hình chợt lóe, biến mất trong phòng!

Sớm đã có người trong cung chờ y liên hệ, thấy y đã đến liền chuẩn bị rời cung, Lạc Ảnh giơ tay ý bảo bọn họ ân tâm bình tĩnh chờ nóng nảy: “Đợi ta tới nơi kia xong liền cùng các người tụ họp!”

“Đại công tử!” Mấy người muốn ngăn cản y, nhưng chuyện Lạc Ảnh đã quyết sao có thể từ bỏ, không đợi bọn họ nói xong liền nhảy ra, biến mất trong tầm nhìn, đi về tẩm cung của thái hậu.

Tiểu hoàng tử ngủ rất yên lặng, có thể ngủ tới khi trời hừng đông, cũng không thích khóc nháo, cực kỳ lạnh lợi. Lạc Ảnh đứng bên giường nhìn nó, nhịn không được trên khuôn mặt nhỏ nhắn hôn một cái, sau đó tiểu tử kia liền không do dự mở mắt, như ngủ được mùi quen thuộc, lập tức cười rộ, hai cánh tay ngán ngùng đòi ôm, Lạc Ảnh cẩn thận ôm tiểu tử kia vào trong lòng, nhỏ giọng nói chuyện cùng tiểu tử ngây thơ kia: “Cực cưng, phụ thân tạm thời phải rời khỏi một khoảng thời gian, con phải ngoan ngoãn ở bên cạnh

phụ hoàng, giúp phụ thân chăm sóc hần thật tốt, để hần không cẩu kính, có được không?”

34. Chương 34: Thất Nhật Tình

Cuối cùng nhìn thoáng qua trời cao để hiểu được hoàng thành to lớn cỡ nào, Lạc Ảnh xoay đầu ngựa, nói nhỏ một tiếng ‘đi thôi’, trên đường tiếng vó ngựa vang lên, hướng về phía mục tiêu mà đi.

Hôm nay thiên hạ rung chuyển, hoàng đế Bắc Thiệu từ mình quân được dân chúng ủng hộ trở thành hôn quân tàn nhân không nói lý lẽ, không hỏi chuyện dân gian, triều đình trên dưới trở nên mục nát. Thừa tướng Nam Diệu cầm kết với quân địch mưu đồ soán vị, bị Nam Diệu Tam hoàng tử truy nã, trong lúc nhất thời phe phái Tam hoàng tử quật khởi, hướng mũi nhọn về phía thái tử, hơn nữa hoàng đế Nam Diệu tuổi già lực bất tòng tâm, bè cánh hai bên tranh đấu quyết liệt, gần như đã muốn phô bày ra ngoài. Hoàng đế Tây Sở qua đời, thái tử mới mười lăm tuổi kế vị, lời đế vương không được coi trọng, hoạn quan lộng hành, quan lại khổ không tả nổi!

Lạc Ảnh đứng trên đỉnh núi, phía dưới là doanh địa, đèn đuốc sáng trưng. Âm vệ yên lặng ở phía sau y quỳ xuống. Qua một hồi lâu, Lạc Ảnh mới mở miệng nói: “Có chuyện gì.”

“Đại công tử, tướng quân truyền tin, tất cả đã chuẩn bị xong, ít ngày nữa liền chuẩn bị xong, mấy ngày này không thể động thủ.”

Không có lời đáp, hiển nhiên chuyện này sớm đã ở trong dự định của y, dù sao chuyện này cũng do một tay y bày ra, Lạc Ảnh hiện tại lại có chuyện cần quan tâm hơn, là người nọ trong thành Bắc Thiệu, người y sắp xếp bên cạnh hần đã hơn nửa tháng chưa truyền tin về: “Phương Bắc còn chưa có tin sao?”

“...Không có!”

Lời nói lấp bắp, quả nhiên có chuyện rồi: “Ta cho người một cơ hội nữa, thành Bắc Thiệu xảy ra chuyện gì, hiện tại không nói, sau này cũng không cần nói nữa!”

Âm vệ trong lòng nhảy dựng, bọn họ cho dù là phục tùng mệnh lệnh, tuy Đại công tử là chủ tử thật sự, nhưng bọn họ trước kia đều làm việc cho tướng quân, Trần tướng quân bảo bọn họ gặt, bọn họ liền gặt, nhưng mấy ngày nay bọn họ cũng coi như hiểu biết về vị chủ nhân tuổi không lớn này, từ nhỏ đã mai danh ẩn tích trong hoàng cung Bắc Thiệu, trẻ tuổi đầy mưu trí lão luyện, cuối cùng vẫn là nói ra chuyện Trần tướng quân phân phó có chết cũng phải giấu.

“Dự thân vương cùng Lí thừa tướng bức vua thoái vị, hiện giờ đem hoàng đế vây trong cung, muốn hần viết chiếu thư, bất chấp không có ngọc tỷ, thái hậu cũng bị giam lỏng trong cung, dân chúng trong thành không biết được, người của chúng ta bởi vì liều chết muốn truyền ra được!”

Đầu ngón tay bởi vì dùng quá sức mà trắng bệch, Lạc Ảnh biết bọn họ vì sao muốn giấu, hiện tại bên này đang ở thời khắc mấu chốt, Trần tướng quân vì không muốn y phân tâm mới áp chế chuyện này xuống, Lạc

Ảnh biết y hiện tại đứng đây là vì hoàn thành sứ mệnh mười mấy năm qua, nhưng không quản được nữa, chuyện kia quan trọng hơn.

Không muốn chờ đợi nữa, Lạc Ảnh trực tiếp phi thân xuống núi, vội vàng chạy vào trong doanh trường thu dọn chút đồ, phóng nhanh lên ngựa hướng Bắc Thiệu mà điên cuồng chạy, không để ý tới người phía sau quát to, trong lòng y có dự cảm mãnh liệt, người kia hiện tại vô cùng cần mình!

Chạy không ngừng nghỉ, lộ trình mười ngày chỉ ba ngày là tới, thay qua ba lần ngựa, cuối cùng cũng tiến vào trong thành Bắc Thiệu, trong thành khắp nơi bình thản, một chút cũng không biết trong hoàng cung uy quyền đang xảy ra giao phong kịch liệt.

Ảnh mình tránh khỏi thủ vệ tiến vào hoàng cung, đi qua hoa viên cả hai từng tản bộ, rẽ ngang rẽ dọc, tìm đường vắng lặng nhất tiến thẳng Thừa Kiền cung, nhưng đi tất cả phòng cũng không tìm được hoàng đế bệ hạ. Lạc Ảnh tìm những nơi có thể có hắc nhưng vẫn không tìm được, tầm cung thái hậu cùng phi tần đều đi qua một vòng, thiếu chút nữa bị người phát hiện.

Ôm tư tưởng muốn thử, y đi tới nơi bản thân còn chưa tìm, nơi đó bao trùm trong bóng tối, không tiếng không hơi thở, Lạc Ảnh dạo qua một vòng liền thất vọng, lúc chuẩn bị rời đi, chợt nghe trong tầm cung phát ra âm thanh rất nhỏ, Lạc Ảnh dừng chân lắng nghe, lúc nghĩ mình nghe nhầm, bên trong lại truyền ra tiếng thở dốc, bị nhĩ lực nhạy bén của Lạc Ảnh bắt được, âm thanh quen thuộc kia, mỗi đêm đều vang nhẹ bên tai mình. Nhẹ nhàng vén cửa sổ xoay người vào, quả nhiên trên giường thấy bóng dáng quen thuộc.

“Ai ở đó!” Nhiều năm luyện võ không phải vô dụng, cho dù hiện tại trạng thái không tốt, cũng không ảnh hưởng phản xạ nhiều năm được huấn luyện.

Đi tới bên giường, cho dù không có ánh sáng, Lạc Ảnh cũng thấy được khí sắc, thân thể người kia đều bất thường.

“... Là ta!”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, ngón tay Thiệu Duẫn Kỳ nắm chặt, bóng dáng ấy đi tới ngồi xổm bên giường, sau đó độ ấm quen thuộc phủ vào mặt hắn, trong nháy mắt, Thiệu Duẫn Kỳ bỗng nhiên muốn khóc, rõ ràng chỉ mấy tháng không gặp, lại như qua cả đời.

“Người tới làm gì!”

Lạc Ảnh không trả lời hắn, nhiệt độ khác thường làm y nghĩ ra được chuyện gì, y không dám đốt đèn, kéo cổ tay Thiệu Duẫn Kỳ qua bắt mạch, lập tức kinh hãi: “Bọn chúng dám hạ Thất Dạ Tình với người?!”

Thất Dạ Tình, một loại xuân dược thất truyền, cứ bảy ngày phát tác một lần, sau bảy lần sẽ giải được, nhưng loại xuân dược này chỉ dùng trên người nữ nhân, nam nhân nếu trúng độc này, cũng sẽ lên cơn, nhưng một khi xuất tinh, sau bảy lần sẽ đổ máu mà chết, chịu đựng không được mà xuất tinh, sẽ bị nổ tan xác mà chết!

35. Chương 35: Cầm Kéo...

Bí mật khiêng hoàng đế tới tẩm cung thái hậu, vì để chắc chắn... Còn điểm huyết bệ hạ, người bức vua thoái vị không nghĩ tới sẽ có người đến cứu hoàng đế cùng tiểu hoàng tử, tự cho rằng đã nắm chắc Thiệu Duẫn Kỳ trong tay, không nghĩ tới tạo lỗ hổng cho Lạc Ảnh, thuận lợi ôm hài tử đang ngủ say cùng người lớn trốn khỏi cung.

Tiểu bảo bối cực kỳ lạnh lợi, mấy tháng nay đã lớn không ít, bộ dạng lúc ngủ say cực kỳ giống phụ hoàng nó, nửa đường tỉnh lại cũng không khóc, có lẽ là cảm thấy chơi vui, nó chỉ nắm ngón tay nhỏ nhón vào miệng mà hút. Y ở khách điểm thay đổi y phục lạng lẽ rời khỏi phòng, hiện tại cho dù ở trước ngực có hai người cùng trở về cũng không quấy rầy tới ai.

Dỗ tiểu tử ngủ trong lòng, thân thể Thiệu Duẫn Kỳ ngày càng nóng, giấy dựa tỉnh lại, cũng không kịp nghĩ mình đang ở nơi xa lạ, dục vọng đã thiêu đốt cả thân thể lẫn lý trí của hắn, nóng muốn phát nổ: “Ồ... Nóng quá... Tiểu Lạc tử... Ta thật khó chịu...”

Người này luôn tâm niệm mình trong tâm trí hắn, nói Lạc Ảnh trong lòng không chấn động là giả, y chỉ nghĩ tới Thiệu Duẫn Kỳ giận mình, thám tử ở Bắc Thiệu truyền đủ loại tin tức, nhưng không nghĩ tới hắn lại sa sút tới vậy, ngay cả ngôi vị hoàng đế thiếu chút nữa bị người khác đoạt đi.

“Bệ hạ, tiểu Lạc tử ở đây.”

Hai mắt đỏ bừng vì dục vọng chi phối mê mang nhìn ra nơi phát ra âm thanh, hình bóng mơ hồ ấy làm hắn theo bản năng muốn dựa vào, nhưng không được: “Ồ... Tránh ra... Người không phải tiểu Lạc tử... Không được đụng vào trẫm, tiểu nhân vô sỉ, dám hạ thuốc trẫm, người tốt nhất nên giết trẫm đi, bằng không trẫm nhất định sẽ giết người!”

Thiệu Duẫn Kỳ chỉ sợ còn không biết bản thân bị hạ dược gì, sau khi phát tác hắn đem người hoàng thúc, cũng chính là Dự thân vương, sai tới đuổi đi, cầm dao găm đóng cửa tẩm cung, người bên ngoài cũng không dám xông vào, dù sao bọn họ vẫn chưa lấy được vật kia, sẽ không để hoàng đế chết dễ như vậy. Hiện tại hắn không cầm dao găm, căn bản không có vũ khí phòng vệ, nếu như bị người phát hiện... Không biết sẽ dùng cách nào làm nhục hắn!

Lạc Ảnh không để ý tới lời uy hiếp kia mà tới gần hắn, ôm lấy người đang cố gắng lui vào trong giường, thân thể so với trước kia nhẹ hơn rất nhiều, sờ vào đều là xương cốt, lúc mới cứu hắn ra chỉ lo cảnh giác chung quanh mà không để ý tới điểm này, hiện tại sờ vào thật sự rất gầy.

“Là ta, thật là ta, bệ hạ, tiểu Lạc tử của người đã trở lại, ta đã quay về!”

Có lẽ hơi thở bao trùm mình quá mức chân thật, trong lúc nhất thời bao nhiêu nhớ nhung khiến hắn giận dữ, cho dù thân thể nhiệt độ ngày càng tăng, hắn vẫn dùng sức từ chối đứng dậy, “Tránh ra, người cút, còn trở về làm gì, có bản lĩnh đi thì cũng không cần phải về, ta không cần người lo, không cần, người cút cho ta!”

Hắn cho dù cố tránh khỏi Lạc Ảnh nhưng vẫn bị người cố định trong lòng, tay chân giãy dụa đấm đá như gãi ngứa, không có cách nào, cứ như thế này, thân thể hắn sẽ chịu không được, nhưng được tính kia... Đúng rồi, thân thể Thiệu Duẫn Kỳ đặc thù, nói không chừng có thể giải được!

Lạc Ảnh nắm chặt hai cổ tay hắn để lên đầu, xé đi y phục trên người, thân thể người kia liền lộ ra bên ngoài, bởi vì thời gian dài không phơi nắng, làn da trở nên tái nhợt, khiến hai điểm trước ngực càng thêm tươi đẹp. Bởi vì nguyên nhân được tính, thân thể từ từ trở nên hồng nhợt, kết hợp với xương quai xanh tạo nên mỹ cảnh yếu ớt.

“Chỉ không gặp người có bao lâu, sao lại gầy như vậy? Sao không biết chăm sóc bản thân mình?”

“Chuyện không liên quan tới người! Người cắt... Ô...”

Lạc Ảnh hôn thật sâu con người tinh thần mơ màng kia, sau đó để mặc y làm gì thì làm. Thiệu Duẫn Kỳ giãy dụa muốn tránh khỏi đôi môi nóng bỏng kia, nhưng trốn sao cũng không thoát, bị người kia kịch liệt hôn môi, trong lòng dù không muốn thừa nhận, nhưng thân thể lại nói rõ cho hắn biết, hắn rất nhớ nhung người này, nụ hôn của y, vuốt ve của y, mùi hương thân thể ấy, tất cả, hắn đều nhớ nhung. “Ồ... A...” Dù có cố gắng ra sao cũng không khống chế được tiếng rên rỉ, thân thể không thể kìm chế, hai tay y như có ma lực, toàn thân đều ham muốn được vuốt ve, vô cùng kích động.

Lúc được tính mới vừa phát tác, hoảng thúc hắn thừa dịp hắn đầu óc mơ hồ sai nữ nhân tới, nhưng lúc bàn tay mềm mại đụng vào người hắn, hắn liền cảm thấy ghê tởm, cho dù thân thể vô cùng khó chịu, hắn vẫn không có dục vọng để giao phối.

Nhưng mà hiện tại, khi thấy người này, nghe được hơi thở của y, thân thể liền kích động không ngừng, dục vọng từ đâu ập tới muốn oanh tạc hắn, lý trí nháy mắt như nước cuốn trôi, chỉ còn lại dục vọng nguyên thủy thiêu đốt cả cánh đồng.

Cho nên giãy dụa chỉ xảy ra trong chớp lát, sau đó lập tức liền ôm lấy người kia tiến vào trong giường, xé rách y phục hai người, muốn lửa nóng trên thân thể có thể bị thân thể mát lạnh kia chôn vùi.

36. Chương 36: Cách Dập Lửa

Lạc Ảnh hiểu rõ công dụng của thuốc, ngăn chặn hoàng đế bệ hạ, cỡi đai lưng xuống cột hai tay hắn lên đầu giường, ấn xuống hai chân đang đá lung tung của hắn, lấy dây thừng cột màn che giường lấy xuống cột chặt long căn oai vệ của Thiệu Duẫn Kỳ.

Hoàng đế bệ hạ cực kỳ khó chịu, vặn vẹo người ngẩng đầu nhìn hạ thân của mình, thấy bảo bối bị trói đầu tiên là sợ hãi, sau đó bàn chân cố gắng thoát khỏi áp chế của Lạc Ảnh, nhưng mắt cá chân lại yếu ớt vô lực: “Người... Người làm gì đó!”

“Đề phòng người tiết ra, yên tâm, ta sẽ không làm người bị thương, thể này mới có thể giải được được tính!”

Làm xong mọi chuyện, Lạc Ảnh lúc này mới yên lòng hưởng phần tiệc lớn này.

Tỉ mỉ cắn khắp người hấn lưu lại ấn ký của mình, khiến Thiệu Duẫn Kỳ thét chói tai, hoa huyết chảy ra xuân thủy, lông mi dài thắm đầm nước mắt, ý thức tan rã dần dâng kêu: “A... Bẩn... Hoa huyết phun nước... Vô liêm sỉ... Ưm a... Tiểu Lạc tử...”

Miệng huyết chảy ra dần thủy khiến nó trở nên ửng đỏ long lanh, cực kỳ xinh đẹp, Lạc Ảnh cũng không để Thiệu Duẫn Kỳ thức giục, thẳng lưng đem vật đang cương cứng đi vo mật huyết mấy tháng xa cách, cảm giác mềm mại quen thuộc thiếu chút nữa khiến y bắn ra, may mà còn có một chút ý chí, mới có thể nhịn xuống chuyện mất mặt như vậy. Hải nhi của bọn họ còn đang ngủ bên cạnh, tiết sớm sẽ dọa người mất.

Bị cơn thịnh nộ nóng hổi tiến vào trong, cảm giác căng đầy xa xưa làm bệ hạ ngắc đầu kêu to, hoa huyết đối khát đã lâu được tưới nước, sung sướng chịu không nổi, thịt mềm bên trong hận không thể đem vật kia cắn nát, ngăn chặn nước chảy ra không ngừng từ miệng huyết, vĩnh viễn cắn trong đó: “Lớn quá... Ư a... Cơn thịnh nộ quá... Tao huyết bị căng hư mất...”

Lạc Ảnh sau khi bình tĩnh lại cũng không cọ xát, thân thể bệ hạ vẫn nóng như vậy, bên trong hoa huyết nhiệt độ cao vọt, cơn thịnh nộ trong đó thật sự thoải mái, cứ như vậy giang hai chân hấn ra đặt bên giường mạnh mẽ làm, từ đầu tới cuối chỉ dùng một tư thế làm bệ hạ bắn dần thủy khắp nơi, hai tiểu huyết đều được cày cấy, thích đến nổi không phân biệt được trời nam đất bắc.

Trái với hai dần huyết thoải mái, chính là long căn bị trói lại, căng nổi gân xanh, từ đỏ sang tím, nhìn như băng hỏa xen kẽ, mặc kệ hấn cầu xin thế nào, Lạc Ảnh vẫn không chịu cởi dây thừng, để long căn hiện ngang đứng thẳng giữa hai người, thậm chí sau khi làm xong còn trực tiếp đem nước lạnh dội vào nó rồi mới ôm bệ hạ đi rửa sạch.

Ngày hôm sau, toàn thành thiết quân luật đã sớm trong tính toán của Lạc Ảnh, tạm thời sẽ không có ai tra ra nơi này, dù sao khách điểm cũng nằm giữa hoàng thành, dễ nhìn thấy nhất, không có ai sẽ nghĩ ra y đem hoàng đế quang minh chính đại trốn ở đây. Ôm hải tử ẩn núp người điều tra, cũng may hải tử ngoan ngoãn không quậy phá, bằng không đã sớm bị hộ vệ bắt được. Nói tới cũng kỳ quái, hải tử này không biết giống tính ai, đối bụng thì kéo áo, ít thấy nó khóc, thấy người quen thì tươi cười hơn hử, thật sự thông minh.

Trở mình ôm hải nhi tới nơi không xa lạ mấy, là nơi trước kia hấn mặc y phục của ‘cô nương’ đi vào. Vọt nhanh vào phòng bà chủ, hiện tại còn sớm, các nàng ban đêm mới làm ăn, lúc này chắc vẫn còn đang ngủ.

Đánh thức nữ nhân kia, trước khi nàng hét lên đã kịp che miệng của nàng lại: “Xuyết! Không cần la, ta không có ác ý!”

Nữ nhân kia hình như cũng nhận ra Lạc Ảnh, gật gật đầu, sau khi Lạc Ảnh buông nàng ra cũng không làm hành động thừa thải, ngồi dậy hô lên ‘ân công’!

“Cô nương nếu đã nhận ra ta, tại hạ cũng không quanh co, lần này đến đây, là có chuyện cần nhờ, nếu cô nương giúp tại hạ lần này, ngày khác sẽ hậu tạ!”

“Ân công không cần đa lễ, nếu có việc gì ta giúp được cứ mở miệng, ta nhất định sẽ toàn lực tương trợ!”

Chắc ai cũng không thể nghĩ nổi long tử duy nhất được gửi ở đây, bà chủ ‘Hỉ Thượng Lâu’ trước kia nhìn bộ dạng bụng bị mặc nữ trang của Thiệu Duẫn Kỳ rồi, cho nên dù những người đó vì tìm tiểu hoàng tử mà dấn bổ cáo, nàng cũng không đoán ra nổi tiểu hài tử được phụ thân nó ký gửi tới nơi phong trần thế này lại là long tử tôn quý.

Lạc Ảnh biết bọn họ tính toán phản loạn, sẽ giết hoàng đế để tiểu hoàng tử kế vị, rồi thuận lợi để thiên tử nhỏ tuổi thoái vị, danh chính ngôn thuận lên đại điện. Nhưng Lạc Ảnh có một chút không rõ, bọn chúng không trực tiếp giết hoàng đế, mà hạ hấn ‘Thất Nhật Tinh’, trừ khi trong tay Thiệu Duẫn Kỳ nắm vật quan trọng gì đó bọn chúng tìm không ra.

Trở lại khách điểm, Thiệu Duẫn Kỳ vẫn còn mê man nằm trên giường, Lạc Ảnh trước khi ra cửa đã thuận tay điểm huyết hấn, miễn cho hấn nhất thời cáu kỉnh mà bị người bắt về. Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua ngực hoàng đế bệ hạ, người đang ngủ say liền từ từ tỉnh dậy, nhìn thấy Lạc Ảnh ngồi bên giường mà hai mắt mở to! Vốn nghĩ rằng đây chỉ là mơ, nhưng thân thể truyền ra cảm giác thân thuộc sau khi làm tình nhắc nhở hấn mọi chuyện đều là thật, hấn thật sự bị tên chết tiệt này mang từ hoàng cung ra!

“Tỉnh? Có chỗ nào không thoải mái không?” Lạc Ảnh sát lại gần, ánh mắt sáng rực theo dõi hấn.

Thiệu Duẫn Kỳ nhắm mắt xoay đầu qua bên kia, rõ ràng là tư thế không muốn nói nhiều. Lạc Ảnh cũng không dễ dàng buông tha người này, hỏi một đồng vấn đề đều không được đáp lại, cuối cùng chỉ có thể uy hiếp: “Người nếu không nói chuyện, ta liền trực tiếp đánh người hôn mê khiêng ra khỏi thành, mang người bỏ trốn!”

“Người dám!” Tất nhiên câu này rất vô nghĩa, hấn hiện tại không ở trong cung chính là chứng minh tốt nhất, Lạc Ảnh đặc ý nhìn bộ dạng tức giận của hoàng đế bệ hạ.

37. Chương 37: Tranh Đoạt Ngôi Vị Hoàng Đế

Vì dĩ hoàng đế bệ hạ đang tức giận, Lạc Ảnh cởi giày leo lên giường, đem người đang kháng cự mạnh mẽ kéo vào lòng, Thiệu Duẫn Kỳ đang suy yếu không thể tránh khỏi y, cũng không làm việc vô dụng, nhắm mắt làm ngơ. Người này trước kia không tiếng nào biến mất, để mình ở lại chờ y, chắc chắn rất đặc ý!

Lạc Ảnh, vốn họ Sở, là huyết mạch hoàng thất Tây Sở, phụ thân là tiên thái tử của Tây Sở, cũng chính là huynh trưởng của tiên hoàng Tây Sở đã tạ thế, thái tử điện hạ danh chính ngôn thuận. Tiên thái tử tài hoa hơn người, rất được lão hoàng đế vui lòng, lão hoàng đế bệnh chết, theo lẽ thường sẽ để hấn kế vị, nào biết Tam hoàng đệ của hấn, cũng chính là phụ thân của hoàng đế Tây sở hiện tại, đột nhiên nói hấn giết cha, còn đưa ra đủ loại bằng chứng cùng nhân chứng, sớm đã lập mưu lại hấn.

Bằng chứng trước mặt cho dù văn võ trên triều không tin cũng không biết làm gì, thái tử điện hạ tâm cao khí ngạo, không đợi thẩm vấn phán quyết đã uống rượu tự sát trong đông cung, thái tử phi đi theo sau, lưu lại huyết mạch duy nhất, cũng chính là Lạc Ảnh. Người của thái tử trong đêm đêm Lạc Ảnh xuất cung,

đem y tránh khỏi đuôi giết một đường đi tới Bắc Thiệu. Cuối cùng quyết định đưa Lạc Ảnh vào hoàng cung Bắc Thiệu, khi đó đang có một đám tiểu thái giám đang được tiến hành huấn luyện, Lạc Ảnh tuổi xấp xỉ vì thế lấy được ngượng xin vào cung.

“Sau đó ta liền gặp người, rồi chờ đợi trong hoàng cung Bắc Thiệu, lớn lên một chút có người tiến vào cung dạy ta tập võ viết chữ. Người của ta vẫn luôn ẩn nấp trong đại quân Tây Sở, chờ đợi thời cơ, khi Tây Sở xảy ra chuyện, người của ta cho rằng thời cơ đã tới, phái người mang ta về... Ta cũng không muốn rời khỏi các người, nhưng mà, đại kế ấp ủ mười mấy năm của nhiều người, không thể vì tư dục cá nhân mà bị hủy...” Huông chi, Lạc Ảnh khi đó vì chờ Thiệu Duẫn Kỳ thuận lợi sinh con xong, mấy tháng sau mới rời đi, chậm trễ không ít chuyện.

“Người đừng giận ta nữa, chúng ta trước tiên phải rời khỏi nơi này!”

Tiết mục cũ kỹ tranh vị, sớm đã là bi ai của người sinh trong hoàng thất, tay chân đều tàn, Thiệu Duẫn Kỳ năm đó cũng vì thế mới lên được ngôi vị kia, trong lòng chút âm ức sớm đã tan thành mây khói: “Người đem ta ra, vậy hài nhi đâu!”

Thấy hần xuôi giọng, đuôi lông mày Lạc Ảnh nhướng lên, “Người yên tâm, hài nhi đã sắp xếp xong xuôi, chờ lúc chúng ta trở về, sẽ đi đón nó.” Dưới ánh mắt hoài nghi của Thiệu Duẫn Kỳ, Lạc Ảnh chỉ tay lên trời thề thốt: “Hài tử tuyệt đối an toàn!”

Mà thời điểm trở về này, chính là lúc Thiệu Duẫn Kỳ hần bước lên bảo điện!

Hoàng thành là nơi phồn hoa, cửa thành không thể mãi đóng cửa, đợi lúc cửa thành mở ra, dưới sự giúp đỡ nguy trang của thám tử ẩn nấp mà thành công thoát ra khỏi thành, sợ đêm dài lắm mộng, Lạc Ảnh mang người chạy thẳng tới Tây Sở, bên kia đang thu lưới, đây là thời khắc mấu chốt, y một mình rời đi đã đem đến không ít phiền toái, nếu không trở về bên kia nhất định sẽ tới đây bắt người.

Con đường trở về gần nhất cũng phải đi hai ngày, nghĩ tới thân thể Thiệu Duẫn Kỳ không thể chịu nổi chạy ngày chạy đêm, cho nên dù trong lòng sốt ruột, cũng thả chậm tốc độ, tuy nhiên, trong mắt người khác vẫn rất nhanh.

Tân hoàng Tây Sở mỗi ngày chỉ biết sống phóng túng, không quan tâm chính sự, hoạn quan nhúng tay vào triều chính, quan viên bụng đầy oán hận nhưng sợ quyền thế mà không dám hành động, triều đình lòng người tan tác, đúng là thời cơ tốt cho bọn họ hành động, đa số quan viên dưới sự thuyết khách của Trần tướng quân mà đi theo, còn lại chỉ là bọn tiểu nhân thuận theo chiều gió, vốn không đủ gây sợ hãi.

“Khối ngọc bội ta đưa cho người còn không?” Sau khi Lạc Ảnh nói với hần tất cả kế hoạch rồi hỏi lại ý nghĩ của hần, điều đầu tiên Thiệu Duẫn Kỳ hỏi chính là cái này.

Lạc Ảnh lúc ra cung vốn không nghĩ nhiều, khối ngọc bội khoảng thời gian này vốn để hần tưởng nhớ, lúc nhớ tới phụ tử bọn họ đều cầm trong tay ngắm nghía, luôn mang theo người, cho nên lúc Thiệu Duẫn Kỳ hỏi liền lấy ra từ trong ngực đưa cho hần, “Người nói thứ này? Thế nào?”

Nhận lại khối ngọc bội kia, Thiệu Duẫn Kỳ điềm nhiên nói: “Đây là hổ phù có thể điều động Tây Bắc quân!”

Tây Bắc quân, đó là đội quân cường đại nhất của Bắc Thiệu, do Trần Viễn tướng quân Ngô Mạnh đóng quân tại tây bắc Bắc Thiệu, cho nên được gọi như thế, mỗi người bên trong được huấn luyện có thể lấy một địch mười, tướng lĩnh đều là kỳ tài, luôn trung thành và tận tâm với Bắc Thiệu. Lạc Ảnh không nghĩ tới Thiệu Duẫn Kỳ đem vật quan trọng thế này tiện tay đưa mình, hiện tại hoàng cung Bắc Thiệu đang long trời lở đất tìm kiếm nó, nhưng sao có thể nghĩ ra ngọc bội nắm giữ vận mệnh Bắc Thiệu lại bị một tiểu thái giám đem ra cung, hơn nữa còn cầm trong tay giấu kín!

Trong lúc nhất thời Lạc Ảnh cũng không biết nên làm gì, chỉ biết ôm chặt thân thể gầy yếu trước người, qua một hồi lâu mới mở miệng nói: “Vậy người hiện tại tính sao, chúng ta hiện tại sẽ nhanh tới phía Tây rồi!”

“Người đã nói sẽ trở về tìm ta, còn giữ lời không?”

“Đương nhiên!”

“Các người đánh bại Tây Sở, chẳng lẽ không phải vì ngôi vị hoàng đế?”

Vị trí kia quá mức nặng nề, Lạc Ảnh từ nhỏ đã ở bên người Thiệu Duẫn Kỳ, chính mắt thấy đứa nhỏ ngày thơ trở thành đế vương lãnh khốc sát phạt quyết đoán, mà phụ mẫu mình cũng vì ngôi vị hoàng đế mà chết, Lạc Ảnh một mực vẫn không hiểu vị trí kia có gì hấp dẫn, cũng chưa từng nghĩ tới có ngày mình sẽ ngồi lên đó, đương nhiên, chuyện này làm Thiệu Duẫn Kỳ vui vẻ không ít!

“Chẳng qua chỉ là muốn sửa lại án sai, tội danh giết cha sẽ lưu lại trong sử sách Tây Sở, ta không muốn phụ thân mình sau này trở thành tội nhân trong miệng người đời sau, ta chỉ muốn xứng danh hấn, cũng không quan tâm ngôi vị hoàng đế! Ta nói rồi, ta sẽ trở về tìm người, nhất định sẽ trở về!”

Tức giận cùng oan ức dồn nén mấy tháng qua đều tan thành mây khói, người này ôm mối thù lớn như thế lại, lại nguyện ý buông tha ngôi vị cao nhất ở bên cạnh theo ta, còn có cái gì động lòng người hơn thế nữa đâu!

38. Chương 38: Giải Được

Trở lại doanh trại, đối với chuyện Đại công tử mang theo một người nam nhân trở về, tất cả đều ăn ý giữ kín miệng không nói, Lạc Ảnh đột nhiên rời đi cũng không gây ảnh hưởng xấu gì tới kế hoạch, tất cả đều tiến hành thuận lợi.

Ba ngày sau, cửa hoàng thành Tây Sở mở rộng, tướng lĩnh thủ thành nội ứng ngoại hợp, ở trên đại diện trăm đầu đại thái giám cáo mượn oai hùng, bày ra một loạt chứng cứ tiên thái tử bị tiên hoàng Tây Sở hãm hại, hoàng đế trên đại diện bị dọa sợ, làm một con phượng hoàng đỏ ở trong thâm cung Bắc Dương, còn chưa gặp loại chuyện đầy máu tanh thế này.

Yên ổn sau loạn lạc, ngôi vị hoàng đế Tây Sở không thể để trống, Lạc Ảnh chọn một người, không đợi bọn họ chủ trương đề cử y thượng vị, liền mang hoàng đế bệ hạ biến mất ở biên giới Tây Sở, nhắm thẳng tây bắc Bắc Thiệu mà đi.

Thiệu Duãn Kỳ cầm trong tay hổ phù, tướng lĩnh Tây Bắc quân Ngô Mạnh do hấn bỏ nhiệm, nắm đó ở trong cung cùng hấn vào sinh ra tử, cho nên hấn mới yên tâm đem mạch máu Bắc Thiệu là Tây Bắc quân giao cho người này. Lạc Ảnh cũng làm tròn bổn phận ở bên người hấn nhìn hấn chỉ điểm giang sơn, dùng thảo dược bồi bổ thân thể hấn. Để không gây rối loạn, đại quân Tây Bắc toàn bộ cải trang đi vào thành Bắc Thiệu trước, đến khi người trong thành cảm thấy bất thường, thành Bắc Thiệu đã bị vây ba mặt, không còn cách nào xoay chuyển trời đất.

Dự thân vương giãy dụa, ở trên cổng thành bất thái hậu, sớm hay muộn cũng chết, sao không tiện tay đem theo người chịu chung.

Hoàng đế bệ hạ cười ngửa vây quanh trung tâm, thấy trên cổ mẫu thân ruột thịt là thanh đao chói lọi, nét mặt cũng không thay đổi, mà nữ nhân bị uy hiếp kia, cho dù đao găm sắc bén trên cổ mặt cũng không lộ ra chút nào nhất gan.

“Không biết hoàng thúc có ý gì? Cường ép mẫu hậu của trẫm chính là trọng tội, tội của hoàng thúc sẽ nặng thêm một bậc!”

“Ít giả bộ, Thiệu Duãn Kỳ, lần này mạng người lớn, bị người chạy thoát! Không muốn nữ nhân này mất mạng, để chúng ta rời khỏi thành!”

Đáng lẽ tính toán này rất xuất sắc, chỉ tiếc gã tính toán sai người, dù sao hai người mẫu tử bọn họ vốn đều là máu lạnh chảy trong người, thái hậu nương nương cả đời không vì chuyện của mình làm hỏng đại sự của nhi tử đem cổ sát về phía đao, hành động không chút do dự của nàng làm tay chân Dự thân vương rối loạn, để thái hậu nương nương thoát khỏi tay gã. Lạc Ảnh vẫn luôn chú ý động tĩnh trên cổng thành quyết định nhanh chóng đoạt lấy tiền trong tay binh lính bên cạnh, mũi tên nhọn lao nhanh về bàn tay đang cầm đao găm của Dự thân vương tạo nên tiếng la thảm thiết, làm trận phản loạn này hoàn toàn hạ màn!

Từ đầu tới cuối, dân chúng Bắc Thiệu đều không biết được bề trên của mình thiếu chút nữa có biến hóa, chỉ biết đế vương của bọn họ sau một khoảng thời gian yên lặng, liền troewr về thành minh quân quyết đoán khôn khéo kia. Còn có một chuyện đáng nói, là ‘Hỉ Thượng lâu’ được đích thân Hoàng thượng ban biển vàng ‘Nhất phẩm cư’! Ngày ấy kiệu rồng dừng trước cửa ‘Hỉ Thượng lâu’, đương kim thánh thượng tự mình vào bên trong ôm ra long tự duy nhất của Bắc Thiệu, chấn động mọi người, ban thưởng số tiền lớn không nói, còn được ban thưởng ngự biển, có thể nói là vô cùng nổi bật!

Lạc Ảnh khi rời đi, có thể nói là phong ba không ngừng, khiến Thiệu Duãn Kỳ chút nữa mất ngôi vị hoàng đế không nói, thiếu chút nữa bị người ta phát hiện ra bí mật cấm kỵ, nhưng không phải không có lợi, ít nhất khối u ác tính của Bắc Thiệu được tóm đi, rửa sạch hoàn toàn căn bã. Sau khi biết được thân phận thật sự của Lạc Ảnh, hoàng đế bệ hạ có chút không tự nhiên, được tính trên người sau vài lần được Lạc Ảnh hầu hạ trên long sà, thân sắc đã khôi phục, hơn nữa còn khiến hấn thích.

“Ô... Đờng... A... Lớn quá thô quá... Chơi chết ta... Ừm a...”

Lần phát tác cuối cùng, Lạc Ảnh nắm thời gian đem bệ hạ lên long sàng, lặp lại động tác giao hoan cần thiết — đem long căn bệ hạ buộc lại, rồi chạy thẳng đến nội dung chính, côn thịt lập tức xâm nhập vào tiểu huyết mềm mại kia, mạnh mẽ mà làm!

Hai chân trắng nõn được để trên khuỷa tay, Thiệu Duẫn Kỳ tiếp nhận tiến công kịch liệt dưới thân thể, hai tay nắm chặt thành giường, tiểu huyết bị đỉnh quy đầu cứng rắn đâm vào vừa xót vừa thích khiến hắn không thể khống chế, “A... Nhẹ, đâm nhẹ chút... Muốn ngã xuống... A... Thoải mái quá... Ừ...”

Lạc Ảnh cũng rất thoải mái, hoàng đế bệ hạ mỗi lần lên cơn trong cơ thể vừa nóng vừa mềm, mị thịt bên trong căng chặt, truy đuổi gắt gao côn thịt nóng bỏng, vô cùng thích thú, tiếng nước ‘xì xì’ bên tai không dứt, vô cùng dâm mỹ. Thời điểm cuối cùng, Lạc Ảnh rút thứ to lớn kia ra để bệ hạ ghé vào giường, nâng thất lưng hắn lên để mông nhếch cao, nơi còn đang sưng chưa tan ấy lập tức bị xâm nhập vào. Tư thế này là điều bệ hạ không thích nhất, quỳ nằm úp sấp để Lạc Ảnh đâm vào phía sau khiến hắn cảm thấy thẹn thùng, mang tới cảm giác như động vật giao phối, khiến hắn cực kỳ chán ghét, nhưng va chạm mạnh mẽ phía sau làm hắn không nghĩ được nhiều, cảm giác kháng cự cùng vui sướng đan xen cùng một chỗ, khơi dậy từng đợt run rẩy.

“Đừng như vậy... Ừm a... Tiểu Lạc tử... Trẫm... A... Ta không muốn như vậy... Ô... Nơi đó...”

39. Chương 39: Kết Thúc

Nhóm người chăm sóc Ngự Hoa viên gần đây rất đau khổ, bởi vì công việc của bọn họ đột nhiên trở nên nhiều hơn, trong Ngự Hoa viên cây cối đa dạng đủ loại, vốn khó để chăm sóc, nhưng hoàng đế bệ hạ gần đây không biết vì sao, không có việc gì liền thích đi Ngự Hoa viên giày vò bọn nó, làm cho bọn họ đau đầu một trận.

Mà sở thích phá hoại cây cối gần đây của Thiệu Duẫn Kỳ, kia phải nói tới sau khi toàn bộ ‘Thất Nhật Tinh’ được giải. Lạc Ảnh sau khi xác định thân thể hắn không còn vấn đề gì, hai người ‘trắng đêm đàm đạo’ một hồi, y liền trở về Tây Sở, nguyên nhân à, là do Tây Sở vẫn còn hỗn loạn, hoàng đế bị phế truất lưu lại một đồng rắc rối lớn, tân hoàng lại quá non trẻ không có thủ đoạn quyết đoán, khiến vây cánh bất đồng tranh luận ngày càng đông, Trần tướng quân được y nhờ vả phụ trợ tân đế, bận đến sứt đầu mẻ trán, thật sự không thể ngừng làm, liền sai người thúc ngựa đem thư đưa đến hoàng cung Bắc Thiệu, có thể thấy là hết cách rồi.

Lạc Ảnh sau khi nhận được thư cũng không làm gì, tiếp tục ngồi không trước mặt Thiệu Duẫn Kỳ, thái giám cung nữ trong cung biết y đều khiếp sợ, cái người biến mất mấy tháng nay lại đột nhiên xuất hiện trong hoàng cung, là chuyện khiến người khác ngạc nhiên, tuy nhiên người sống lâu trong cung đều đã thành tinh, cho dù có người chết đột nhiên sống lại đều có thể giả vờ không biết.

Lạc Ảnh không có động tĩnh gì, Thiệu Duẫn Kỳ lại trở nên ngượng ngùng, lúc trước không biết thân thể của Lạc Ảnh còn có thể nổi cáu, nhưng đã biết rồi còn cố tình tức giận gây sự, vậy chỉ có thể là giả bộ để Lạc Ảnh đi Tây Sở.

Đã mười bốn ngày rồi, Lạc Ảnh đã rời đi mười bốn ngày rồi! Lạc Ảnh đi ngày thứ ba hắn đã đi phá cây

cối, lần này không có chán chường như lúc trước Lạc Ảnh đột nhiên bỏ đi, mỗi ngày đều tức giận, có thư từ Tây Sở gửi tới sẽ vội vàng rồi lại làm bộ như chẳng hề để ý, “Đặt đó đi!” Người truyền tin đi rồi lại cầm thư trong mà lửa giận đầy mình.

Khi người truyền tin trở về thiếu chút nữa khiến hoàng đế bệ hạ tức giận đi Tây Sở bắt người, thế nhưng lại nhận được tin từ Tây Sở truyền tới, không phải Lạc Ảnh, là Tây Sở! Tân đế phái người đi Bắc Thiệu hòa hảo, trên thư Lạc Ảnh không nhắc tới điểm này, Thiệu Duẫn Kỳ thật không biết y đang có bàn tính gì.

Chờ đội ngũ Tây Sở chậm rãi tiến tới ngoài thành Bắc Thiệu, Thiệu Duẫn Kỳ tự mình ra khỏi cửa thành nghênh đón, Lạc Ảnh cưỡi ngựa đi phía trước, hoàng đế bệ hạ liếc nhìn thấy tiểu thái giám mặc áo gấm, đẹp trai khác thường, trái tim bỗng ‘bang bang’ đập mạnh, không nói nên lời.

“Ta đã trở về!”

Khi sứ giả nước khác đến, hoàng đế theo thường lệ sẽ đãi yến tiệc, Lạc Ảnh ngồi xuống vị trí bên trái của Hoàng thượng trong tiệc tối, nhẹ nhàng từ tốn nâng chén rượu lên uống, động tác đầy tao nhã, khí chất buông thả, khuôn mặt xinh đẹp, khiến tất cả quận chúa, công chúa có tư cách tham gia yến hội đều đỏ mặt tim đập mạnh, riêng chỉ có Thiệu Duẫn Kỳ cắn chặt răng nanh, nghĩ tới về sau nhất định phải cho y mặc đồ thái giám xấu không tả nổi!

Yến hội tiến hành được nửa, sứ giả Tây Sở đứng lên, sau nói xong vài câu nịnh hót làm hai bên đều hòa thuận vui vẻ, sắc mặt trở nên khó khăn, cuối cùng ổn định tinh thần, nói ra mục đích thật sự.

“Cái gì? Hòa thân?” Tiếng nghị luận trong yến hội như ong vỡ tổ, bọn họ vô cùng kinh ngạc với nguyên nhân này, bởi vì Tây Sở không có vị công chúa nào, không thể hòa thân, chẳng lẽ muốn đùa giỡn bọn họ, nghĩ đến đây, không ít đại thần quyền cao chức trọng muốn chất vấn sứ giả Tây Sở, hoàng đế bệ hạ của bọn họ đã mở miệng trước, vẻ mặt hứng thú hỏi: “Ồ? Hòa thân? Không biết là vị công chúa nào muốn gả đến Bắc Thiệu của ta?” Mọi người đều biết, huyết mạch hoàng thất Bắc Thiệu thừa thớt, chỉ có hai vị công chúa sớm đã lập gia đình, cùng Bắc Thiệu hòa thân, chỉ có gả vào.

Sứ giả Tây Sở sắc mặt như ăn khổ qua liếc ngang qua, lớn tiếng nói: “Lần này đến hòa thân, chính là Ảnh Vương của nước ta, nguyện cùng Hoàng thượng kết nhân duyên, hỉ kết đồng tâm!”

Ồ, thì ra là Ảnh vương muốn cùng hoàng đế bệ hạ thông gia, khoan? Hắn nói ai? Ảnh Vương?

Mọi người như từ trong mộng tỉnh dậy nhìn tới vị trí chói mắt kia, vị đại gia này là Ảnh Vương đi! Đại diện sắc phong có thể nói là vô cùng hoành tráng, cùng tân hoàng đế vị Tây Sở đại diện như nhau, nhưng, nhưng người này không phải là nam nhân sao, sao lại tới cầu thân với hoàng đế của bọn họ!

“Các người không cần khinh người quá đáng, hoàng cung Bắc Thiệu ta sao có thể có chuyện vớ vẩn như vậy, khinh Bắc Thiệu ta không có ai sao!” Lão nhân râu hoa râm ngồi không yên, cho rằng Tây Sở đây là làm nhục bọn họ.

Thiệu Duẫn Kỳ lại cực kỳ hứng thú, con mắt sáng ngời, nâng tay phải lên ra hiệu cho lão nhân bên phải mình ngồi xuống, tầm mắt vẫn nhìn nơi có Lạc Ảnh, kinh ngạc vui mừng đều hiện rõ trong ánh mắt: “An tâm một chút chớ nóng nảy, trầm thể nhưng lại cảm thấy hứng thú, nói tiếp!”

Yến hội giải tán, mọi người đều bị vây giữa mơ hồ, không rõ vì sao màn cầu thân vô căn cứ này cứ thế mà được định đoạt, hai nam nhân cầu thân, lại là hai nam nhân nắm giữ quyền thế danh vọng nhất của hai nước, quả thật mới nghe lần đầu! Tuy nhiên bọn họ nghĩ thế nào, hai vị đương sự lại chẳng để ý, Thiệu Duẫn Kỳ dựa vào cơ không thể thất lễ giữ Lạc Ảnh lại trong cung, để y trong khoảng thời gian này ở trong đông cung.

Cho người ra ngoài, hắn không thể nhìn được ôm cổ Lạc Ảnh, xúc động đến nỗi ngón tay đều run rẩy: “Người, cầu thân, là thật?”

Lạc Ảnh mỉm cười ôm hắn, “Có thật hay không, vậy phải xem bệ hạ có nguyện mạo hiểm mặc kệ thiên hạ mà lấy nam hậu, còn có, ta không chịu được đám nữ nhân trong cung, muốn kết hôn cùng ta, trước phải giải tán các nàng!”

Có thể cùng y quang minh chính đại lập gia đình, sau đó bên nhau cả đời, Thiệu Duẫn Kỳ sao lại không muốn, tim của hắn như muốn bị hòa tan, về sau, hắn có thể bố cáo khắp thiên hạ nam nhân này chính là của hắn, chỉ thuộc về một mình hắn.

“Ta nguyện ý!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dat-dao>